

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Kruse, L.
Titel Title:	<u>Dramatiske Værker.</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 3
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Trykt paa Hofboghandler L. Beekens Forlag, 1818-1820
Fysiske størrelse Physical extent:	4 bd.

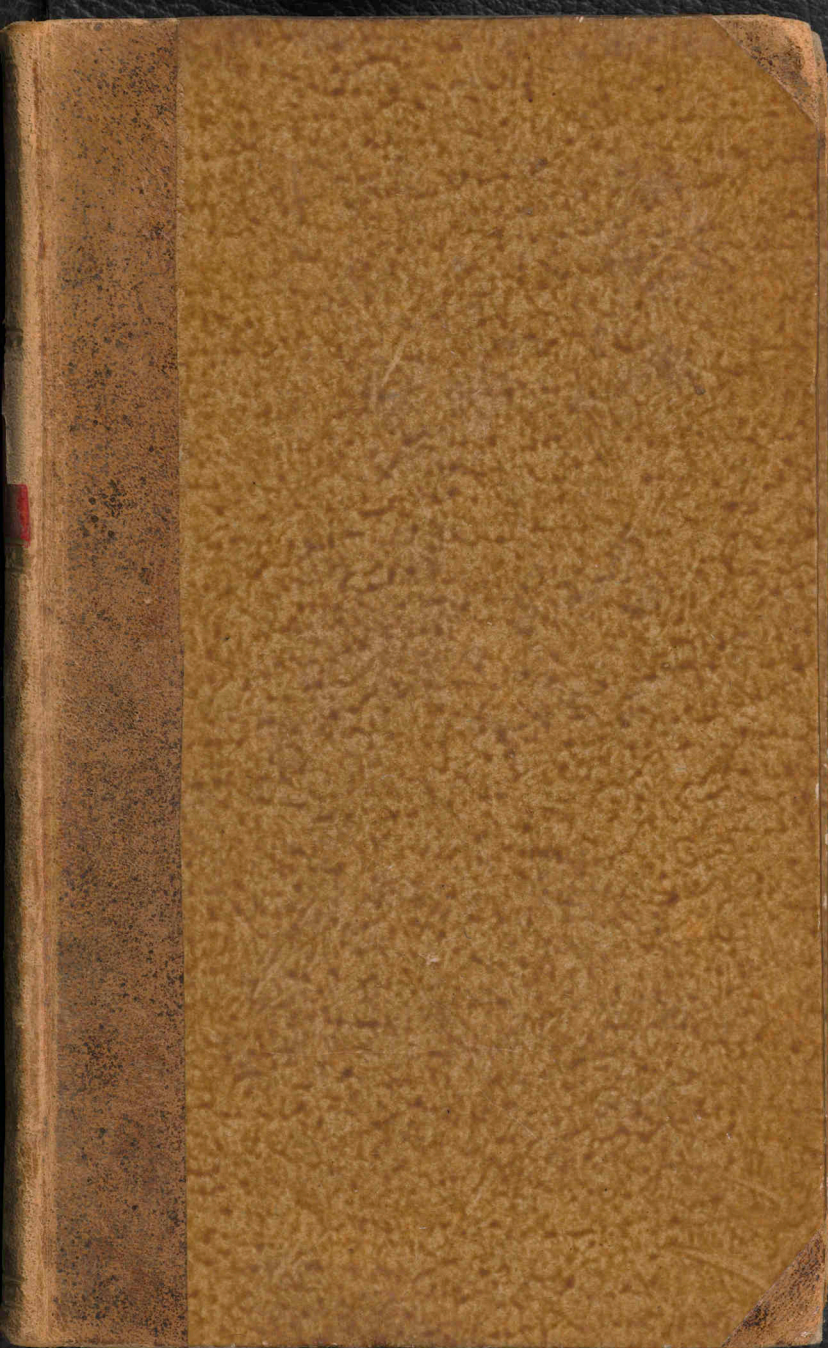
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

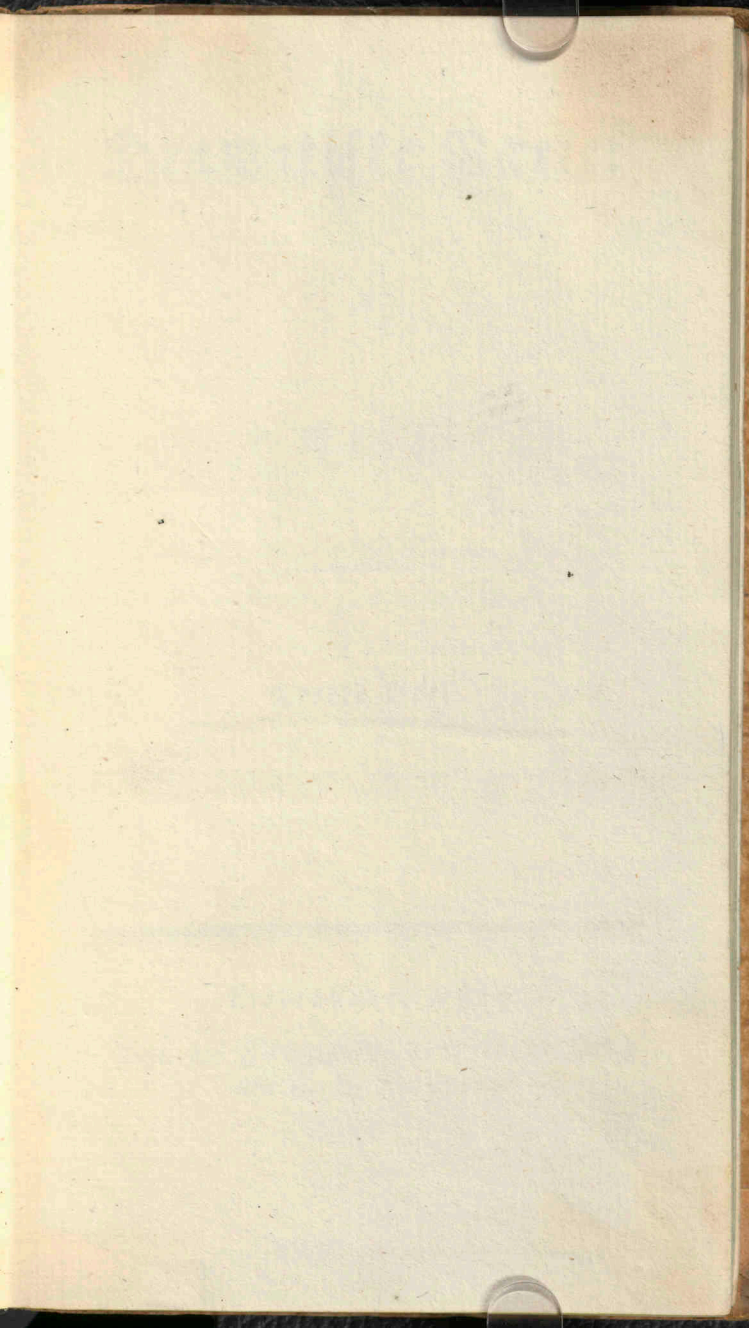
55. - 153. - 8°

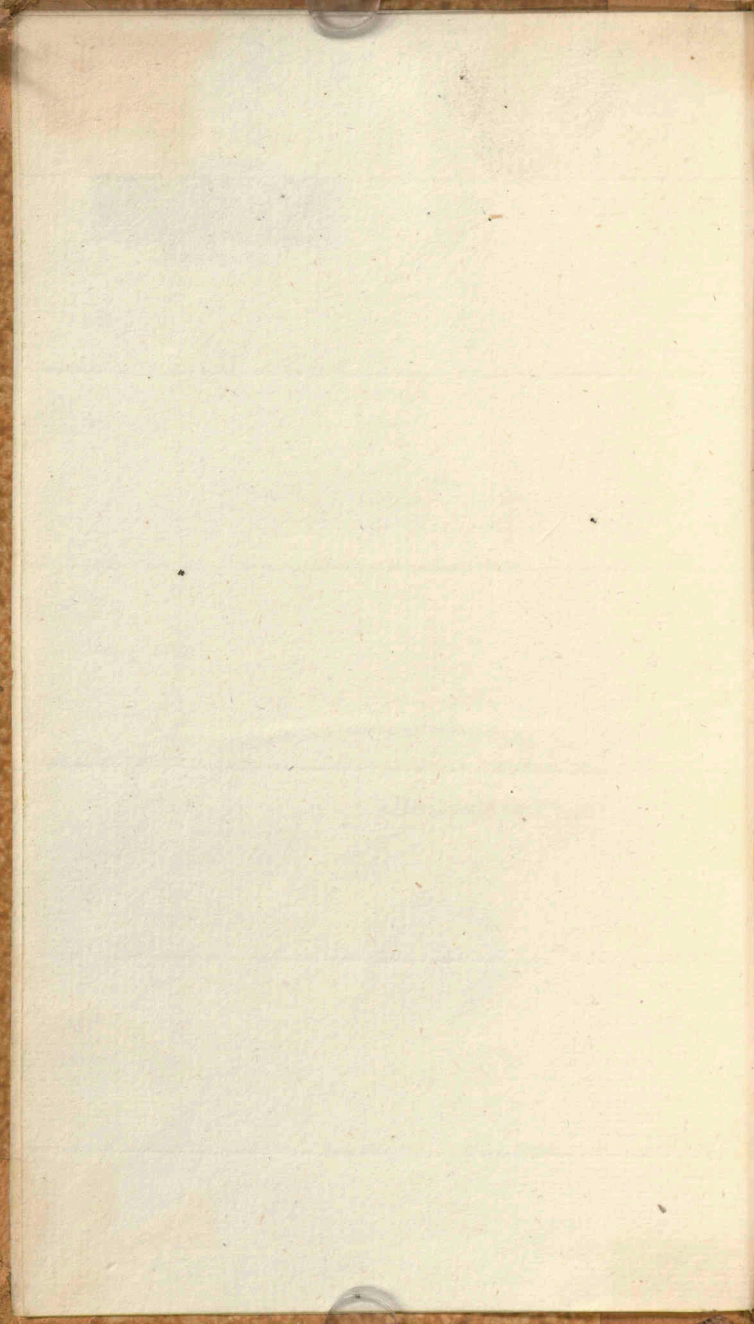
Det Kgl. Bibliotek

130025800649

Dramatiske Bærker

af

L. K r u s e.

Tredie Deel.

Kiøbenhavn. 1819.

Trykt paa Hofboghandler L. Beckens Forlag
hos P. D. Kiøpping.

© 1917 by the University of Toronto

70

© 1917 by the University of Toronto

© 1917 by the University of Toronto

© 1917 by the University of Toronto

© 1917 by the University of Toronto

Til Læseren.

De samme Aarsager, som bevægede mig til, ingen Forerindring at lade følge med anden Deel af dette Værk, ere endnu saa suldeligen for Haanden, at det upaatvibseligen ogsaa vilde være Tilfældet med denne; dersom jeg ei havde et Løfte at opfylde, hvilket jeg ikke længer tør opsætte. Jeg havde nemlig ønsket, at kunne, i en saadan, meddele Læserne nogle Efterretninger om de til Opførelse bestemte Stykkers Skæbne paa den danske Scene.

Den overordentlige Langsomhed, hvormed, i det mindste, mine Arbeider har maattet kiempe sig frem til dette Maal, gjør mig det imidlertid umuligt, for Øieblikket at kunne omtale Opførelsen af andre, end Enken. Det opførtes i December 1818, og i samme Maaned 5 Gange; hvorpaa det hen-

lagdes — efter min og end Fleres Anskuelse, der har læst det 2det Hæfte af Tidskriftet Theatret, sandsynligviis for stedse, i det mindste for en uberegnelig Tid. Det, rigtig nok maaskee ved forskellige Motiver, uden for Stykket selv, fremvirkede ualmindelige Bifald, hvormed det modtoges, (hvilket er et ligefrem og uimodsigeligt Factum,) har Partigængere paa det danske Parnas ikke undladt, i fremmede Blade, (hvor de maaskee formodede, det vilde saare og skade Forfatteren mere, end her hjemme, hvor det heller ei saa lige frem gaaer an, at opstille Facta, som da sammenlignede mellem hinanden, enhver her Nærværende maa erkiende Salskheden af) at forringe, saa meget der stod i Deres Magt. Jeg har imidlertid giort alt for mange Erfaringer i Verden, og Kiender det indvortes Sammenhæng af vor Litteraturs Væsen alt for godt og nøie til, at forundre mig over arrogante, uredelige Fremsetninger af Den, hvis eensidige Anskuelse ikke tager i Betænkning, paa samme Sted at anbefale sig selv med Roes.

Da jeg har Grund til at vente, at Sørgespillet:

Etzelin, Tyran til Padua,

hvormed andet Bind aabnes, endeligen om saa Maaneder vil komme til Opførelse, vil jeg foreløbig bemærke: at dette Digt er skrevet saagodt som paa samme Tid paa tydsk og dansk, i Wien i Begyndelsen af Aaret 1816, hvor det, saa Maaneder efter dets Uldendelse, blev opført paa Hoftheatret paa Slottet i Junii Maaned, og, inden dennes Ende, 4 Gange, indtil Julii Maanedes Theater Serie endte Forestillingerne. — Den Censuration, som dette Stykke havde giort i forskjellige litteraire Kredse, hvor det er blevet forelæst, havde opvaakt Forventninger, hvilke ved Forestillingen ei bleve tilfredsstillende; især da man ei paa Scenen foresandt den Theater Effect, som enhver Læser, og Forfatteren selv, havde tiltroet dette Stykke. Dette satte imidlertid saavel Roes som Dadel i Bevægelse, uden at jeg dog kan sige, hvorfor en alt halv offentlig anmeldt Parodie: der Tiran von Baden, udeblev. Den Dom derover, som jeg

selv erkiender for den meest træffende, forefindes i Morgenblatt für gebildete Stände for Aaret 1816, og lyder saaledes i Originals Sproget; hvortil jeg blot vil tillade mig nogle Noter:

Wien im Junii 1816.

Die Aufführung des Trauerspiels „Ezzelino, Tyrann von Padua,“ ist nunmehr im Hoftheater nächst der Burg erfolgt. Der Verfasser, Professor L. Kruse, ist ein Däne und hat sein Werk in Jamben geschrieben. Man vermisst daher die Leichtigkeit im Versbau, obgleich man die Kenntniß der deutschen Sprache, in ihrer Richtigkeit, bewundern muß. Das Trauerspiel hat fünf Aufzüge und viele dramatische Situationen, welche unstreitig in einem höhern Grade ansprechen würden, wenn der Verfasser mit der scenischen Anordnung bekannter gewesen wäre. Man hat ihm dieserhalb einige Mangel an theatralischem Effekte zum Vorwurf gemacht.*) Der Hauptinhalt bezieht

*) Her maan bemærkes, at Forfatteren af Ovenstaaende kun fiens der Stykket fra Scenen, hvor Endeel, ved første Forestilling

sich darauf, daß Ezzelino und Uzzo, die beyden Feinde und Hauptpersonen, gemeinschaftlich am Gifte sterben, welches resp. für die Nichte des Erstern und den Sohn des Letztern bestimmt war; Ezzelino auch seinen todt geglaubten Sohn in der Gestalt eines Klausners wiederfindet, und bevor noch die Erkennungsscene erfolgt ist, denselben mit seinem eignen Familien-Schwerte durchbohrt. An dieses Schwert hat der Dichter das Fatum geknüpft. Die Charakterschilderung betrifft mehr die Hauptpersonen als Menschen, wie als geschichtliche Helden. Ezzelino steht in seiner rauhen Härte dem weichen, obgleich entschlossenen, Uzzo gut gegenüber. Die

især, gik tabt; da bevaagtet Theatereffecten i dette Stykke i mange Henseender nerov var beregnet, og enhver sagkundig Læser neppe vil tvivle om dens Udeblivelse, maa denne Paastand vel for en Deel ligge i Forestillingen; med mindre den Omstændighed, at en hoist hæftig og stormfuld Scene i anden Akt afbrydes med Oprædelsen af den meest lidenskabsløse Koliathed, maa skee paa det Sted kunde have svækket Indtrykket; derom er Digteren ikke i det Klare; en hæftig Scene, raff afbrudt, gjør som oftest Effect; men Spørgsmaal er, om denne ikke svækkes, naar Scenen afbrydes ved en ganske modsat Overgang til en, fiendt indgribende, Episode.

Liebe der Nichte und des Sohns hilft den Knoten schürzen und lösen, Ihre Vereinigung wird vollzogen, als Onkel und Vater den Tod finden. Die Wirkung dieses Trauerspiels war nicht besonders groß. Die Ursache mögen in der Behandlung der Aufgabe und in der Vorstellung selbst liegen. Das Publikum ist zum Theil durch den theatralischen Pathos, durch die sogenannten Kraft, Effekte, verwöhnt und folgt daher nicht immer den feinen Uebergängen und Verbindungen von und mit den Episoden zur Haupthandlung. Die reine dramatische Form spricht daher auch gewöhnlich minder an, als wo eine theatralische Ueberraschung Statt findet. Die Vorstellung von der andern Seite ließ aber manche Lücke bemerken, obgleich die Rollenbesetzung im Ganzen wohl gewählt seyn möchte. Ezzelino muß durch seine Kraft gleich beim ersten Auftreten großen Eindruck machen; das vermochte aber Hr. Koberwein, welcher diese Rolle ausführte, nicht ganz. *) Es war ein Gemisch von

*) Han formaade det aldeles ikke. Endnu for han havde

Jugend und Alter, von Stärke und Schwäche, letztere weniger entspringend aus dem Innern und verhaltener Wuth, als fühlbar durch Leidenschaftlichkeit; das scheint der Dichter nicht beabsichtigt zu haben. Dem Schauspieler fehlte die Ruhe. Azzo wurde von Hrn. Krüger dargestellt. Er beschiedigte, weil man da, wo er Helden gibt, keine große Forderungen macht; der höchste Glanz umstrahlte ihn im Konversationsfache. Hr. Korn gab den jungen Klausner, Olle Adamberger

endte sin forste Replik opstod en langt storre Frygt i Digterens Inderste for Stykkets Skiebne, end han ofte, undertiden efter Udsaldet, havde havt Anledning til. Iser i Slutningen af Stykket opofrede Hr. Roberwein Kunsten aldeles paa den naturlige Naturs Regning. Paa Grund af, at en Saaret ikke kan have Stemm en saa hoit som ellers, talde han i hele sidste Akt saa lavt, at Digteren selv ikke kunde forstaae et Ord, og folgelig den øvrige Tilskuere endnu mindre. Ved en saadan Feilighed skriver Mængden let sin Overbærelse mod en ellers yndet Skuespiller paa Stykkets Regning, og Digteren fikselvede vitkelig for at den skulde tabe Taalmodigheden. Det skede imidlertid ikke; Stykket blev imodtaget med Bisafds Yrtringer hvorvel ikke i den Grad, som dets Betsner havde ventet.

die Nichte Ezzelino's, Angiolina, mit vielen Ausdrück, der aber nicht vom Sohne Uzzo's (Hr. Woche) erhalten und unterstützt wurde. Der Kontrast der glühenden Liebe der Geliebten und der auffallenden Kälte des Liebhabers war zu schneidend, wodurch das Trauerspiel eine seiner schönsten Scenen verlor. *) Bey den folgenden

*) Det Wiener Publikum, hvis Taktfæsthed og Skionsomhed maae affordre enhver Digter, som arbejder for det, Taks nemmelighed, har imidlertid, som ethvert Publikum, sine smaae Capriser. Naar det først engang er vant til at see en nydet Skuespiller i et Slags Roller, seer det som oftest med Uvillie disse besatte af en Anden, især naar Denne staaer tilbage for den Sædvanlige. Af de to betydelige Misgreb, som ved Rollesfordelingen i dette Stykke fandt Sted, var dette det ene, og for dette bærer Digteren alene Skylden. Til ethvert Foretagende i denne Verden, hvor dybt endog dets Værd er begrundet i sig selv, horer dog altid en vis Udvortes Lykke. Hvor den ikke gierne og ukaldet følger, lader den sig sielden eller aldrig tilkiampe; Mine sceniske Værker har den kun meget sielden ledsaget, og ved dette Sorgespil vendte den mig fra Begyndelsen af ligesvem Nøggen. Det Wienske Borgtheater var i Besiddelse af en ung Skuespiller med sielden Talent, et ualmindeligt lykkeligt Udvortes, og som saavel i de yngre Elskerroller, som, i Fremstillingen af uforsvævede Sæder, uskyldig Fromhed og elskværdig Betændighed, allerede i en Alder af 19 Aar, havde naaet en Fuldkommenhed,

Borstellungen bemærkede man zwar eine größere Kund-
 dung, allein der erste Eindruk ist dogh bestimmed

som vist nok saa eller intet Theater opviser Magen til. Und-
 der en daglig Anskuelse af hvad hans Eener fremmede paa
 Scenen, og egentliaen bestemt for ham, blev Guido til. Men
 alle disse sceniske Fuldkommenheder, hvoraf den elskværdige
 Letfindighed dog mere var Naturens end Kunstens, havde
 tidligen udsat hiin unge Kunstner for Fristelser, som hans
 ubevogtede Ungdom ikke formaaede at modstaae, ligesaa lidet
 som hans legemlige Styrke. Allerede i meer end een Maaned
 havde en betænkkelig Sygdom holdt ham borte fra Skueplads-
 sen, og netop saa Dage efter at jeg havde endt Sorgespillet
 og Guidos Rolle, som jeg endnu stedse haabede at see udført
 af ham, overraskedes jeg ved Esterretningen om Lipperts
 pludselige Dod. I den Overbeviisning om, at Guidos Rol-
 le udtrævede det omhyggeligste Spil, valgte jeg nu til den
 Hr. Kora, som egentligen var bestemt til Scipios Rolle;
 hvilken blev fast tilintetgiort i Hr. Wothes Hænder, der
 foruden sin egen Umodenhed, endnu havde Publikums Ubillie
 at kæmpe med, der ugierne saa ham i de Roller, hvori det var
 vant til at hylde Korns feldne Fortienester; omvendt vilde
 Rollesfordelingen sikkert havt en lange bedre Virkning; thi
 Kora vilde i Scipios Rolle have tilfredsstillet Publikum, og
 Wotheligeledes som Guido, hvilken sidste man, i Folge den
 engang antagne Theater-Burdering, ansaae for den anden
 Rolle, og derfor heller havde seet den besat med en Skuespils-
 ler, som ikke var af første Rang, og som det maaskee, vel ikke
 ved sit Spil, men ved sin ungdommelige Skianhed, havde
 lykkedes at imponere; hvilken udvortes Fordeel allene

und der Fall nur selten vorgekommen, daß derselben gänzlich auszulöschen gewesen wäre. Wie oft

allene manglede Korn deri. Det andet Misgreb var en Folge af Omstændigheder og Digterens egen — Mangel paa Lykke. En god Skuespiller, vel med en Deel paatagen theatralisk Maneer, men desuagtet baade af Naturen og Kunsten udrustet med store Fortienester, Heurteur; der, som Hugo i die Schuld, som Kong Sigismund i das Leben ein Traum, havde tilkiømpet sig en hoi Plads i Wienernes Yndest, men ogsaa aldeles forskiærtset den hos Regiseurerne ved Hoftheatret, de egentlige Bestyrere deraf, desuden en Ven af mig, havde jeg bestemt til at spille Ezzeiin. Netop i de Dage, Rollesfordelingen skulde besørge, forlod han, i Folge Omstændigheder, som ovenfor ere antydede, pludseligen Hoftheatret, for at modtage Regien ved det andet i Wien. Saaledes kom Rollen i Hr. Roberts weins Hænder, der ligesaa ugierne syntes at modtage den, som jeg saae den i hans Bærg; desuagtet skulde Digterens hans Flid og Bestræbelser Tak; thi Feilen laae ikke hos disse; ligesaa vel som den Omsorg, hvormed Vedkommende indhentede min Mening om, samt sørgede for Dekorationer og Costumer. Af de første ere tvende ganske nye, og det havde kun kostet et Ord af mig, at saae en eller to nye til. Overalt lykønsker jeg enhver Digter, der, i den nødvendige Kamp mod overalt og altid uundgaaelige smaa Theater- Ubehageligheder, understøttes af en saa sielden kunsterfaren og kunstelskende Mand, som Theatrets daværende Secretair, Hr. C. A. West (Schreibvogel). Bearbejderen af Kalderones das Leben ein Traum og Danna Diana; hvis Venkab altid vil være mig helligt og usorglemmeligt.

ist nicht schon der Wunsch geäußert worden, daß die Auswahl der Stücke, die Besetzung der Rollen und deren Ausführung auf einem Hoftheater klassisch und vollendet seyn möchten! Bey der Auswahl scheint man jedoch in der That zu nachlässig und willkürlich zu verfahren; wenigstens irren sich die Herren Schiedsrichter, vielleicht aus Unkunde der poetischen Idee u. gar zu oft, und preisen im Voraus Stücke als schön und von großer Wirkung an, denen man ihre Gebrechen auf den ersten Blick ansieht. Das in Rede stehende Trauerspiel aber hat durch die mangelhafte Vorstellung bedeutend gelitten.

Hvad Stykket selv angaaer, som nu alt ligger for den danske Læsers Øie, vil jeg kun bemærke: at Eggelin selv vel er os bekiendt som en historisk Person, men han levede i den dunkleste og meest omtaagede Tidspunkt i Middelalderen. De faa Data af hans Liv, som Kroniken giemmer, har jeg stræbt at benytte, uden dog at indskrænke den poetiske Frihed. Tildragelsen med den fortalte

Gabel i første Akt er historisk, ligesaa den Epaa-
 dom af, det Sted, hvis Navn endes med samme
 Lyd, som hans eget Stammenavn, skulde blive
 ham farligt, saavel som hans pludselige Modløshed
 ved at høre Broen Rossana nævne. Forresten
 er Udbrudet af hans Vildhed og Grumhed meget
 formildet i Digtet, imod hvad Historien beretter os
 om ham. Dette Stykkes Held paa Scenen vil især
 beroe paa Udførelsen af Ezzelins Rolle, der lige
 fra sin første Indtrædelse maae imponere.*) Hr.

*) Dette var ei Tilfældet i Wien; vilde dog kun altid Bedkom-
 mende lade sig Digterens Forfrevter være magtpaaliggende;
 thi disse ere som oftest nedskrevne med velberaadt Hu.
 Det er ikke hen i Veiret foreskrevet her, at man ved Dækkets
 Optrækkelse hører Taffel: Musik, at man, giennem de ops-
 slagte Fløidøse, seer et riigt, med Giæster besat Taffel.
 Det sigter jo aabenbart til at forfikkre Ezzelin en imponerende
 Indtrædelse. Tilintetgior han selv denne, da er det forbi
 med Rollen og Stykket selv. Saaledes har jeg seet et ret
 godt Theaterstykke, fortreffeligt fremstilt paa et stort Theater,
 allerede i første Akt faae et Stod, som bidrog til dets min-
 dre Held; fordi den Skuespiller, som havde Hovedrollen,
 pludselig fik Næseblod, hvorvel det ingen mærkelig Stands-
 ning forarsagede. Forfatterinden, der var tilstæde og bes-
 sad megen Takt, sagde siebliklig: nu er det forbi med Styk-
 ket, og hun fik tildeels Ret. Paa andre Steder gjorde det
 senere langt mere Lykke.

Dr. Ryges Epil og physiske Natur, samt hans udsædvanlige Kraft, som jeg allerede dengang havde seet, skøndt kun saa, Prøver paa, skylder denne Rolle for en stor Deel sin Tilværelse.

Don Juan,

bearbejdet 1816 og udkommet 1817, blev imodtaget af Publikum med al den Paaskjønneelse, Mozarts henrivende Musik fortjener; ledsaget af denne maa Operaen i enhver Form og under enhver Behandling gjøre Lykke paa Scenen. Et Beviis derpaa er Abbed del Pontes høist jammerlige Lert, hvis eneste Fortieneste er den mest harmoniske Velklang af hans, i Dørigt, under al Kritik fæde Vers. Jeg har bestrebt mig for, under Bearbejdelsen af dette Stykke, hvortil Stof, Karakterer og Sceneinddeling vare mig forestkrevne, skøndt med et høiere poetisk Formaal for Øie, at opofre saa lidet som mueligt af Original-Sprogets Velklang, og overalt, hvor det nogenlunde var mueligt, at beholde de samme Former. Dernæst har det været mit Siemed, ved en mere motiveret Behandling af Karaktererne, at

bringe disse vor nationale Anskuelse nærmere.
 Saaledes har jeg f. Ex. strax i Begyndelsen ladet
 det være Don Juan, der holder Donna Anna til-
 bage, istedet for at Donna Anna i Originalen for-
 følger Don Juan, og søger at hindre hans Flugt.
 Dette er vel, som jeg senere har indseet, paa Ita-
 lienst Grund høist træffende og sandt, men i Nor-
 den saarer det vort Begreb om Qvindelighed, hvor
 Flugt i et saadant Tilfælde er naturligere, end det
 lidenskabelige Løvemod, som har hjemme i Syden.
 Ogsaa har Cabinets Scenen med Berline opvakt
 nogen Forargelse; men dette Sted er saa indgri-
 bende i Musikken, at det ikke var Bearbejderen
 mueligt, at rette sig efter den let forargede Deels
 Fordringer; om end denne synlige Begyndelse til en
 voldsom Forsørelse in Præsenti, efter hans Anskuelse,
 havde været mere forargelig, end hvad vi længe
 have været vant til at høre derom paa Scenen
 in Præterito.

I nærværende Deel findes :

Landsprøven.

Allerede 1804 havde jeg skrevet et lille Syngespil i een Akt, under Navn af Constance, hvortil en Anekdote fra Revolutions-Tiden i Frankrig afgav Stoffet; Compositionen deraf var allerede begyndt af en hos os bekiendt og agtet Componist; men standsede, formedelst hans pludselige Afreise fra Danmark. 1814, da hiin Epoke allerede stod langt i det Fierne, og nyere Krigsbegivenheder formindskede de ældres Interesse, tog jeg det frem igien, og omarbejdede det heelt efter en yngre Anskuelse, uden at beholde synderligen Andet tilbage af det Ældre, end Stoffet. Det componeres af Kammer-Musikus Kuhlau.

De to Kunstnere

er, i Henseende til Musiken mærkværdigt; da denne er D'Alayrac's sidste Arbejde; hvortil han

har valgt et allerede bekiendt og yndet Lystspil, og hvori Forfatteren har gjort de, for Musikken nødvendige, Forandringer. Imidlertid har Kun indstrufne Omstændigheder givet det Plads i denne Samling, der egentligen blot er bestemt for originale Arbejder, eller i det mindste slike, som, fra Bes handlingens Side, kan sættes i Klasse dermed. Jeg tør imidlertid love, at i hele Bærket kun to eller høist tre Undtagelser skal finde Sted; hvilke Dierblikket gjør nødvendige. Det kan heller ikke ligefrem regnes til Oversættelse, da der, under den metriske Omarbejdelse af Stykket, er sørget for, at give den deri herskende franske Anskuelse af Poesie et Anstrøg, som mere nærmer sig vore Begreber derom, uden dog at træde Stykkets Localitet for nær.

Specien.

Denne lille dramatiske Idyl var et Produkt af en tilfældig Samtale mellem Hr. Instructeur

Schwartzs og Forfatteren, hvis Ønske forenede sig med hans Idee om en Prolog til Syvende Christians da forestaaende Gødselsdag, 1803. Det blev adskillige Gange opført med meget Bisald i Helsingør, paa det ved Hr. Instructeuren dengang blomstrende Provinzial-Theater. Rosing, der dengang fortrinligen syntes at ynde dette lille Stykke, havde gierne banet det Veien til den Kiøbenhavnske Scene; men engang skrevet til et bestemt Brug, troede Forfatteren ligesaa lidet at burde svige dets første Bestemmelse, som han siden fandt det umueligt at give det nogen almindeligere Interesse, lixerere end Mindet om et glad Eys-Punkt i hans Fædrelands dengang saa lykkelige Dage.

Med dette Binds Udtvædelse fra Pressen forlader Forfatteren, som han alt i Anmeldelsen har bebudet, paa ny sit Fædreland; Han haaber desudagtet, meer end forhen at faae Veilighed til, udenfra, at lade sin Stemme høre i den danske Literatur; ikke heller vil dette Værk fra hans Side standse ved

hans Gravværelse, i det det har lykkedes ham, at kunne overdrage Besørgelsen deraf til en venstabelig Haand, hvis Styrer, foruden at være hjemmelig i Fædrelandets Literatur, er i Besiddelse af Publikums Agtelse og besejlet af Omsorg for sin fraværende Ven.

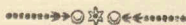
Indhold.

Landspøven, Syngespil.

De to Kunstnere, Syngespil.

Specien, Idyl.

R e t t e l s e r .

Pag. 9 Lin. 5 Laurberkrone	læs Laurberkrone
Pag. 9 Lin. 5 Mulde	læs Muldet
Pag. 66 Lin. 9 nyfødt	læs nyfødt
Pag. 75 Lin. 6 efter den	læs (,)
Pag. 84 Lin. 17 Dumine	læs Du mine
Pag. 136 Lin. 4 Laurberkrone	læs Laurberkrone
Pag. 139 Lin. 17 Jeg	læs Jeg
Pag. 257 Lin. 16 eg	læs Jeg
Pag. 270 Lin. 16 tilla	læs tillade
Pag. 330 Lin. 10 Skabning	læs Svaghed
Pag. 336 Lin. sat,	læs sat uden (,)

Verfasser:

Verlag:

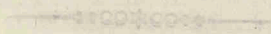
N a n d s = P r ø v e n,

Udgivet af Forlaget "Kunst og Videnskab" i København.

Syngespil i tvende Optog.

© 1915 by the author.

Personerne:

Constance.

Hendes Fader.

Erval }
D' Elbrån } Oberster, hver af et gienfiddigt, fiendtligt Korps.

Helene }
Benedikt } Tjenestefolk hos Constances Fader.

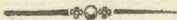
Toende Officierer.

Chor af Bagt.

Chor af Flygtninge.

Chor af Byens Beboere.

Chor af Detientere.

Scenen er i Udkanten af en aaben Bde.

Første Optog.

Scenen forestillter et Gaardsrum. Paa den ene Side, omtrent ved anden Couliſſe, en Deel af Hoved-Bygningen, ſom gaaer et langt Stykke ud paa Scenen, og er ſaaledes ſtillet, at man kan ſee noget af Siden, hvorpaa er en ſmal Indgang med et Par Trin op til. Forſiden har tvende høie Vinduer med Balkoner uden for; iſtedet for Vinduer ere anbragte grønne Jalouſier, ſom da de ere fraſtrukne, lader ſee ind i et Værelſe, hvori ſtaaer en Sofa, et Szebord og a. m. Der er endnu en Dør, ſom gaaer dvs bere ind i Huſet. Udenfor gaaer et Plankeværk fra Huſet og heelt hen forbi første Couliſſe, over det ſees endeel af Naboehuſet, ſom har et aabent Vindue under Taget. Ved Plankeværket en Brønd med Vinde og Tridſe. Paa den anden Side en rummelig Køkshytte, hvori et ſtort Bord halv inde i Couliſſen. Lige bag ved Huſet gaaer heelt over Scenen et Jerngitter med en ſmuk Indgangs Port, udenfor den Landeveien. Bag denne Huſe, ſom i Enden af en Landsbys med Udſigt til en biergrig ſmuk Egn.

I.

Constance, Chor af Flygtninge og Ind-
 vaaerere. Constance staaer i Bærelset ved Bordet
 og fryger. Hun forlader sit Arbeide, naar Døffet gaer
 op, og gaer urolig til Vinduet. Flygtninge drage over
 Scenen bag Sitteret. Indvaaernerne adspredte samme
 Steds.

Flygtninge.

Frelser os! Frelser os!

Hævnens Flamme,

Magtens Trods

Brat fra alle Kanter rammer!

Frelser os!

Dvinder.

Skaaner os for Eders Jammer,

Flyer, før Døden Eder rammer,

Kaster det misbrugte Sværd!

Mænd.

Lynet slaaer de stolte Stammer!

Undflyer hurtig Hævnens Flamme,
 Red' et Liv J ei er' værd!

Constance.

Bladet vendtes brat, nu rammer

Dvermodet blodig Jammer,

Blod for Blod nu Løsnet er

Flygtninge.

Angst, Nød og Jammer,

Sværd, Blod og Flamme,

Os omringe,

Brat betvinge,

Snart ombringe —

stærkere Kanonstød i det fjerne; enkelte svære Mus
 Kæststød.

Qvinder og Mænd.

Flyer, thi Hævnen fordner nær!

Alle paa eengang.

Flygtninge.

Hvor er Redning, hvor er Trøst?

Hvor er nu et venligt Bryst?
 Bag os brøler Dødens Røst,
 Himmel! Dig forbarme!

Constance.

Bange hæver sig mit Bryst,
 Jeg har ikke Hielp, ei Trøst!
 Himlen sig forbarme!

Mænd.

Hævn er Undertryktes Lyst!
 Nok J har i Flugten Trøst;
 Flyr da, før Sværdets Dyst
 Slukker Livets Varme!

Qvinder.

Uk! vor Graad er liden Trøst!
 Flyer! Det hævnopsyldte Bryst
 Kan sig ei forbarme.

De drage ud. Tummelen taber sig lidt efter lidt.

Constance ene.

Hun er under Choret traadt ud paa Scenen.

O! hvilken rædsom Stund! Saa brat Omskiftning

Maae bringe selv et skyldfrit Bryst til Gysen!

I Gaar saa stolte end, saa overmodig',

Og alt i Dag — Gæst er et Aar forløbet,

Og meer, da drev, med Overmagt, ubentet,

De ud af denne Bye de samme Fiender,

Com nu fordrive dem; da skaantes Ingen!

Det er Siengiendelsens blodsvangre Net,

Dog er' de Mennesker! O! maatte Skrækken,

Com stærk og voldsomt sammenknuge Brystet,

Opløse sig i varme Medynkstaarer,

Og sødt veemodig give Rum for Bløden.

Geier jo raaber fierne Kanoners

Tordnende Skrald.

Langsomt bebuder Stormklokkens Toners

Alvorlige Rimen de Mægtiges Fald.

Knald paa Knald,

Jammerskrig, Trommegiald,
 Seiers Raab, fierne Skrald,
 Uden Tal,

Sylde den skielvende Dal

! Med Angst, Haab og Dval!

Boldet maae flygte, dets Haandslanger viger,

Allt sagnes de Flygtendes Raab!

Men alt som de sagnes, O! skielvende Piger!

Glaaer Hiertet alt glad mod den savnede

Kriger,

Dg dybt af sin Slummer med Straaler

opstiger

Det seirende Haab!

Rosen paa Kinden og Smilet paa Læben,

Fortolker den lønlige Kierligheds Stræben,

Som glimter i Diet,

Trods Angsten fornøiet,

Forsfrisket af Taarernes Daab.

Ja! brudt' er vore Lænker, frit tør Hiertet

Nu overlade sig til Haab og Glæde!

Og dog — tør Dit det med? O! min Ervål!

Beed da din hange Pige om Du lever?

Om kiæft Du nærmer Dig paa Seirens Bogn,

Hvad eller ligger Laurbærfront paa Mulde!

3.

Constance. Benedikt.

Benedikt styrter ind.

O, Frøken! Død og Plage! Lille Frøken! Her
kommer jeg ganske allene, men det er ikke min
Skyld.

Constance.

Hvor er min Fader? hvad er hændet?

Benedikt.

Hvad der er hændet? Herren fulgtes ind med mig
i Byen, som Frøkenen nok beed.

Constance.

Nu!

Benedikt.

Men han er ikke fulgtes tilbage med mig igjen.

Constance.

Du ængster mig! hvad —

Benedikt.

Ja, men det er ikke hans Skyld, Frøken! Nei
mæn er det ikke, det er Dagtens Skyld, som satte
ham fast; men mig gjorde de ikke noget.

Constance.

Gud, sat fast? af hvem?
Og hvor? Du fulgte med ham dog; siig alting!

Benedikt.

Det lod jeg nok blive, jeg er mere betænksom,
jeg skyndte mig at krybe i Skiul, for ikke at gjøre
Dem en dobbelt Bedrøvelse.

Constance.

O! dumme Klods!

Benedikt.

Klods? Nei! der er Liv i mig, det kunde enhver
see, for jeg rystede som et Espeløv; men ligesom
jeg havde tabt Dagten og Herren af Sigte, saa
tog jeg Mod til mig, og —

Constance.

Og fulgte langtfra efter?

Benedikt.

Og rendte i eet Cæt hertil, alt hvad jeg kunde.

Constance.

Og glemte seig al Omsorg for din Herre?

Benedikt.

See det er Lønnen for Ens Troskab, og den
De skulde takke for Liv og Frelse, det er Benedikt.

Constance.

Min Frelse?

Benedikt.

Ja! ja! Alt som jeg rendte saa tænkte jeg ved
mig selv: Herre Gud! om de nu kom herhid og
tog Frøkenen og Dig og din smule Gattigdom, saa
var det dog reent forstræffeligt, og da jeg havde
tænkt det, mærkede jeg, jeg trængte til en Hiertes
styrkning, og løb ind paa Bertshuuset, og som jeg
havde faaet den, fik jeg strax et godt Indfald.

Constance.

O! hold op! jeg skjælver!

Benedikt.

Stuen var fuld af unge Herrer, som drak og loe, og gamle Herrer, som drak og skjændtes, saa mærkede jeg strax, jeg havde fundet den offentlige Mening, som Herren siger; men nu gielder det at faae den paa sin Side! tænkte jeg. Et Glas Brændevin til! skreg jeg saa høit som jeg kunde — Grev Fenen veed jeg kan skrike høit!

Constance.

Hvilken Pine!

Benedikt.

Og naat man skriger for den gode Sag, saa griber man sig an. Jeg skreg igjen: Nu har de da sat den Forræder, den Kornpuger, den Spion, min Herre fast, skreg jeg —

Constance.

Ulykkelige! er du fra Forstanden?

Benedikt.

Det sagde de ogsaa; men jeg lod mig ikke forstyrre. Ja vist er han en Forræder, skreg jeg, for

ellers havde Hr. Obersten ikke ladet ham sætte fast; men Frøkenen er uskyldig, det vil jeg døe paa, skreeg jeg, og jeg er ogsaa uskyldig, for mig har de ladet gaae.

Constance.

O! Dumtrian!

affidest.

Alf Obersten? Jeg skielver!

Benedikt.

Ja, det sagde de rigtig nok, men jeg lod mig ikke forstyrre; jeg blev ved at skielde Herren ud, for ham har de jo dog; de stimlede allesammen om mig; men i det samme blev der et forfærdeligt Spektakel. Stormkloffen begyndte at gaae, Golsfene styrtede ud paa Gaden; de nye Siender trængte ind af den ene Bom, og de gamle Siender løb ud af den anden. Jeg kan ikke staae stille naar Alle rende, og saadan er jeg kommet hjem. Men, Herre Gud! hvad tænker jeg paa, det er nok bedst at blive ved at løbe,

fler ud.

Constance efter ham.

Ja flynd Dig, løb! Kald Folkene, Helene!

Alarmen drog dem rask i Sværmen med.

Hun tier et Dieblis og søger at fatte sig.

I dette Dieblis min Gader hæftet!

Maaskee sørt med, maaskee tilintetgjort

I deres Afmagts blinde Raserie!

Hvo løser mig den frygtelige Gaade?

Benedikt kommer tilbage.

O! Frøken! hvilket Mirakel! hvilket Mirakel! Sig
 gesom jeg løber, Baus! saa stod Herren lige for
 mig. Jeg tænkte strax, han alt var rettet, og det
 var hans Gienfærd, og faldt paa Knæ og gav
 mig til at skrig, men saa fik jeg et Drefigen,
 hvorpaa jeg kunde mærke, at han var lyslevende.
 Der er han!

han sniger sig bag ved Constance.

4.

Constance. Benedikt. Gaderen.

Constance

iler i hans Arme.

Min Gader! Du er fri?

Faderen.

Min Datter! Glæde,
 Og atter Glæde! hurtig Benedikt!
 Kald mine Folk, dem alle! Gæstebud
 Skal Koffen sørge for! See her er Penge!
 Kjøb Blomster, Frugter, Glædesild! Kun hurtig!
 Bring Jis til Binen; dette Bord skal dækkes!
 Glem intet! Jeg for Fryd kan neppe sandse.

Benedikt.

Hillemæn! Herren er jo saa glad, som vi skulde
 have Bryllup.

Faderen.

Ja hvorfor ei! To længst Trolovede
 Vil vi formæle — Friheden og Glæden!

Benedikt.

O! Vi skal have Bryllup! Vi skal have Bryllup!
 Og jeg skal besørge Alting, det vil blive en
 Stads.

løber ud.

Faderen.

Nu! Dumhed selv kan faae ret gode Indfald!

tager hendes Haand.

Hvad mener Du, mit Barn! om vi foreente

Og allegorisk Kierlighed og Kiækhed

I samme Fæst?

Constance.

Saa opromt, fiære Fader!

Forklar mig alt! Den dumme Benedikt

Har ængstet mig, han sagde Du var fængslet!

Faderen.

Nu Faren er forbi, tidsnok om det!

Din Glæde er jeg kommet for at dele,

Din Glæde, Pige! har den intet Navn?

Constance.

Erval!

Faderen.

I Epidfen for en tapper Skare

Slog han vor Fiende, og er nu i Byen.

Constance.

Giiig: saae Du min Ven?

Faderen.
Mit Blik har Ham fundet.

Constance.
Han er her igjen?

Faderen.
Med Laurbær ombundet!

Begge.
Ja Sorgen er svundet!

Vor Lykke begrundet,
Han bringer os den!

Faderen.
Han gif, som fleer, en Tiener,

Han kom en Høvidsmand!
Dog al hans kiække Stræben

Bedst Du belønne kan.

Constance.
Vort gif Du som vor Lige,
Som Høvding kommer Du!

Da slog for mig dit Hierte

Men flaaer det saa endnu?

F a d e r e n .

Ha, Svage! kan Du tvivle?

Hans Hæder glæd Dig ved!

C o n s t a n c e .

Mig Lykken synes smile

For skøn til Varighed.

F a d e r e n .

Langt meer end Glands og Vre

Er Trofskab Heltens Løn.

C o n s t a n c e .

Da vil mit Hierte være

Fuldt nok for Seirens Søn!

B e g g e .

Vor Friheds Sane vaier,

Dg Magtens Blus er slukt!

D! Fryd! Den vundne Seier

Er kun hans Kjælheds Frugt!

F a d e r e n rækker hende Haanden.

Hvo bør vel fryde sig som vi?

Constance.

O! Stoltthed, som jeg svømmer i!

Begge.

At Friheds Fane atter vaier,

Det kiække Hjerte, som {Du} ejer
 {jeg}

Det eene eene skyldte vi!

Faderen.

Snart skal vi savne ham! Lænk Du derpaa,

Jeg sørger for Modtagelsen, for mere

Endnu maaskee! Vi helligholde Friheds

Og Venkabs Seiersfest i Kierlighedens.

Ja! een, een til! Constance! Døden rørte

Din Faders Jese næsten med sin Vinge!

Constance.

Saa er det sandt! Løs mig den føle Gaade.

Nu, Du er reddet, ængster den mig ei!

Faderen.

Du veed, mit Barn! at min Standhaftighed,

Mit Navns Anseelse, min faste Iver

For Byens Vel, alt længe var en Torn

I deres Dine, som nu fast et Aar
 Med mægtig Haand har holdt os under Sværdet;
 Men agtet, elsket, som jeg er, de voved
 Just ligesrem ei at angribe mig,
 For ikke at forvandle Tidens Usmagt,
 Paa eengang til fortviolet Kæmpestyrke!
 I Spillet maatte Kierlighed først blande
 Sig!

Constance.

Kierlighed?

Faderen.

Mit stakkels Barn! hvad Angest
 Har ikke Generalens lystne Blikke
 Forvoldt Dig al!

Constance.

Min Gud!

Faderen.

Han drog i Marken
 Imod den Hær, som senderbrod hans Magt;
 Mens Obersten, hans Ven, Victor d'Elbrün,
 Blev her, som Commandant, Han lod mig kalde

Først denne Morgen, dog med Til og Strænghed,
 Skarpt, men dog høfligt, foreholdt Han mig,
 At Røgtet havde høit omtalt mit Forhold
 Til vor Erval, hvem selv Han nævnte mig
 Som Hovding for det Corps, mod hvem de sægted',
 Og som en velbekendt personlig Fiende.
 Han paastod, Du var Seglet paa vor Pagt,
 Og at i Lon endnu vi vøyled Breve!
 Elig Underretning fyldte mig med Glæde;
 Men uforsigtig brød den Hjertets Dømming;
 Min muntre Mine vakte Hævn og Trods!
 I en saa kritisk Tidspunkt, var hans Ord,
 Jeg kunde blot, der var desuden mistænkt,
 Fra Fængsel — ja, fra Døden redde mig,
 Ved, som Beviis paa min Hengivenhed
 For hans Partie, at skænke Generalen
 Min Datters Haand.

Constance.

O, Skræk!

Faderen.

Kun alt for bittert

Af slog jeg det, og opbragt som jeg var,
 Bad jeg med Spot Ham lægge Mærke til,
 At Slagets stedse mindre fierne Bulder,
 Snart kunde overdøve Mundens Løden,
 Da lod Han, blegnende af Harm, mig gribe;
 Mig skulde hiint ei redde! raabte Han,
 Og lod mig føre slug —

Constance.

I Fængsel? Himmel!

Faderen.

Jeg troer det gif en længer' Vej! Min Tanke
 Var ene Du! Af alt, hvad rundt omkring mig
 Der foregik, jeg hørte intet til!
 Med eet min Lænke faldt!

Constance med Afstye.

Min Gud! i Lænker!

Faderen.

Et Fryderaab gienlød fra alle Kanter!
 Min Vagt var borte, Venner favned mig;
 Først med vor Seier jeg forstod min Frihed.

Constance.

Saa nær din Død! O, de Glendige!

Guds Straf er over dem, Du bliver hæbnet!

Faderen.

Jeg er det alt. Er end d'Elbrún i Live,

Saa svæver han dog mellem Liv og Død,

Foruden nogen Ven, omsnoet af Farer,

Han i hvert Aandedrag, som kun forlænger

Hans Dødsstrugt, føler dobbelt Døden! — Vort

Med dette sorte Billed! Bløden atter

Har bundet Geier! Husk: Du snart skal see

Din Ven igien, og at din Fader iler

At hente ham. —

I det han vender sig kommer Benedikt hurtig
med flere Berientere ind af Sitterporten.

Benedikt.

See her er alle Folkene! Død og Plage! hvor
jeg har tendt! Hver var paa sin Kant! Det er en
Jammer, det er en Bløde, men da jeg nævnte
Bryllup, saa —

Faderen.

Saa følg med mig da!

Vi vil berede alt, paa Veien giver

Jeg hver sit Vrind', Kom!

til Constance.

Sat Mod! min Pige!

Al Nød er endt.

Han gaaer med Dienerne.

5.

Constance ene.

Og er jeg stemt til Glæde?

Kan selv min Vens forønskete Savntag dæmpe

Den Angst, min Faders Nød har sat mig i?

Jeg glæde mig — Ak! til en venlig Drøm!

Thi veed jeg om hans Kjærlighed er mere?

I tretten Maaneder har intet Budskab

Ei selv en lille Hilsen naaet mit Døe;

En fiendtlig Hør har blot ei adskilt os,

Men tusind Stromme Blod og tusind Grave!

Hun staaer et Pieblit i dybe Tanker, derpaa

sætter hun sig.

Hvi bæres det mig da saa ængstelig for?

Min Faders Nød er endt; tør Hjertes Længsel
Ei møde frit den unge Glæde da?

Pigen sad taus ved den rivende Strøm,
Hun grundede paa sin natlige Drøm:

“Han planted en Blomst i det unge Beed:

“Dens Rosenslyn skal Du trøste Dig ved,

“Og bliver den rød,

“Gaa er jeg ei død“!

Hun tænkte paa den røde Blomst.

Bækken var frossen og Skoven blev hvid,

Vildt bruste endnu den Strøm saa strid;

En Smaasugl paa Bredden laae frossen død:

“Vær roligt mit Hjerte, det har ingen Nød,

“Skjøndt svagt er, som Siv,

“Det jordiske Liv“!

Hun tænkte paa den røde Blomst.

Aftnen var stormfuld og Natten saa kold;

Det bankede paa Ruden Klokkeren tolv,

Det sukede dybt ved det tredie Slag:

“Hans Banken det er, og hans Vandedrag!

“Dog trøst Dig, mit Hu!

“Han lever endnu“!

Hun tænkte paa den røde Blomst.

Haabet stod grønt baade Vinter og Vaar,

Men graat blev omsider Pigens Haar!

Hun sad endnu ved den rivende Strøm,

Dg grundede paa Drømmen, men ei som Drøm!

Lil død hun sov ind,

Med Rimefrost paa Kind,

Hun tænkte paa den røde Blomst.

reiser sig.

Hvad har jeg sunget for veemodig Sang?

Jeg drømmer ogsaa, troer jeg —

6.

Constance. Helene.

Helene hurtig og ængstlig.

Himmel! Froken!

Constance.

Hvor Du er angst og bleg! Hvad er paa Færde?

Helene.

Hvad har mit Øie seet, mit Øre hørt!

Nei sliq en Jammer har jeg ei oplevet!

Med mig er det reent ude, Fiære Frøken!

Constance.

Saa tael dog, tael!

Helene.

Gast er hver Fiende slygtet,

Dog vee enhver, som har forsinket sig!

De nye Soldater Fiende ingen Skaansel:

De giennemspeide Kirker, Huus og Braae;

Hvor Fiender findes, leve de ei mere.

Forbittrelsen er grændseløs! Betaling

Med Sværd og Blod for det forgangne Aar!

Saa snyse de, og Pøblen stemmer i;

Hver Borgers Nød har Rygterne fordoblet,

Paa Fiendens Liv de hævne dem og os.

Constance.

Saa grusom kan Du være, min Erval!

Saa grusom i din elskte Piges Nærhed?

Helene.

O! det er kun den vilde Hob, som snyser;

Dog troer man Stormen snart vil lægge sig.

Jeg hørte nys, at kun man lader søge

I alle Huse Byens Commandant;

De andres Frelse skal hans Hoved kiøbe.

Constance hastig.

D'Elbrün? Han har fortient det vel! O, ja!

Du ryster, Pige! Mod! Vi ere sikke,

Og Glæde bringer os vor Siendes Ekstræk!

Beed Du det alt, jeg har min Ven tilbage.

Helene.

I Troppernes Spidse

Jeg saae vor Erval!

Constance.

Lykkelige Pige!

Du saae ham, o, tael!

Helene.

I Emil og i Mine

Hans Herskermagt stod,
 I Stiernen paa Brystet
 Hans Glands og hans Mod.

Constance.

Men ømt under Stiernen
 Glæder Hjertet som før,
 Og min jeg med Stoltthed
 End kalde Ham før.

Begge.

Velkommen tilbage,
 Uventede Lyst!
 Med Geier Du drage
 Paanye i vort Bryst.

Helene.

Hans Die dog sunkler
 Med stærkere Ild,
 Paa brunere Kinder
 Leer sødere Smil!

Constance.

Hvert Die maa sunke
 Med tidobbelt Skier,
 Naar Hiertet slaaer atter
 Den Elskede nær.

Begge.

Uventede Lykke,
 Som ender vor Nød!
 Nu boe Du og bygge
 I Kjerligheds Skjød!

Constance.

Jil nu, min Pige! see dog hvor han tøver.
 Du har til Flamme pustet Hiertets Blød!
 Hvor gierne gif jeg med, men ak! det stikker
 Sig ikke jo — og hvert Minut mig ængster.
 Hav Medynk med en kærlig Piges Længsel!
 Dog nei, bliv her! Jeg vil ei være ene!
 Endnu er ei den vilde Tummel endt.
 Et! Hvad er det?

7.

Constance. Helene. Chor udenfor, strax
 efter d'Elbrün. Chor af Soldater, som
 drage over Scenen udenfor Sittretet.

Søger, søger usfortrøden!

Intet Huus forbi!

Hver Forræder finde Døden

Leve vi!

Begge Fruentimmerne staae imedens tause og ængstlige.

Helene.

Jeg vil see efter, Frøken!

Gaaer hurtig ud af Porten. Constance nærmer
 sig ligeledes Sittretet, medens d'Elbrün, der
 har viist sig i Dagvindet i Nabohuset og seet sig
 forvildet om, svinger sig ud ned over Plankevær-
 ket, hen paa Brønden og derpaa ned paa Scenen.
 Han er i forrebet Uniform, opstænget Vest uden
 Kaarde og Lhaco. Han møder Constance, som
 hun vender tilbage og kaster sig for hendes Fødder.

d'Elbrün.

Barmhertighed! Hielp! Redning! Jeg er dødsens!

Constance.

Min Gud! Hvad vil De? Hvad betyder dette?

D'Elbrün.

Det gielder om mit Liv! besat er Gaden,
 To Sabelhug har slængt alt min Klædning!
 Saafremt jeg findes er det ude med mig!
 Mig gives ei Pardon.

Constance.

Ulykkelige!

Hvordan kan jeg? O, Gud!

D'Elbrün.

Kun stul mig hurtig!

Bær mig en Frelses Engel i min Nød.

Constance.

Og naar man giennemseger hver en Draa?

D'Elbrün.

Hav Medynk med mig! O. De veed ei hvad
 Det er, i Ungdoms friske Vaar at føle
 Det kolde Sværd paa Iffen!—Dog troe ikke,
 Jeg frygter Døden! Hundred Gange saae jeg

Den kiækt i Diet, og dens Epyd afvendte
 Min Arm; men Vaand om forsvarslose Hænder,
 Og Bøddel-Drens skjændselfulde Myrden
 Er mig en Rædsel! — Red mig! Saae De aldrig
 En Vens, en Faders Liv i Nød?

Constance.

En Faders?

Jeg veed ei hvem De er; De er i Fare,
 Det er mig nok! Kom, alt vil jeg forsøge!

D'Elbrün, springer op.

Hvorhen — hvor?

Constance.

Mod og Til! saa maae det lykkes!
 Forsølger man Dem alt i denne Række?

D'Elbrün.

I næste Huus!

Constance.

Soldater af de Tropper,
 Som drage ind?

D'Elbrün.

Desværre ja!

Constance med Mod.

Desbedre!

8.

De Forrige. Helene. Benedikt
bærende en Blomsterkuro med nok en Tiener.

D' Elbrün

i det han hurtig drager sig hen ved Brønden.

Jeg er fortaadt!

Constance.

Kun rolig!

iler hen mod Folkene.

Ha! omsider

J komme dog!

Benedikt.

Her har vi Frugter, Blomster,

Og al den Ting —

Constance.

Vel! Gæt dem; det forstaaer ei,
Hent fleer'?

Benedikt.

Hvad! fleer?

Constance.

Gior, som jeg siger!

Ekynd Dig afsted.

Benedikt

saar Hænderne sammen.

Naa! det vil bli'e en Høitid!

Constance.

Gaae du til Byen, Martin! Søg min Fader!

Blig ikke fra hans Side! Denne Lummel

Har ængstet mig! Og naar han vender hjem,

Saa il Du forud; meld mig ham itide!

Ekynd Dig!

Han gaer.

Helene.

I alle Huse ledes.

Af Medynk græder jeg, og leer af Blæde!

Alt er i Oprør!

Constance.

Ogsaa her Helene!

Svar mig oprigtig: har Du mig ret kjær?

Helene.

O, hvilket Spørgsmaal! Som mit Liv!

Constance.

Beviis det.

Vær Borgen mig for Hans, saa troer jeg Dig!
 Det er en Flygtning, som vi har at frelse;
 En Uforsigtighed, et Ord allene
 Kan styrte os! Har Du ei Mod at dese
 Slig Daad med mig, saa tie blot og forlad os!

Helene.

Jeg bliver!

Constance.

Godt; saa her!

Hun hvidsker til Helene, som iler ind igiennem Hus
 set i det inderste Værelse. Gaaft til D'Elbrun.

Vel! Uniformen

Først hurtig af!

D'Elbrun.

som har staaet i slynlig Kamp med sig selv.

Nei! Engel! stands og hør mig!

Jeg vil ei fluffe Dem! vil ei udsætte
 Et saa høimodigt Bryst for ukiendt Fare!
 Opdages jeg, da Vee Dem! Vee os Begge!

Constance

studser, men fatter sig strax.

Jeg gav mit Løfte, og jeg holder Ord.

D'Elbrün.

De veed ei hvem jeg er; en simpel Flygtning

Staaer ikke for Dem. Jeg er Officier,

Og Oberst. Med et Ord: Victor D'Elbrün!

Constance.

De! Store Gud! Saa ung og dog — Hvi nævnte

De mig et Navn, min Anelse forkasted

Bed Eynet af Dem!

D'Elbrün,

Det var det, jeg vidste.

Lev vel og overlad mig til min Elæbne!

Constance.

Nei, nei! min Herre! De — just De skal søle

Hvad Deres Fiende maae! Kom og forklæd Dem!

Hun drager ham ind i Huset. Helene kommer i

det samme fra den anden Dør med en Overtiøle.

D'Elbrün er isærd med at drage Riolen af med

Helenes Hielp, og Constance med at lade Jaloufi

erne gaae ned, som Choret begynder. Alle tre staae et Øieblik forbausede; Constance fatter sig først, sinker de andre og lader Jalousterne gaae ned, saa man ikke kan see ind i Værelset.

9.

Chor af Soldater

Gaaer som før over Scenen i forskellige Retninger.

Søger, søger usfortrøden

Jntet Huus forbi!

Hver Forræder finde Døden,

Leve vi!

de drage ud.

10.

Constance og Helene.

Helene bærer det lille Bord ud med Klæde og Strygjern, det sættes tæt under Vinduerne; midt under Sangen kommer Constance med en lille Kurv med Linned og noget HaandsArbejde og gaaer strax ind igien.

Helene

i det hun træder ind, seer sig baersom om og
figer ind ad Huset til:

Fat Mod! vær rolig! her er endnu ingen.

Bereder alt, jeg vil imedens synge;

Lad dem saa komme, Sangen giver Mod!

Hun fryger og skotter nu og da til Porten.
Udenfor viser sig af og til Soldater.

I.

Har I hørt tale om Dwindelift?

Naar Brystet slaaer villigt og Hjertet er ungt,

Det sværeste ei falder Pigen for tungt!

Hav Tillid, D, Mænd! Hun ei Tillid forsager,

Først da, naar I frygte Bedrag, Hun bedrager.

O Dee! da faae I ei Roe eller Rist,

Men har endnu sør Hanerne gale

Et Tak for sidst!

Har I hørt tale

Om Dwindelift?

Constance i Døren.

Helene, Pst!

Helene.

Min Støken!

Constance

med Uniform og Schako paa Armen.

Disse Klæder —

Tag Du dem! Hurtig ned med dem i Brønden.

Helene.

Ha! der vil Herrerne vel neppe lede!

Hun begynder igien at synge, i det hun tager dem fra Constance, og kaster dem ned i Brønden. Constance lukker imedens Døren i, og sætter sig til sit Haand- Arbeide. Under Verset flokke Soldaterne sig mere sammen om Porten, hvilket begge ved Tegne give tilkiende, at de mærke.

2.

Har I hørt tale om Qvindelist?

Den Slinksyge staaer paa sin Post Dag og
Nat,

Smedens Han vaager, frygt slumrer hans

Skat!

Gevnen dog engang maae lukke hans Dier,
 Troe mig det Dieblig passer Hun noie,
 Thi smilende Hun i den korte Frist,
 Paa Egtestands=Tablen veed at male

Et Tak for sidst!

Har J hørt tale

Om Qvindelist!

lavt.

See saa! den stakkels unge Officier!

Hvor han var bleg!

Constance.

Og hvor Du ryster!

Helene.

Begge,

Com een.

Constance

seer angstigud, lavt.

De flokke sig!

Helene.

Gadepatrollen

Er dette kun! Der er' de andre —

Nu gielder —

Constance,

Lys!

Helene.

Hm! Jernene er' kolde.

Constance.

Dem vil de, haaber jeg, ei undersøge.

II.

De Forrige. Vagt. Evende Offi-
cierer komme i en Marsch, under Choret banke de paa
Bitterdøren og strømme ind, efter at Helene er iler hen at
lukke op.

I Lovens Navn, med blanken Sværd,

Gjennem søger fiern og nær

Huus og Hiem.

Geiren er vundet!

Før Sol er nedrundet

Hver Fiende fundet

Drage vi frem!

De tvende Officierer.

Ind fra alle Kanter bryder!

til Fruentimmerne.

Aabner hver en Dør og Lem!

Helene til den ene.

Men forklar os —

Constance

til den anden.

Hvad betyder?

Begge Officierer.

Overalt, saa Ordren lyder,

Os skal aabnes Huus og Hiem!

Chor.

Ind fra alle Kanter bryder!

Aabner os hver Dør og Lem!

Begge Officierer.

En vigtig flygtende Misdæder

Vi ere længe alt paa Spor!

Constance.

D, intet andet!

Helene.

Det os glæder!

Begge.

Hvad har da vi, at vængstes for?

Første Officier

til Bagten.

Nu! Kommer med!

Anden Officier

til Constance.

Gaa De tilstæder —

Første Officier.

Hvis her fordølges —

Constance.

Hvad! De troer?

Begge Officierer.

til Bagten.

Hver Draae i Huset giennemføger!

Den ene til Constance, den anden til Helene.

Bekjend! Her Ziender findes maae!

Helene smilende.

Jeg vil ei sværge —

Constance,

D! De spøger!

Begge.

Hver Dør, for Dem skal aaben staae.

Constance

i det hun nærmer sig Døren.

Behag!

Helene

holder hende hurtig tilbage.

Madam!

Constance

Hvad nu?

Helene.

De glemmer!

Constance munter.

Ja Du har Ret! Seer mine Herrer!

Hvad Deres Ankomst volde han!

Jeg glemte reent min stakkels Mand!

Han af en hæstlig Hovedpine —

til Helene.

Siig! slumrer Han?

Helene.

Ja vist, Madam!

Constance.

D, lov mig, De vil sagte trine;

Jeg frygter De skal vække Ham.

Uk om hans Onde sig forværret!

Jeg skielver — D!

aabner Døren.

Behager De!

smutter ind i Forveien og aabner Jaloufierne.

Helene.

Gaaer sagte kun!

Constance

ud af Vinduet med dæmpet Stemme.

Der kan De see!

Affslaaer dog ikke, mine Herrer!

Min varme Bøn —

Helene

Kjælmst til Officiererne.

Gaa sandt De veed

Hvad unge Koners Bryst sornemmer!

Begge Officierene.

For os Han sove maae i Fred!

Raaf ind, men dæmper Eders Stemmer!

Dg gaaer forbi med lette Sied!

Chor af Soldater og Første Officier

i det de vil gaae ind, med dæmpet Røst!

Ja! lad os dæmpe vore Stemmer

Dg gaae forbi med lette Sied!

De gaae igiennem Stuen ind i Huset; Helene

gaaer foran, Constance stiller sig imellem dem

og D'Elbrün; hun lader derpaa Jaloufierne

igien gaae ned, og kommer nd.

Chor af de øvrige Soldater og

anden Officier, som falde, ligesom de andre

ere traadte ind.

Thi hvad de Skønnes Bryst fornemmer,
 Det søle Kampens Sønnen med.

Nogle Soldater.

Hvor vi tørste! O, hvilken Plage
 Heden dog er i disse Dage!
 Kommer Kammerater!
 Hielper at drage,
 I denne Brønd vist findes Vand.

Constance

paa samme Tid affides.

Kiække Bryst! Du ei forsage!
 Ei de Angster, Hiertet nage
 Røbe Kindens hede Brand.

Hun bliver dem vaer ved Brønden, og springer
 hurtig hen og river Touget fra dem.

Standser dog, det gaaer ei an!

Soldater.

Hvorfor ei? Her er jo Vand!

Constance

har fattet sig.

Gy! Ei sliq en krasfløs Vædske!

D, tilgiv! Den Feil var min!

Gierne vil jeg Helten lædske,

Men, som det sig bør, med Wiin.

river Touget ud af Tridsen.

D, tilgiv! den Feil var min!

iler hurtig ind.

Chor af Soldater.

Bravo! Leve vor Vertinde!

Hun forstaaer en Krigers Værd.

Glemmer glade al Besvær!

Den for Druens Magt forsvinde.

Constance

er kommet ud med Wiin og Glas, hun skænker
og deler om. Skænkende.

Riølig Wiin mod Solens Brand!

Fienden lædske sig med Vand!

Chor omkring hende.

Leve de kislige, søde Wine!

De leve, Madam! samt Deres Mand!

Uldrig en hæsliq Hovedpine

Forbittre meer Deres Egteskand!

Constance.

Min Tak jeg ei udtrykke kan!

Chor.

De leve, Madam! med Deres Mand!

I 2.

De Forrige. Erval med flere Officiere og Soldater. Han har forud søvend de Andre nærmet sig dem under Choret, betragter Constance forbauset, da hun smilende og takkende gjør en let Bøining. Han træder hurtig til, griber et Glas, serer det til Læberne, men sætter det bort igien uden at drikke noget, i det han uden Accompagnement med vild Ironie siger:

Erval.

De leve Madam! samt Deres Mand!

Constance

yderst forbauset.

Erval!

Erval.

Saa er det!

Constance.

O, min Gud!

Anden Officier.

Hvor Oberst denne Dame kiender?

Erval.

Ja! ja.

med et Blik paa hende.

Dog — nei!

Constance.

De bort Dem vender?

Erval.

Gift? Allsaa gift?

Constance.

Ja, ja!

affides.

O, Gud!

O.

Erval.

Dg jeg, som troede De var Brud!

Begge affides.

Hvilken Dval mit Bryst omspænder!

Blodet standser! Hiertet brænder!

Nei! jeg holder det ei ud!

13.

De Forrige. Første Officier med

Wagten og Helene komme tilbage.

Chor af de Kommende.

Nei! Ingen, ingen fundet er!

Lil næste Huus, at søge der!

Vi indeftaae for alting her.

Soldaterne vil bort.

Erval.

Holdt! Hvo er — D! jeg vel kiender

Selv en Ven i Deres Mand!

Constance.

Han! U! Han slumrer syg og mat

Paa Veiet under Vægens Hænder,

Dg lukke ei et Blik i Nat.

Forrige Chor.

Hr. Oberst! Ja! saa er det fat!

Lad Dem af hendes Dmhed røre!

Erval streng.

Med Obersten De har at giøre,

Constances Mand Han fiende maae!

Constance med Lidd.

Jeg Ham for Deres Blik tør føre:

Ja! for Erval Han frem skal staae!

gaaer ind.

Chor af Soldater, Helene, Begge

Officierene.

O! lad det haarde Hjerter røre!

For alting her vi indestaae!

Erval

paa samme Tid, affides.

O, Død! mit Bryst til No Du føre!

Constance! Du mig lønner saa!

I 4.

De Forrige. Constance. D'Elbrun.

Constance

med ham ved Haanden.

Velan, her er min syge Mand.

D'Elbrun

som kiender ham, forstænet.

Min Gud!

Constance hurtig.

Hvor svag!

Erval overrasket.

Han! Deres Mand?

Constance.

Min Mand! Hvo fra mit Bryst Ham river

Mit Hjerte sønderflider Han!

D'Elbrun affides.

Nu ikke meer jeg reddes kan!

Constance

til Erval fast, men lavt.

Jeg paa Erval jo stole kan!

Erval

seer ham stivt i Pinene, til Constance.

Jeg kiender nøie denne Mand!

træder hen til ham.

Jeg, Herre! Dem bekiendt maae være!

D'Elbrün forvirret.

Jeg ikke veed — jeg har — den Vre.

Erval.

Maae jeg erindre Dem, om hvor —

D'Elbrün hurtig.

D Nei! — thi nu — jo, jo! — jeg troer —

Constance.

D! Vennskab troe Erval vist bliver.

Erval

betragter Begge skarpt.

Jo! jo! jeg kiender Dem ret vel!

Jeg er Erval! — tit før vi mødtes.

Ei sandt? I samme Bye vi fødtes,

Og Deres Navn: Victor — Bründel.

Førend han nævner Navnet, standser han, som om
han huffede sig om. Constance, D'Elbrün og
Helene ere i fiendelig Angst.

Constance.

Jo, jo! Erval vi kiende vel!

D'Elbrün

med Mod paa samme Tid.

Der' Navn staaer skrevet i min Siel.

Chor af Soldater. Erval. Helene.

Ja! ja! {Han} kiender Ham ret vel!
 {Jeg}

Erv al

vender sig med eet.

Kommer Soldater! følger med

Til næste Huus! Afsted! afsted!

Constance angst.

De iler bort?

Erv al.

Hvad vil De mere?

Hvad kan Constance meer begiære

End min Lylønsning og Farvel?

Constance mat.

Lev vel!

Erval.

Før Lid og Eghed!

hurtig i det han iler ud.

Længer frem, min Dag! Afsted!

Chor af Soldater.

I Lovens Navn, med blanken Sværd

Giennemspejder fiærn og nær,

Huus og Hiem.

Geiren er vundet!

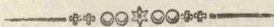
Før Soel er nedrundet,

Hver Fiende fundet

Drage vi frem.

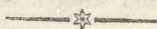
De drage bort. Helene fører D'Elbrån hurtig
ind i Huset igien; Constance synker mat ned paa
Banken udenfor.

Dækket falder.

Anden Optog.

Scenen er usforandret.

I.

Constance sidder dybsindig i Søhøytten; reiser sig, og
gaaer dybsindig frem.

Slag i Slag mit Hjerte banker
Ved de glade Seiers-Naab,
Men i mine mørke Tanker,
Gierner sig det svage Haab!

Musikken nærmes.

De nærmes — de komme — hvor Tonerne
stige!

Høit Banneret svæver blandt jublende Klang!
O, min Erval! Hvis Du er med,
Saa sagtne din Gang,

Saa stands dine Fied,

See her fortvivler din elskede Pige!

Musikken nærmer sig.

Slag i Slag mit Hjerte banker

Ved de glade Seiers-Raab,

Uk! med dem, i mørke Tanker,

Hjerner sig mit sidste Raab.

2.

Constance. Helene træder ud af Huset.

Helene.

Min Frosken! Mod!

Constance.

Helene! Du har hort den,

Min Dødsdom — Gud!

Helene.

Vist ei, nu først begynde

Vi ret at leve! Lad ei Diebliffets

Uforudsete Lyn slaae ned i Hjertet!

Hvad vædde vi! i Morgen vøder Helten

Den Haand, han nu forsmaaer, med Angers Laarer,
Kun Huttighed og Mod! Bort maae vor Sange.

Constance.

Det maae han! Vilde dog min Fader komme!

Oh! der er Benedikt! —

3.

De Forrige. Martin. Benedikt.

Begge belæssede med Tilberedelser til Giestebudet.

Constance

gaaer dem imøde.

Hvor er min Fader?

Benedikt.

Han er paa Raadhuset, Froken! og kommer ikke saa snart; Han har meget at bestille, og har givet os endnu mere. Han og de fornemste Borgere vaage over Staten; men Han har bedet mig hilse Dem, Tiden maae ikke falde Dem lang, og naar Han kommer, bringer Han et stort Selskab, og — ja det maae jeg ikke sige; men det kan man nok see paa Anstalterne, og de skal snart være færdige. Kom Martin!

De gaae med det, de har at høre, ind i Huset, dog
ad en Indgang bag ved.

Constance.

Med Gelskab kommer han? Løb Du, Helene!
Jeg her har vaagent Die! Eog din Fader!
Han kiender hver en Stie, og naar det mørknes
I Sikkerhed han bringe troe vor Flygtning!
Er denne borte, aander jeg forst Iet.

Helene.

Naar jeg kun vidste, hvor Han var at finde,
Dog — frygt ei Frøken! findes maae Han vel.
Og hvis jeg seer Erval! — Lad mig kun raade.

Martin og Benedikt komme.

Alt bort igien!

Benedikt.

Ja! det troer jeg!

Helene.

Gaa kom da!

til Constance.

Jeg ta'er dem med, desmindre er at frygte,
Kun rolig, Frøken! Jeg skal skynde mig.

De gaae alle tre.

Constance.

Var først den Steen dog væltet mig fra Hjertet!

Jeg kiender Ervals blinde Hæstighed,

Hans trusne Hiertes første, vilde Rasen,

O Gud! —

4.

Constance. D'Elbrün.

under denne Scene begynder det at mørknes.

D'Elbrün

sniger sig forsigtig ud, og nærmer sig Constance

der staar dybsindig midt paa Scenen.

Forlad! Jeg kan ei være ene,

Mit fulde Bryst affaster Frygtens Vænke!

O, hvilken Aand og Mod! Ja! jeg er reddet!

Jeg blegned for min Fiende, alt jeg var

Stæd't i hans Haand; men blot et Smil af
Dem

Afvæbner Ham, en uimodstaelig Troldom!

Vel er ei Skyen draget heel forbi,

Men Dødens Skræk bortflyer for min Ægide!

opmærksom.

De hører ei?

Constance

farer op som af en Drom.

Hvad!

D'Elbrún.

Stirrer sløv mod Jorden?

Nys saadant Mod, og nu — De bleg jo stielver!

Den frygtelige Sværm er jo dog borte —

Mordenglen med det dragne Sværd, Erval?

Constance

med et smerteligt Udbrud.

Erval!

fatter sig med kvalt Stemme.

Frygt ei, Han kommer her ei mere!

brister i Graad.

D'Elbrún

opmærksom og forbausset.

Hvad aner jeg? Var jeg da blind? De er —

Constance

Jeg var hans Brud, men De er uden Fare!

D'Elbrún

ude af sig selv.

Hvor er jeg? Hvis er dette Hus? Nu Jorden

Opfluge mig, den Gletteste, der aander!
 Hvo er De? Nævn Dem! Nævn mig Deres Fader!
 Var jeg hans Bøddel? Tael —

Constance.

De var — hans Fiende!
 Men frygt kun ei, her er De uden Fare!

D'Elbrün

styrter for hendes Fodder.

O, Engel! største af dit hele Køn!
 Du kiendte mig, Du vidste? —

Constance.

At Han svæved
 Sin Død et Haarsbred nær, dog Himlen vilde
 Det anderledes. Han blev frelst og De!
 Gud var med mig, det vil endnu Han være!

D'Elbrün.

Ja ja! Mig fattes Ord! Min Fiendes Datter,
 Forsølgers Brud! De var det, var — ei længer?
 springer op.

Har jeg forstaaet Dem? Deres fjæffe Paasund,
 Som frelste mig, har aabnet Dem en Afgrund?

Constance.

Nei, nei! Af jo! Vær roelig dog! Jeg venter
 Med Ucoe min Helene blot. Hun søger
 Sin Fader op. Troe er Han, mig hengiven,
 Og Kiender hver en Bei og Etie i Skoven,
 De maae herfra!

D'Elbrün.

Det maae jeg! Hurtig, hurtig!
 Nu vaagner dobbelt frygtelig min Døds-Angst!
 Dog skielver jeg for Dem kun! Lad mig ile—

Constance.

Giv Tid! Forspild ei rast og usorgtig,
 Hvad alt er vundet ved Besindighed!
 Er Deres Liv mit Værk, hvor uslyfsalig
 Blev jeg da, gif det halvsuldende til Grundel
 Vær ubekymret for en Piges Angest,
 Som snart vil fatte sig, er De kun reddet!
 Alt er endnu ei tabt! —

D'Elbrün.

Hvad kan jeg sige?

Den onde Frister holdt mig i sin Strikke,
 Dg Livet halvslukt i en Traad kun hang;
 Men ved din Haand jeg sødtes anden Gang,
 Dg Verden opgaaer nye for mine Blikke!

En bedre Fremtid aner jeg imøde,
 Et bedre Hierte svulmer i mit Bryst!
 Til alt, hvad Godt er, fik det Mod og Lyst,
 Brat for Dit Blik mit Hiertes Slanger dødel!

Jeg er et nysød Barn, hvis unge Dje
 Kun fremad seer. Jeg lader efter mig
 Mit søndne Levnet, som et myrdet Liig!
 Min Gødsel nu først tegnes i det Høie.

Constance

seer ud, hurtig.

Jeg hører nogen! — Det er Benedikt.

Skjul Dem! Afsted!

han iler ind.

Han kommer ei allene!

Hvad har han for? En heel beløffet Skare
 Paa denne Tid! O, skal paa nye jeg qvæles?

5.

Constance. Benedikt. Betientere
 og Haandværksfolk, Martin bær
 rende Tilberedelserne til en Fest i store Kurve, dog
 holde de dem saa meget mueligt i Baggrunden ved
 Gitteret og ved Lysthuset, hvori under denne Scene
 dækkes et Bord, hvortil det fornødne hentes i Huset
 fra den bageste Indgang. Bordet sees kun halvt giens
 nem Nabningen i den store Løvhytte, der pyntes saavel
 som Gitteret med Blomsterhæng og Krands. Store Vas
 ser med Blomster sættes om Lysthuset og paa Bordet.
 Andre behænge hiint med uantændte Lamper, samt hele
 Gitteret bag ved; i Rundingen over Porten befastes en
 stor Krands, hvori ophænges Bogstaver, som siden tæns
 des med farvede Lamper, omkring dem en Glorie af
 Sværmere. Viin i Kurve sættes ved Siden af Lysthuset
 og et lille Buffet ligeledes, pyntet med Blomster og sprins
 gende Fountainer.

Benedikt

i det han kommer ind.

Som jeg siger, som jeg har sagt,

Lad mig nu see

Det gaaer en, to, tre,

Lamper og Blomster, Posteier og Navne,

Springvand, Raketter, lad intet mig savne!

Nu alting i Orden, og hurtig hidbragt!

Glaaer intet i Stykker! Tys! taer Jer i Agt!

O! det bliver en Pragt!

Alting smukt ordentlig! Nu har I eders Befalinger. Puh! hvor jeg har løbet! O, Frøken! Frøken! her er alting til Bryllupet, ingen Ting er glemt uagtet min nye Forstrækkelse.

Constance.

En nye? og hvilken da? Lad høre! Nu?

Benedikt.

Ja, lad høre! Det er ingen Sag, men De skulde have været i mit Sted! Lønk engang Cabler for,

Geværer bag, rundt omkring Soldater, og midt
imellem dem Hr. Erval.

Constance.

Erval! Du saae ham! Tael! Glem ei det mindste!
O! hvilken Angst knuger nu mit Hierte!

Benedikt.

Ikke sandt! Hvilken en har jeg da ikkeudstaaet, her
kun: jeg havde været paa Torvet, hos Conditoren,
hos Postreibageren, hos Frugtkonen, hos Blomster-
pigen, hos Gyroærkeren, Slagferen, Bildthandleren,
efter Nav — det er sandt! Det skal de ikke vide —
Ja, og saa — bliv lidt, jeg maae først have et
Die med Gølkene,

vil gaae.

Constance

holder ham tilbage.

Qvæl mig ei længer! Hurtig, gjør mig Regnskab!
Du saae Erval!

Benedikt.

Jeg mødte ham med draget Sværd,
Den hele Trop i fuld Gevær,

Da blev jeg ræd og vendte;

Men hurtig kom igien mit Mod,

Da Herren som i Epidfen stod

Jeg kiendte.

Da slug jeg mig vendte

Dg skræbed med God:

Hr. Erval! Ei! Ei!

Nu kiender De mig ei?

Den lange Benedikt er jeg! —

Han blev som et Blod.

“Glyngel! Du vover at tale mig til!,,

Nu nu! til Bryllup jeg byde Dem vil!

“Til Bryllup! Hvem giftes, Du Klods?,,

Jh, Frøkenen hos os!

Der bliver en Jubel, en Fæst og en Glæde!

Men tys! men tys!

Ingen maae derom faae Nys!

Steg, Frugt og Rager vi bringe tilstæde;

Nu det kun gielder om Løier og Spas,

Lamper, Karaster, og fiintflebne Glas.

Der vil blive en Stads!

De kommer tilpas.

Da skulde De høre, et Grin skal de i,

De grove Krabater!

De faade Soldater!

"Ha, ha, ha, Hi, hi, hi!

Lossen har tabt sin Forstand!

Frøkenen har jo en Mand."

halvgrædende.

Maae det en ærlig Siel ei frænke,

Det giver jeg Dem at betænke:

Jeg en Losse! De en Mand!"

Constance.

Jeg Bryllup? Raser Du?

Benedikt.

De skal ha' Bryllup! Det skal De,

Men vid'et skal De ikke!

Constance.

Hvad svarte Han?

Benedikt.

Han svarte ei det ringeste,
 Men saae med et Par Blikke!
 Derpaa Han sig for Panden slog
 Dg med den anden Haand Han tog
 Af Barmen ud en Tegnebog.

Constance yderst forbauset.

En Tegnebog? bliv ved!

Benedikt.

Han aabned den, og skrev deri,
 Dg da hans Skriven var forbi,
 Udbrod han ret med høflig Mine:
 Der, Slynge! Nu Dig hurtig pak!
 Dog skal Du have mange Tak,
 Hvis under Festens Støi og Stads,
 Naar hver sig overgaaer i Spas,
 Dg tømmer rast lykønskings Glas,
 Du vil til Bruden trine;
 Flye hende Bogen saa og slig:

Det er en Bryllupsfficiant fra mig!

Derpaa —

Constance

afbryder ham.

Hlye mig den hurtig!

Benedikt.

Nei! Vi ere ikke saavidt endnu, Brylluppet es ikke holdt, og Skaalerne ikke drukne!

Constance hæftig.

Her bli'er ei Bryllup. Hlye den, jeg befaler!

Benedikt hlyer den.

Kaar De da endelig vil, men Bryllup er her dog alligevel; nu løber jeg og henter det Sidste til Stadsen. —

løber hen til Folkene, som imedens har gjort alt i Stand, han springer om og efterseer alting.

Har I gjort nu, som jeg har sagt,

Lad mig nu see,

Det gaaer en, to, tre!

Alle Slags Vine, Raketter og Navne!

Afsted! Bringer hurtig hvad endnu vi savne.

Glaæer intet i Stykker, nu ta'er Jer i Agt!
 See Bordet er særdigt, snart er det fuldbragt,
 D! det bliver en Pragt!

Chor af Folkene

paa samme Tid, enhver er endnu beskæftiget med
 sit, og nævner hvad der passer til deres Arbeide:

i forskellige Grupper.

Vi har giort nu, som det er sagt!

Wil Han kun see,

Det gif, en to, tre!

Ikke nu	}	Lamper, Raketter	}	vi savne!
		Springvand og Gade		
		Blomster og Vine		
		Frugter, Karaffer		

Særdig at tændes er Sværmer og Navne!

Længst Bordet er særdigt, alt fast er fuld-
 bragt,

D! det bliver en Pragt!

Alle nd. Det er under denne Scene, blevet saa
 mørkt, at Constance kun med Møie kan læse.

Constance ene.

Hun har længe betragtet Bogen dybsindig og bryder endelig ud.

Jeg tør ei aabne den! Nu Alt er ude!

Det var en Skænk fra mig. "Saalænge" sagde

Min Ven mig da: "Dit Hjerte er det samme,

Skal den et venligt Legn, fra mit ei komme".

Mit Bryst er troe som før, dog monn' Du tvivle;

Men har Du Ret dertil! Jeg tvivlte aldrig!

Trods tusind Nygter, staaer mit uforandret,

Om selv mit Døie saae en større Sandhed

End den, som skuffede hans korte Syn!

Jeg tvivlte ei! Har Han ei kiendt mig bedre?

Jeg vil dog see, hvormed Han kan undskyldte

Sin feige Tvivl. O! laan mig før Du synker,

Du blege Soel! Lys til at see min Skæbne!

aabner Bogen og læser.

Constance! Deres Billed drog mig igiennem

Siendens Skarer og styrtede dem til Jorden.

Jeg søgte en Forbryder, fandt Ham under Deres

res Beskiærmelse og Han blev mig hellig.

Jeg begyndte endog, da jeg havde fattet mig, at ane en Hensigt, som svarede til min Lillid. En Tieners Tjenfoldighed maatte vække mig af denne korte Drøm. — Min Ankomst skal ikke forstyrre Deres Bryllups-Glæde, skøndt Brudgommen endnu ikke er Deres Mand. Jeg gaaer i dette Dieblif tilbage til Hovedarmeen, og advarer Dem blot om, at den efterblivende Commandant neppe vil være saa svagsynet som jeg, derfor vær forsigtig! Mig seer De aldrig mere.“

Har jeg læst ret? Bedrager Aftensfyggen
 Med sit uviste Skimmer ei mit Blik?
 Blev det mit Lod, saaledes at miskiendes?
 Formaaer Du det? Erval! Med Stolthed føler
 Nu jeg: Du var min Troestab ikke værd.

Hun faaer synlig ondt, og taber Vogen.

Hvad Gysen giennemfarer mig?

Constance. D'Elbrün,

D'Elbrün

iler forkræffet til. Han har kastet Overtiolen og
er i Underklæder-

De svimler!

Mit Die veeg ei fra Dem, Hvad er hændet?

Hvad bringer denne Bog?

Han tager den op.

Constance,

Jeg er ret meges

Ulykkelig!

D'Elbrün,

Et Ord! Hvad kan jeg gjøre?

Jeg iler —

Constance,

Rolig! Saa var det ei meent,

Hvad har jeg meer, mislykkes Deres Frelse!

Uarm ved Vorten.

Ekiul Dem igien! Det mørknes alt, jeg Fiendes

Ei hvem det er. O, Gud! maaskee min Fader!
Jeg følger efter! Gaae!

D'Elbrün,

Jeg vil adlyde.

affides, i det han putter Tegnebogen i Barmen.

Men den skal lære mig, hvad jeg maae giøre.

Han smutter ind.

8.

Constance. Helene

hurtig, med en Pakke paa Armen.

Constance

som er gaaet hende imode.

Åh, nei! Helene! sandt Du den, Du søgte?

Helene.

Han kommet strax, naar alt er tilberedt.

Her er en Dragt. I en saa simpel Klædning,
Vedsaget af min Fader, er han sikker.

Imidlertid forsigtig maae vi være;

Derude snige nogle sig i Klapper,

Ei langt fra Porten. Gud veed, hvem det gielder.

Han maae forklædes godt; lad os ei tøve;

Hvo veed, hvor megen Tid endnu er vor!

Constance.

Saa kom! Jeg frygter, min er alt udrunden.

De gaae ind.

9.

Erval, kommer ind ene.

Han er hyllet i en stor Kappe med rund Hat, lister sig sagte ind af Porten. Det er bleven ganske mørkt.

Nei, nei! Mit Blod har overilet mig.

Gud være lovet, jeg endnu kan tvivle!

Her er jo mørkt, taust, stille som en Grav,

Ei mindste Tegn til Bryllupsfærd, til Glæde!

Den døde Stilhed livner atter Haabet

Lidt i mit Bryst! Miskjendte jeg Dig, Pige!

Mit hele Liv — hvor gierne offred jeg det,

For at affone min Mistankes Synd.

nærmer sig Huset.

Ei Lyd, ei Spor af Liv! Hvor er Constance?

Ha! skjuler hun sig ved den Elstes Ankomst?

Og hendes Gader? Slygtigt saae jeg Ham kun.

Og i hans Ansyn — Daare! af et Ansyn

Vil Du bedømme Mennesker!

vender sig om.

Dog synes

Alt uforandret her. I denne Løvsal,

Hvor vi saa tit —

i det han gaaer derhen, bliver han alle Tilberes
delsene samt det dækkede Bord vaer.

Ja! nu forstaaer jeg det!

Alt er jo tilberedt. Ha! taust og lønligt

Med faae Udvalgte, Bryllupet skal feires!

Saa er det sandt! Saa er jeg dog bedraget.

Elskovs første søde Flamme

Brændte dybt og troe og rolig,

Uned' ei: Ewig kunde ramme;

Med sin Flamme kun fortrolig

Var dens Bolig troe den samme!

Sage Lyst!

Svage Bryst!

Med din Trofskab blev Du gjort til Skamme!

Men Han, som svigted den hede Dyst

Dg nu tør bramme

Med Haan i Bryll,

Skal Hævnen ramme!

Nei, af Nei!

Hævnen har jeg jo opgivet;

Lad dem leve, nyde Livet,

Hvis de kan, i al sin Fylde.

Ak! men Dens, Hun det mon skylde,

Hans Foragt — den see Hun ei!

Afsted og bort! Dog — hvad er deres Hensigt?

Af holde Bryllup, blive her — ei flygte?

Saa uforsigtig trodse hver en Fare?

Dg Ingen her, som kan bestærme Hende,

Advare dem? — Jeg har en Ven endnu,

Som jeg kan stole paa. Jeg overgav Ham

Min Stilling her. Nu vel! Jeg tør betro Ham

Dg denne Sag! Det vil jeg før jeg reiser;

Han vaage over Hende i mit Sted.

udenfor sees Fakler, Folk nærme sig hurtig Porren.

Afsted! man kommer!

eller hurtig mod Porten.

Himmel! og min Ven!

vender om.

Hvad gjør jeg nu, og bort kan jeg ei komme!

Han drager sig til Siden hen ved Brønden.

IO.

Erval affides, Begge de forrige Offi-
cierer, samt Flere. Faderen.

Benedikt. Betientere. Forskiellige

Civile. Constance kommer ud under

Sangen. Helene bliver i Døren. Paa et Bink

af Faderen tænde Betienterne Lamperne paa Sitteret og

satte Lys paa Buffetten.

Faderen

endnu i Indgangen.

Her er alt Seirens Fæst tilstede,

Allt træder Fryd i Nødens Sted!

Officierene.

Om Dagen Daad, om Aftenen Glæde!

Paa Krigens Uroe Hvilens Fred!

Constance

hils i sin Faders Arme.

Min Fader! Ak!

Faderen.

Min gode Pige!

Ei sandt! jeg længe borte var;

Men intet døg forglemmt jeg har,

For Dig min Fæst er uden Lige!

til Officiere.

Jeg, mine Herrer! har den Ære,

Min Datter her at vise Dem.

Begge Officierene.

Vi Fruen alt bekiendt maa være,

Vi før betraadte Deres Hiem.

Constance

hils; affidés.

Min Gud! det jo de samme ere!

Jeg ei et Ord kan slamme frem.

Erval affides.

Forlegen synes Hun at være,

Åh! Hun maa blegne selv for dem.

Alle paa eengang.

Faderen.

Alt er særdigt, alt tilstede!

Vige Krig for Fryd og Fred,

Vennesind og munter Glæde,

Liflig Vin og Kiølighed!

Constance affides.

Åh! min Fader i sin Glæde

Intet af min Marter veed!

Barmen presser Angstens Kiæde,

Knustes den dog slug derved!

Erval affides.

Engang bunden i din Kiæde,

Skiebne! styr Dumine Fied!

Mig i Mulm og Nat Du klæde,

Mens jeg sniger mig afsted.

Officiererne

Naar med Død vi Marken klæde
 Strængt er kun vort Diemeed!
 Riølig Skygge, Viin og Glæde
 Er Soldatens Lyst i Fred!

Faderen

har imedens ført dem til Busetten.

Nu, mine Herrer! først et Glas til Velkomst!
 Tilgiver mig! Jeg maae forlade Dem
 Et Dieblis. Jeg venter flere Gæster,
 Og Een, særdeles Een. Godt Mod! min Datter!
 Dit Hjertes Fæst vil ikke udeblive;
 Forsigtig Plikt kun lidt forsinker den.
 Vær Du Vertinde, Barn!

i det han gaaer hen i Baggrunden.

Nu alt i Orden!

Constance

til Officiererne, hvem Berienterne hyde den istands
 fede Viin.

Forglemmer Dagens Jld!

affdes.

Mit Hjerter brist!

Første Officier

i det de tage Elasket.

For Kampens Gøn hvert Dieblisk har Værd,
Og Klang ledsage Druens Blod, som Stridens,

Begge Officierer.

Under Rankens grønne Buer,

Liffligt luer,

Himlens Børn, de røde Druer,

Kraft og Mod

Strømmer i den klare Flod,

Blander sig i Hjertets Blod.

Bæger Klang,

Kys og Sang —

Chor falder i.

Kys og Sang og Bægerklang,

Dræber Jordens Nød og Trang!

Ervæl affides.

Ha! Alt behyfes, Porten er omtinget;
Endnu kan jeg umærket ei gaae bort.

Begge Officierer.

Gangens tusind Tone-Strømme,

Bilde sømme,

Tone Liv i Livets Drømme!

Kysset sød,

Evulmende paa Læben rød,

Lænder Jordens bedste Blød.

Bæger Klang

Kys og Sang —

Chor som før.

Kys og Sang og Bægerklang

Dræber Jordens Nød og Trang.

Constance har imidlertid nærmet sig Helene,

begge ere blevne opmærksomme paa Erval.

Helene sagte.

Jeg sees min Fader hist, men see der, Frøken!

Constance.

Vi er forraadt! Mit Offer nytter ikke —

Begge Officierene.

Muntre Toner, Druer røde,

Piger søde,

Uden Jer var Livet øde!

Bryst mod Bryst!

Drueild, og Sangens Røst

Drager ned al Himlens Lyst!

Bægerklang

Rys og Sang —

Chor.

Rys og Sang og Bægerklang

Dræber Jordens Nød og Trang!

Faderen

som imidlertid har givet Verienterne Ordre, og
til hvem et par Dienerne, der senere ere kommet, har
nærmet sig, og talt med, iler forbauset frem.

For Guds Ektyld! mine Herrer! jeg erfarer

Just nu en Tidende som — er det sandt,

Vil Erval pludselig forlade Byen?

Hans Reisevogn staaer forspændt, siges der,

Og mine Bud formaae Ham ei at finde.

Første Officier.

Saa er det! Ja! Jeg overtog hans Post.

Anden Officier.

En Sag af Vigtighed er vist nok mødt Ham.

Han maatte uden Ophold til Armeen,

Erklærte han — Han maa alt være borte.

Faderen.

J Sandhed! det, det gaaer mig nær til Hjertet.

Erv al affides.

Det troer jeg vel! Nu vaagner Frygten atter,

De stolede paa mig, de Galste! Bort!

Første Officier.

Hvad er det? Frue!

Constance

er blegnet, i synlig Kamp.

Intet!

Hun vil gaae hen imod Huset, men moder Erval,
som rask uden Forsigtighed vil gaae hende forbi.

Gud! Erval!

Alle.

Erval!

Erval

staaer Rappen tilside.

Mig er det! Ja! Jeg maatte, vilde
Ukiendt see denne Fests Begyndelse.

Jeg har seet nok, og ønsker Kun til Lykke!

han bukker rask for Constance, og vil gaae.

Fadere

standser ham.

Hvorhen! Hør: Du forbauser mig, Erval!

Du iler bort saa hurtigt, saa uventet,

Da jeg gav alt for din Nærværelse.

Saa fold Du moder en Venindes Hilsen,

Uddragt Dig en Vens, en Faders Sabntag!

Bliv, og berøv vort glade Haab ei Livet!

For Geierherren bluffer denne Fest.

Og Skionhed rækker Helten Laurbærkronen.

Han lægger rask Constances Haand i hans og
gaaer hurtig hen mod Baggrunden.

Constance.

Erval!

Erval halv høit.

Constance! Gist?

Constance angstlig.

Min Gud! forsigtig!

Erval

lader hendes Haand fare, hæftig.

Ha! denne Angst forklarer nok min Skiebne,

Faderen

til Betienterne.

Frem med Blomster Viin og Luer,

At i Farver, Duft og Druer,

Under Strøg af muntre Buer,

Hver en Sands vor Helt forkynder,

At hans Riækheds Løn er nær!

Begge Dfficierene

betragte forbauset Erval og Constance.

Rorte, som af Himlens Torden,

Livløs, fast som Støtter staae De,

Høre intet; blege staae De

Diet skielvende mod Jorden.

Hvilken nye Fortræd begynder

Alt, at mørkne Glæden her!

Faderen og Betientere

Kommer tilbage.

Midt i Farver, Duff og Luer

Under Strog af muntre Buer,

Mellem Vennefind og Druer,

Helten føle stolt sit Værd!

Lamperne ere nu tændte overalt. Over Indgangs

Porten brænde Bogstaverne E og E. i farvet

Ild, omgivet af Sværmere og Blomsterkrands.

Faderen.

See! Gaa i hvert et Bryst det brænder,

Synlig der dets Sprog Du seer!

Begge Officierene

vender sig forundret.

Hvilken Fæst er det jeg skuer?

Faderen forbauset,

Hvad er forefaldet her?

munter

Høire om Jer hurtig vender
 Skue den Fryd, som bluffer der!

Constance

vender sig.

Alt! jeg sfielver! Hvad betyder?

Erval

som har seet derhen.

Blodig Haan jeg der har læst!

Faderen.

Nu! J vel ei derpaa fortryder!

Mon ei en sagte Røst alt lyder

Gra Hjertets Dyb: en Bryllupsfest.

Constance.

En Bryllupsfest?

Erval.

D! grumme Spot!

Faderen.

Nu, har jeg ikke gjort det godt?

Vi ventede paa din Ankomst blot!

Constance

Min Fader! O! det er formeget!

Din stakkels Datters Hierte skaan!

Erval

paa samme Tid.

Gaa nedrig før blev Ingen speget,

Med Troloshed forenes Haan!

trekker Kaarden.

Alle paa eengang.

Faderen opbragt.

Ei jeg forstaaer

Hele det Spil!

Siig, hvad Du vil,

Hvis Du det formaaer.

Erval.

Hævn jeg attraaer!

Feige Du vil

Drive dit Spil,

Indtil jeg forgaaer!

Helene og Constance

til D'Elbrån.

Alt! jeg forgaaer!

Lyd os, vi vil,

Vi dette Spil

Alt ende formaaer.

D'Elbrån i Døren.

Timen nu staaer!

Flug dette Spil

Ende jeg vil!

Kun jeg det formaaer.

Officiererne

stræbe at holde deels Ervat, deels Faderen tilbage.

Hvad har J for?

Dæmp denne Ild,

Hæftig og vild,

Blandt Venner Du staaer!

Helene og Constance vise D'Elbrån Helenes Far
der udenfor, og vil han skal svinge sig igiennem;
han afstaaer det, de saae ham endelig til at gaae
ind, Helene følger med, og

Constance

styrter sig imellem hendes Fader og Erval.

Forblindede! Det gaaer for vidt! Hold inde!

Sluk disse Blus, som tyde paa et Bryllup

I Brystet luer denne Skrivt ei meer!

Tilgiv min Fader! at dit Barn bedrog Dig,

Jeg er alt gift! —

Faderen.

Gift? Drømmer Du? Constance!

Begge Officierene

høist forundrede.

Ja, ja! Hvad ellers?

Constance.

Nei! Den Mand, jeg valgte

Var Dig forhadt. Jeg taug for Dig; min Stilling

Gav mig ei andet Valg. Erval veed Alting;

Han kan, Han vil endog besværge det!

O! vær ei mindre vantroe end den Mand

Jeg svor at elske; Ham har jeg jo stuffet;

En Fader stuffes dog med mindre Noie!

Faderen.

Du taler ikke Sandhed! Nei, umueligt!

Endnu i Dag — nævn da hans Navn! Hvo er det?

Constance.

Nei! Hvert Ord meer tilhører Dig allene.

Jeg maatte kun retfærdiggjøre Dig!

Jeg haaber nu, Hr. Oberst! De har indseet

Hvoemegen Uret De har gjort min Fader.

Uvender sig bort for at skule sin Bevægelse.

Erval

for hendes Fodder.

Og Dig! Jeg føler det! Ja, min Constance!

Mig skuffer ei dit Blik, din skønne Brede!

Jeg troer ei mit! Gik blot: et Økin bedrog det,

Du er ei gift?

Constance

med et Blik paa de Omstaaende.

Jo, jo! Reis Dem Hr. Oberst!

Erval.

Endnu! min Gud!

Faderen.

Altid er mig en Gaade!

Erval,

Løs den, Constance!

Constance,

Jeg kan ei!

IO.

De Forrige. D'Elbrun.

D'Elbrun

iflød en simpel Drage, styrter rask ud af Døren.

Jeg kan det!

Constance forsædret.

Min Gud!

Helene

iler hen til hende.

Det er ei min Skyld!

D'Elbrun.

Oberst! maatte

Hver Tapper finde saadan Ven som De,

Saa troe en Ven, saa fiæk en Elskerinde!

Faderen forbittet.

D'Elbrün!

Officierene.

Hvordan!

Faderen.

J mit Huus?

Erval.

Ja, saa er det!

D'Elbrün.

Min Fiendes Huus optog den bange Flygtning,

Hans Datter kiendte mig, jeg ikke Hende;

Men hendes Aand og Diærvhed var min Frelse!

En elsket Brudgoms Ankomst, selv den Høimod

Hvormed Han overvandt sit Fiendskabs Røst,

Hans vilde Rasen nu — ei rokked Hende

Der laante, laaner mig endnu et Navn,

For dyrebart for Een, det saa uværdig.

for hendes Fodder.

③ •

Vær for mit usle Liv kun ubekymret,
Jeg døer jo gierne, Kan jeg døe for Dem!

Hun reiser ham.

Erval

ligesledes for hendes Fodder.

O, min Constance!

Faderen

omfavner hende.

Kiære, kiære Datter!

Erval

springer op og rækker D'Elbrån Haanden.

Jeg søgte for i Dem min Siende vel,

Dog, Oberst! var det kun med skræmtet Brede;

Den Overbundne dræber ingen Kriger!

Men kun et Fængsel skulde redde Dem

Fra Mængdens Rasen, mine Troppers Harm.

Det blev opnaaet, og De er kun min Gange

Til Leiligheden bringer en Udvefning.

Faderen.

Og nu vor Giest!

til Erval.

Ja, nu forstaaer jeg Reisen:

Saadan miskiendte Du de fjerne Venner!

Hvi kunde Bogstavskrivten skuffe Dig,

At ei Du læste hoit i den dit Bryllup?

Erval.

Mit Bryllup?

Officierene.

Bryllup?

Faderen.

Ja! Kan Helten nyde
En bedre Seiers Fæst end Elskovs Kys?

Erval.

O, min Constance! Siig mig: Er det saa?

Lad ei de hulde foreente Bogstavflammer,

Som brænde hist, udslukkes for din Brede.

Constance.

I denne Dragt, saa ganske uberedt?

D'Elbrun.

En Engels Dragt, den er besat med Perler

Saa skionne har ei Orienten dem,
 De til min Død mig staaale Fred i Hiertet,
 Og Bod!—Min Haand ei rorer meer ved Sværdet.

Constance til Erval.

Der er min Haand!

Faderen

til D'Elbrün.

D'Elbrün! Giv De mig Deres!

Der Kiærligheds, her Fiendskabs troe Forsoning.

D'Elbrün.

Idmyg mig Kun, jeg føler det med Glæde.

Benedikt

som imedens har søslet omkring, vil trække Vand
 op af Brønden, og saæter Uniformen og Tcha-
 koen op.

O, du min Gud, min Gud! her og en Sjende!

Første Officier.

Min skionne Brud! end engang Tak for Vinen!

D' Elbrün.

For hvert et Aandedrag mig Himlen skænker!

Faderen.

For Faderstoltheds overvætted Lykke!

Erval.

For i din Haand mit Livs, min Hres Lykke.

Constance.

Hvad har jeg gjort, som jeg ei maatte giøre?

Faderen.

Og nu begynde den udbortes Glæde!

Han vender sig; under de sidsteRepliker er eendeel af Byens Indvaanere af begge Kion fellig Klædte traadte ind, men har holdt dem bag ved.

Ha! just til rette Tid kom alle Gæster.

D a n s

ved hvis Slutning alle med Guirlander og Blomster hyl dende omringe Constance. Omkring Bogsstaverne som brænde i en klar blaa Ild, dreier sig i en omringende Glorie lutter Sværmere.

Chor paa samme Tid.

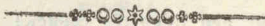
Ovindeligt Dyd! O, hvor skøn er din Geier!

J Dig føler Helten al Lønne for hans!

Naar i et Hierte dit Indsegl han eier,

Han bortlægger stille den blodige Krands.

Dækket falder.

De to Kunstnere,

Syngespil i trende Optoge.

Personerne:

Dernance, en ung Digtet.

Balcour, en ung Musikus.

Florville, Onkel.

Florville, dennes Broder søn.

Elise Donneval.

Dormeuil.

Lucile, hans Datter.

Tenant bon, Retsbetient.

Madam Jacmin, udlejer meublerede Værelser.

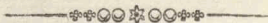
Tienere.

Rettensbetienter.

Scenen er i Paris; i en stor Mellemsal i et Hus, hvor meublerede Værelser udleies. Dørene paa høire og venstre Side har Nummernerne 9 og 10.

Dette Stykke er bearbejdet efter Dupaty; Musikken dertil er Dalayrac's sidste Arbejde.

Første Dytog.

I.

Florville den yngre,

kommer ud fra No. 10 med et forseglet Brev i Haanden.

Igien en Straffepræken fra min Onkel!

Skal jeg vel aabne det? De vante Titler,

Som Dagtyv, Edelmand og Gadestryger

Kan jeg jo uden ad. Ja indeholdt det

Endda en lille Begel til Forandring!

Et Brev i Løndom skrevet ned,

Bestemt et Hjertes Tørst at lædste,

Kun alt for godt kan ligned ved

I Jordums Tid Pandoras Uesse:

Strømmer fra det ind i vort Bryst

Wilde Længsler som Hjertet nage,

Bliver dog under Kampens Dyst,
 Som i Hiin, en lindrende Trøst,
 Himlen der lader Haab tilbage!

Men derimod et saadant Brev,
 Som, for sin vrede Harm at lædffe,
 Strængt en bedaget Onkel skrev,
 Er værre end Pandoras Uffe!
 Lykken mig, ak! som den er huld,
 Der uden Krog paa Dybet angler!
 Ak! af Moral og Torden fuld
 Er saadant Brev foruden Guld
 Slig en Uffe, hvor Haabet mangler!

Vel! er der ingen Penge, lover Han
 Dem mueligt dog, som jeg hver Dag maae gjøre!
 bryder Brevet og læser.

“Du trygler mig bestandig om Penge, Du Dde-
 land! men Du saaer dem ikke. Efter femten Aars
 Graværelse vil Du ikke engang besøge mig i min
 Hiemstavn. Godt! trods min Gigt besøger jeg Dig

i Paris. Jeg længes dog efter at fornøye Bekjendtskabet med en Springsfyr, som jeg ikke har seet siden hans Barndom. Det er Tid, at dine Udsvævelser og din Vediggang hører op, og da det best kan skee ved at bringe Dig i Forbindelse med en anseelig og retskaffen Familie; saa har jeg besluttet, at giøte Dig med et Gruentimmer, som — dog, derom mundlig. Hun og hendes Formynder vil, ligesom jeg, tage ind i samme Huus, hvor Du sogeter, og komme formodentlig paa samme Tid, som dette Brev. Jeg forbeholder mig ved min Ankomst, at sige Dig hvem de ere og forestille Dig for dem. Iøvrigt: ingen Modsigelse! Du lystre, eller jeg gjør Dig arveløs. Med disse faderlige Gøtelsjer er jeg, min kære Brodersøn! din hengivne Onkel og Gudsfader,

Florville.

Han staaer, som sønderknuset.

Hvad har jeg læst! Jeg giøtes, som er alt
Med Haand og Hierte bundet til en anden?
Nei, kære Onkel! Deres Straffepræken
Er mig velkommen; men en Kone? — Neil

Og hvis jeg vægrer mig — Farvel hans Grunker!
Han holder Ord.

betenker sig.

Vel! gaaer jeg glip af Hine,
Hvorfor da plage mig med hans Moraler?
Derfor afsted herfra jo ser jo heller!
Jeg kan jo vente saa hver Stund paa Dagen
Besøg af Nattens Folk med hiin Revers,
En Pige kommer, som jeg ei kan ægte;
Uhøflighed mod Kionnet slyer jeg gierne!
Desuden vil den Diævels Karl, med hvem
Jeg kom i Strid paa Ballet, som jeg hører,
Udfordre mig. Jeg slaaes naar Vren byder,
Men derfor staaer jeg ikke i Beredskab
Fordi en ung Husar faaer Lyst at hugges!

kalder.

Madam Jacmin.

2.

Florville. Mad. Jacmin.

Mad. Jacmin.

Til Tjeneste, min Herre!

Nu, er der noget Nyt? Min Tid tillader

Mig just at fladdre lidt.

Florville.

Madam! min ikke!

Mad. Jacmin.

Min Gud! hvorfor ei?

Florville.

For jeg maae forlade

J Diebliffet Deres Huus.

Mad. Jacmin.

Saa hurtigt?

Florville.

Jeg reiser fra Paris.

Mad. Jacmin.

Ei, det er Skade?

Florville

tager sin Pung op.

See her er Penge for den sidste Maaned.

Mad. Jacmin.

Med smukke Guld har det jo altid Tid!

Florville.

Nu har jeg Penge! Lad ei Fuglen flyve!

Mad. Jacmin.

Naar De da vil! Men hvor gaaer Rejsen hen?

Florville.

Jeg kan ei sige det.

Mad. Jacmin.

Lillad!

Florville.

Det haster!

Min Badsæk er snart færdig! Lev De vel!

Mit Loi kan bæres ned af Sidetrappen.

i det han gaaer ind i sit Værelse.

Nu spørge kun om mig, hvo som behager,

Jeg er Derbon igien, ei meer Florville.

Jeg lader efter mig mit Navn, min Onkel,

Duellen, Jøderne, etcetera!

Soc hvem som vil, staae de til Lieneste!

3.

Mad. Jacmin eene.

Puh! det gif i en Gort! Hm! saadan gaaer det,

Naar man kan lide een! Dog var den Herre

Stum som en Gist, mens han var her i Huset;

Kun Skade for hans andre Egenstaber! .
 En Maaned var Han her, og aldrig kom jeg
 Dog tet i Enak med Ham; og jeg kan snakke —
 Nu! Nu! hvem veed! Der kan jo komme andre,
 Som — Lys! Jeg hører alt, — jeg troer en Fremt
 med!

4.

Mad. Jacmin. Dernance.

Dernance.

Madam! De har jo Børelser til Leie!

Kan jeg faae eet?

Mad. Jacmin.

Nu! Hvad vil Herren give?

Dernance.

Jeg er en Lærd, og seer just ei paa Prisen!

Mad. Jacmin studs.

En Lærd! Paa tredie Gal er nogle Kamre —

Dernance.

Lidt mere Respekt for en saa værdig Titel!

Jeg er Skribent —

Mad. Jacmin. spodst.

Behager De paa fierde?

Dernance.

Gior Vers!

Mad. Jacmin

halv haanlig.

Jeg har et Bærelse i Qvisten

Med Kaffelovn.

Dernance affides.

Hvis jeg fortalte hende

Mit sidste Uheld, samt Parterrets Hysen,

Og Galleriets Floiten, gav hun mig

Lilsidst vel Huus selv over Løreløstet!

heit.

Madam! min Pung er fylde.

Mad. Jacmin mildere.

Hvis De behager

Paa tredie Gal?

Dernance.

Jeg har en aarlig Rente —

Mad. Jacmin

hurtig og mild.

Et Cabinet, som vender ud til Gaden,

Paa anden Gal, er —

Dernance.

Jeg betaler gjerne

Forud, og prutter ei!

Mad. Jacmin.

Seer man! Befaler

De da maaskee, at blive her paa første?

Dernance smilende.

Ret gjerne! Ja.

Mad. Jacmin.

Jeg nyder Videnskaber,

Talentet agter jeg —

Dernance.

Naar det har Penge!

Mad. Jacmin.

I dette Dieblig blev Galen ledig,

Som her De seer, formedelst hurtig Reise.

Dernance.

Hvem er min Gienboe.

Mad. Jacmin.

Her — i Nummer ni?

En Fader med en ung elskværdig Datter!

Dernance.

De kalde dem?

Mad. Jacmin.

Dermeuil.

Dernance affides.

Hvor heldigt truffet!

hoit.

Er Pigen smuk?

Mad. Jacmin.

O! meget smuk!

Dernance.

Hvor herligt!

Mad. Jacmin.

Hvad siger han?

Dernance.

Jeg flytter ind paa Timen,

Derfor bring Bærelset gesvindt i Orden!

Mad. Jacmin.

Jeg gaaer.

Dernance.

Til mig kan komme hvo som lystet!

Dernance er mit Navn, endskiøndt Forsatter,

Jeg frygter ei for nogen Creditor!

Mad. Jacmin.

Hvis Herren da vil vente her saalænge.

Dernance

gaaer hen mod No. 9.

Giørne!

5.

De Forrige. En Tiener.

Tieneren.

Madam! man spørger, om ei her

Opholder sig en Herre, som — Dernance

Troer jeg Han skulde hedde!

Dernance.

Det er mig!

Hvem Dævlen har saaet opspurgt mig saasnart?

Tieneren.

Det er en Herre, som kan ei staae stille;
 Han springer om, og synger og slaer Takten!
 Det lader, som Han kom fra Daarekisten!

Dernance.

Det er min Componist! Gaae! Lad Ham komme!

Mad. Jacmin affides.

En Musikant og en Poet! Hielp Himmel!
 Hvad der vil ligge for et Huus!

Dernance

fører hende hen til Bærelset.

Tu, Skynd Dem.

6.

Dernance. Valecour.

Valecour

endnu udenfor.

Jeg er saa opbragt —

kommer ind.

Dernance.

Er det Dig? Valecour!

Balcour.

Saa opbragt — ja! — men godt! nu er Du fundet

Dernance.

Hvorfor saa hæftig?

Balcour.

Spørger Du? Jeg troede

Dig efter Lovte, flittig ved dit Arbeid

I dit Logis; og før jeg veed deraf

Saa er Du flyttet. Overalt, forgiæves

Jeg søgte Dig; da en af vore Venner

Lil Bykke saae Dig, som Du gik herind!

Troer Du, at blive saadan af med mig?

Nei! Nei! snart er min Ouverture færdig,

Kun Stykket mangler jeg; det skal Du skrive!

For Ganden! jeg vil see —

Dernance.

Og Du forfølger

Mig lige hid?

Balcour.

Lil Helved selv! Min Evne,

Mit høie Kald, hvert Dæblisks Begeistring

Og Musens Smil skal ei forgaae unyttet!
 Det Bifald, som en kold Sonat indhøster,
 Er ingen Spore for min Phantasie!
 Ja! Dag og Nat forfølger jeg Dig, til
 Du skriver mig — men siig mig dog, for Ganden!
 Hvorfor har Du forladt vor stille Bolig,
 Hvor vi fandt os saa vel, langt fra den Musen
 Saa fiendske Støi! Der havde Du arbeidet
 Med mere Lethed, end som midt i Byen
 I al den Larm! Følg mig fra dette Huus —

Dernæe.

Saa sagte, Ven! Her tværtimod just bør
 Enhver dramatisk Digter boe og bygge!
 Et Huus, hvor tusind Reifende forsamles,
 Hvor Nat og Dag en blandet Billedskare
 I evig Vexlen maler sig for Øiet,
 Der suger Phantasieus Vie sin Honning
 Fra hver en Blomst, og skaber sig et Heelt,
 Hid sender hver Provinds Originaler,
 Og al den Umag Digteren har her

Er den, at vælge ret. Desuden drager
 En anden Hensigt mig til dette Huus.

Balcour.

En anden Hensigt! Hvilken?

Dernancee pathetisk.

Kierlighed!

Balcour.

Hvad? Kierlighed?

Dernancee.

Saa er det!

Balcour.

Nej Grille!

Dernancee.

En Grille! Nei.

Balcour.

Jeg kiender Dig, en lønlig

Forstaaelse, et vakkert Ansigt sætter

Dig altid stor i Flamme!

Dernancee.

Ikke altid!

Balcour.

Tre Gange ofte dog i tvende Dage!

Dernance.

Nu, noget er deri! Jeg tilstaaer gierne
 At Ynde, Skionhed, hvort jeg saae dem straae,
 Henrev mig tit til levende Beundring,
 Og glad jeg overgav mig til dens Lykke!
 Men denne Gang, min Ven! er det en evig,
 Oprigtig Kiærlighed. — Veed Du, den varer
 Nu alt en Uges Tid! Du kan ei dadle
 En Ild, hvori Du selv har Deel, min Kiære!

Balcour.

Hvordan?

Dernance

Forgangen Aften, paa Concerten
 Slog mig en yndig Nost, en himmelsk Tone!

Balcour.

Er Du fca din Forstand? at strække Vaaben
 Blot for en Melodie!

Dernance.

Men tænk, det var

En Melodie af Dig, Hun sang saa deilig!

Balcour.

Hvordan? Af mig? Den af A Mol maaskee?

Dernance.

Just den.

Balcour.

Nu, nu! Det lader sig forklare!

J Toners Klang har Eskov større Magt;

Soldatens Mod fordoble de i Kampen,

J Strid med Piger de hidlokke Seiren,

Fortryller Hjertet, varmer Phantasien!

Ja! Du har Ret! Nu, og min Melodie?

Dernance.

Henrykte alle! Næste Morgen saae jeg

Paa en Spadseregang paanye den Skionne,

Fulgt af sin Fader. Ubemærkt jeg sniger

Mig hende nær, og taber en Romance

For hendes God, og gaar; Hun seer den, rødmer;

Tied paa Papiret falder hendes Handske;

Hun tager begge op. — Jeg følger langstra,

Døg nær nok for at see en sed Forvirring,
 Og blive vaer, at hun logeter —

Balcour.

Her?

Dernance.

peger paa No 9.

Der.

Balcour.

Nummer 9!

Dernance.

Jeg skyndte mig og leied

Mig flux herind!

Balcour.

Saa snart?

Dernance.

J Elstovs Handler

Jeg følger nøie Aristoteles,

Som foreskriver fir' og tyve Timer!

Til Stykkets Gang.

Balcour.

Ja saa! men hendes Fader—

Hvad er det for en Mand?

Dernance.

Forstandig.

Kiig, noget tør, godmodig, Oekonom,
 Som elsker Vers! Jeg læser mine for Ham,
 Du synger; jeg, jeg frier —

Balcour.

I flige Lænker
 Fortryllet, tænker Du ei paa at digte!
 Bort Stykke gaaer i Lyset!

Dernance.

Løvtimod!

Godt gift, og da Godnat med al Omsværmen,
 God Nat al Elskovs Epøg, god Nat Intriguer!
 Til Konen sig vi: god Dag, god Aften!
 Og bliver rolig inden lune Bægge!
 Man mangler aldrig Tid i Ægteskab!
 Lad os først holde Bryllup! Ugen efter
 Har Du dit Stykke særdigt.

Balcour.

Lad staae til!

Men sig mig, hvordan vil Du naae til Maalet?

Dernance.

Lad mig om det!

Balcour.

Lys!

man hører en Harpe i No. 9.

Dernance.

Det er Hende!

Balcour.

Himmel!

Den Melodie —

Dernance.

Er Din! Paa denne Tone,

Jeg vædder, at Hun synger min Romance?

Balcour.

Det maae man lade Hende, Hun har Smag!

Dernance.

O! Jeg er vis derpaa!

Balcour.

Min Melodie

Behager overalt, det er en Sandhed!

Lucile indenfor.

Gødt liden Sugl med sit Slag mig behager,
 Mit Hjerter bæver ømt ved Harpens Klang:
 Men intet saa den rørte Barm indtager,
 Ak! som din Røst med sin venlige Sang!

Balcour.

Min Melodie er deilig!

Dernance.

Jeg maae svare!

Balcour.

See, hvor min Kunst nu kommer Dig til Gode!

O! sif jeg dog engang et Digt af Værd!

Nu, tov da ikke længer, men stem i!

Dernance.

Formaaer min Røst dit Hjerter at indtage,

Da alt jeg er paa Himlens Lykke riig!

Men skulde kun mit drømte Haab bedrage,

Har ingen Lykke Himlen selv for mig!

Lucile indenfor.

Jeg troede fast til denne Dag,

At mit Hierte ei lod sig bøie!
 Fra første Gang, jeg saae dit Die
 Jeg føler dybt, hvor jeg er svag!
 Al! Hvor kan jeg modstaae den Vælde,
 Som alt har trængt sig i mit Bryst!
 Monne dit Blik alt halvt mig sælde
 Gælder mig heelt din ømme Røst!

Valcour.

Min Melodie er deilig!

Dernance.

Jeg maae svare!

I samme Stund min hele Siel
 Dit Herredømmes Magt erkjendte,
 Al Hiertets Ild dit Blik antændte;
 Nu Luer blev min Lykkes Væld!
 Rierligheds Magt monn' alle sælde,
 Svagt føler sig hvert jordist Bryst!
 Læs i mit Blik din hele Vælde,
 Gøel den i min halvbange Røst.

Valcour.

Ei stet for en Poet!

Dernance.

Der aabnes, det er Hende!

7.

De Forrige. Lucile.

Lucile

træder ud, forbauses, og vil atter gaae.

Hvad seer jeg! Gud?

Dernance

holder hende tilbage, drager hende længer frem og
knæler for hende.

Jeg beder: bliv, min Frøken!

Forsmaa ei dette varme Hjertes Udbrud!

Valcour.

Han nyttet Tiden godt!

Lucile forvirret.

Reis Dem, min Herrel!

3

8.

De Forrige. Dormeuil.

Dormeuil

endnu i sin Dør.

Hvad seer jeg der? Bravo! Det kan jeg lide,
Den Stilling Klæder smukt!

Balcour.

Hvad gjør ei Vanen!

Dormeuil

gaaer hen til Dernance, og tager ham ved Armen.

Hvad? Selv min Ankomst gjør Dem ingen Tvang?

Dernance.

Jeg sank for Hendes Fod, men der jeg bliver
For Dem! En Færlig Fæder bør jo høre,
Saa godt som Datteren, et trofast Hjertes
Lilstaaelse! O! maatte jeg modtage
I samme Stund af Hende dette Hjerte,
Og af Dem selv, min Herre! denne Haand.
Betragt De hende! Skændt med Fæder Dine
Maae selv De see: Hun kan kun elskes trofast!

Dormeuil.

Min Herre! Jeg kan troe Dem: uden Ynde
Er ei min Datter!

Dernance
reiser sig, og iler hen til hende.

Ja, ja! troe mig kun!

Dormeuil
smilende, holder ham tilbage.

Godt! men jeg kiender Dem jo ei, min Herre!
Med sliig en Hensigt synes mig, De burde
Fremstilles i det mindste af en Fader.

Dernance.

Min Herre! Jeg har ingen!

Dormeuil,
Dog Familie!

Dernance.

Min sidste Onkel er for nyelig død.

Dormeuil.

Man har dog Nogle, ved hvis Bidnesbyrd —

Dernance

griber Bascours Haand.

Det har jeg!

Dormeuil.

Mænd, som er' bekiendt, har Tillid!

Balcour.

For Ham kan jeg med Tryghed gaae i Borgen.

Dormeuil.

Men hvo gaaer mig i Borgen for Dem selv?

Dernance hæftig.

Jeg gjør det! De kan troe alt, hvad Han siger.

Balcour.

J Troeskab finder neppe De hans Lige!

Dernance.

Jeg indestaaer for Ham i Cøt og Alt!

til Balcour.

Lael ligefrem! Dølg intet! Griff fra Hjertet!

Wil Du, jeg selv skal tale godt om mig?

til Dormeuil.

Nu! Han vil sige Dem mit Navn: Dernance!

At jeg besidder Navn, Kundskaber, Gødsel,

Talenter! — Lael!

Balcour.

Hvad skal jeg sige mere?

Dormeuil spottende.

Min Herre! meer er ogsaa overflodigt!

Dernance

nærmer sig Lucile.

Altsaa!

Dormeuil

holder ham tilbage.

Jeg har ei sagt, at jeg samtykker!

Dernance.

Formue har jeg og: en aarlig Rente,

Paa et par tusind Daler!

Balcour vigtig.

Og desuden

En sikker Capital fra andre Kilder!

Dormeuil.

De har et Sag?

Dernance med Ild.

De skionne Videnskaber!

Balcour.

Vi dyrke begge Sangens høie Muse.

Dernance.

Jeg digter —

Balcour.

Jeg — jeg sørger for Musikken!

Dormeuil spottende.

Altsaa er Operaen deres Sag?

Balcour.

Jeg venter en af Ham, og den, min Herre!

Wil vist henrykke Dem.

Dormeuil.

De vandre altsaa

Til Mindets Tempel begge, Haand i Haand?

Dernance.

Vi søge Seiren under samme Fane!

Balcour.

Og samme Pegasus opvoinger Begge —

Dernance.

Til Biergets Tvillingsspidse høit fra Jorden.

Dormeuil med Spot.

Det gjør mig Ondt, men ofte hører man

At Pegasus afkaster brat sin Rytter!

Balcour.

Lo Venner Arm i Arm sig holde fast!

Dormeuil som før.

Men vakler een saa falde ogsaa begge!

vender sig til Dornance, alvorlig.

Dog, sæt engang et lykkeligt Forsøg

End aabned Veien til den trange Bane,

Opnaaes da Maalet under Floiters Klang,

Og vinde lette Sange Digterkrandsen?

En lille Oper fører ei til Spidsen.

Balcour.

Mit Partitur skal laane Ham sin Vinge.

Dormeuil.

Et lille Navn kan Døgnet hurtig skænke,

Men Liden bringer først en Laurbærkrands.

Dornance.

Talentet griber den seent eller tidligt,

Men naar — det raader Lykken ene for!

Dog Aand og Mod er fremfor alt den gunstig!

Med Diet paa det fjerne Ideal,

Med Vret luft for Mængdens blinde Bisald,

Med Sindet vendt mod alle Himlens Toner,
 Da klinger Lyren sølsfuldt i min Haand!
 De bedre Aander, henrykt ved min Aand,
 Mig smykke fro med deres Laubærkroner.

Dormeuil,

Saa vil vi vente da til den Tid kommer!
 Imidlertid — gjør De mig Dem forbunden,
 Hvis De af intet lader Dem forstyrre,
 I Deres høie Flugt! Bliv Musen troe,
 Og ær en skyldfrie Piges unge Hierte!
 Jeg veed at speide ud hvert dristigt Anslag,
 Og hvert et Kunstgreb er forspildt hos mig!

Valcour til Vernance.

Jeg frygter, bedste Ven! at denne Fader
 Dog faaer Dig til at bryde Stedets Eenhed.

Dormeuil.

Mon vel sliig Daarskab Lykken kroner?
 For Alvor troe, at flahre op,
 Til Vrens Maal, til Lykkens Top,
 Ved lette Niim og svage Toner,

Ved Oh, D, D! ved Ah, U, U!

Mon sliq en Daarfskab Lykken kroner!

Dernance.

Hver dybfølt Klang, fom flrømmer fra

En velmeent Stræng, en Digtets Hierte,

Formaaer at skildre Livets Smerte,

Dg Livets Fryd ved klangfuldt Ah!

Ved Oh, D, D! ved Ah, U! U!

Udtrykkes Fryd og Smerte!

Walcour.

Hvad siger De til denne Sang?

Til Hiertet gaaer jo dybt dens Klang,

D! troe en Elffers Smerte!

Dernance.

Hvad siger De til denne Klang?

Erkiend i den et trosfast Hierte!

Dormeuil.

Ja, jeg erkiender nok — D, ja!

At Sielen i en Opera,
 Jkkun bestaaer af D og A!

Lucile. Dernance. Balcour.
 At aldrig Musens Lyst,
 Vil seire i hans Bryst!

Lucile.

En Oper er den største Lyst jeg kiender.
 Balcour.

Vor vække vil en Larm!

Dormeuil.

Med Piber eller Hænder?

Dernance

til Balaour.

See til at faae ham bragt til Side!

Balcour til Dernance.

Vær rolig kun; paa mig Du lide!

til Dormeuil, fortrolig.

Mærk: hvor hver Lyd, som toner fra

Et klangfuldt Bryst, ved sit Ah, A!

Gødt til hver Barm formaaer at tale!

Ah, A! til Fryd,

Dh, D! til Klagehyd!

Kun altid brugt til rette Tid,

Snart dyb, snart blid,

Ja, selv i Elfskøvs Strid

Maae Sangens Magt hvert Sind huseale!

Vi har et A, A, Ah, for Glæde,

Et andet Ah, hvorved vi græde!

Lucile imedens.

Hvor jeg er svag, Han først mig lærte!

Hans Stemmes Klang gaaer til mit Hierte!

Dernance

ligeledes, syffelsat med hende.

Mit Nederlag dit Blik mig lærte!

Du eier evig dette Hierte!

Dormeuil.

Jg ei derved at røres lærte,

Alt D, D, Dh! Alt A! A! Ah!

Vel gaaer mig fra,

Men ei til Hierte!

Hvortil skal al den Umag da?

lægger Mærke til sin Datter.

Min Mening ei jeg bringes fra

Selv ved min Datters A, A, Ah!

raaber.

Min Datter! Hun er død! Ah! Ah!

til Dernance.

Naar hævet af en Opera,

Dem laurbærkrone al Verden skaffer,

Lidsnok at tale om min Datter,

Thi lad os vente indtil da!

Dernance.

Nei! Elskovs Magt og dette Hierte

Al Løven høit mig raader fra!

Lucile.

Hans Stemmes Klang gaaer til mit Hierte!

Mon ei en Gader indseer da,

Hvad sødes af en Opera?

Balcour.

Min Herre! Hvad? De indseer ikke,
 Hvor, under selv en Faders Blikke,
 Almægtig er et A, A, Ah!

Kun slikt formaaer en Opera!
 Gøel, at hans Elskovs dybe Smerte,
 Al Løven høit ham raader fra.

Dormeuil.

En Troldoms Magt, hans Kunst ham lærte.
 Det kommer dog, i Sandhed! ja!
 Af D, D, Dh, af Ah, A, A.
 Imidlertid, tøv indtil da.

han fører sin Datter hen til Døren, lader hende
 gaae ind og vender selv om.

Forhøring glem ei mine kloge Raad!

Lucile

som er kommet tilbage lige bag ved ham.

Min Fader elsker Kunsten, derfor stræb!

Dormeuil tager hende atter ved Haanden og gaaer
 ud med hende.

Dernance.

til Valcour.

Vent her! Mit Hierte drager mig bag efter!

9.

Valcour ene.

Godt, for hans Kierlighed er jeg et Offer!
 Jeg faaer vel aldrig det forherzte Stykke!
 Hvor jeg dog er uheldig! — Jeg behøver
 Iffun et Digt; og som gal Mand vender
 Jeg mig derom just til den galeste,
 Den lunefuldeste Poet af alle,
 Der nu maae blive, for at bringe mig
 Reent til Fortvivlelse, med eet forelsket!
 Men Ham til Trods vil jeg nu componere!
 Nei! denne Gader skal ei spotte os,
 Som lader haant om Kunsten, om den Kunst
 Som hæver Menneſker til Guders Rige,
 Og Cerberus selv mildned ved sin Klang!
 Ja selv Parterrets Harm er sagtnet ved
 En Melodie! men — man bør ikke sætte

J Vers, hvad selv i Prosa duer ikke!

Og hvilke bydes alt for ofte os?

Hvi har man dog saa liden Agt,
 For Kunstens himmelfendte Magt!
 Vers, som sig langs med Jorden snige,
 Mod Himlen den saaer til at stige,
 Selv blotte Riim af løse Ord,
 Gaae Liv og Kraft i Klangfuldt Chor!
 Ved mine Toners Melodier,

Hvert Bryst

Med Lyst,

Til Dyd,

Til Fryd,

Til Graad,

Til Daad

Gig uvilkaarligt sødt indvier!

Selv fører jeg kicekt an min Hær!

Uf Toner den bestaaer og Klange,

Og mægtig den indgyder hver

Snart Dødens Skraek, snart Blædens Sange!
 Det Bryst, som ved den Elfftes Sang,
 Dybt lider, hvad ei Død udtale,
 Veed jeg at trøste ved en Klang,
 Liig søde Kluk af Nattergale,
 Der overgaaer den Digtets Sang,
 Hvis Død med Farver veed at male!
 Snart atter paa min Himmelflugt,
 Jeg hæver mig paa Ormens Vinger,
 Og Guderne en Hilsen bringer!
 Sænker mig saa til de Dale,
 Der hvor Hyrder fløite smukt.
 Naar Strængen bæver
 Den Hjertet hæver,
 Hver Skye bortsvæver!
 Ja, under Toners fulde Klang,
 Bliver Geir og Laurbær vundet,
 Fredens Held i dem begrundet,

Skjaldens Aand ved dem har fundet,
 Flug sin bedste Gang!

IO.

Dernance. Balcour.

Dernance fortreden.

Oprørende er denne bitter Kulde!

Balcour.

Din Skionnes Gader elsker ei Musikken?

Dernance.

Nu vel! Saa vil vi nøde Ham dertil!

Jeg selv skal tvinge Ham imod sin Villie,

Til Bisald for mit Værk! Vel, Haand derpaa!

En Plan vi strax vil lægge, tænke os

Tre, fire Charakterer, ordne Gangen,

Inddeele den i Scener: Ved en sirlig

Afrundet Dialog, en let Diktion

Forhoie Digtets Skionhed! Selv dets Indhold

Maae snart med comist Gjylde, ved at bringe

De skjulte Gølelser til virksom Daad,

Opvække varm Deeltagelse hos alle!

Ei blot Musikens Magt skal hæve det;
 Det skal dens Belklang laane nye Kræfter,
 Og begge Kunster staae i huld Forening!

Balcour.

Vel! Uden Ophold til vort Mesterværk!

Dernance.

Hvis ei det lykkes, skal min Stræben dog
 Ei bære Skylden!

Balcour.

Ei den skumle Spotter
 Skal finde der et Maal for sine Pile!

Dernance.

Jeg sængsler alles Aard!

Balcour.

Jeg tryller Dret.

Dernance.

For at vor ædle Plan tilfulde lykkes,
 Behøves kun —

Balcour.

Nu! Lael!

Dernance.

Et heldigt Kønne!

Nye Charakterer!

Balcour.

O! der findes tusind!

Dernance.

Nævn mig blot een.

Balcour.

O! lettere er intet!

En Spiller for Exempel.

Dernance.

Regnard, Island,

Gautin vil kræve sit, saa har vi intet!

Balcour.

En Onier da?

Dernance.

Moliere! Kære Ven!

Nævn tusind, og Du finder hver paa Scenen,

Deri just er det at Ulykken stikker!

En Plan opfindes, nye Charakterer

Udmales ei strax paa Forstandens Bud!

En indre Jid maae fylde Aand og Hierte!

K *

Den maae opløde Phantasiens Vælde
 Og Barmens Følelser med lige Kraft!
 Et Foldt beregnet Værk, kun søder Kulde,
 Og Kulde, Nødsomhed, og denne — Piber.
 En varm Begeistring ene naaer til Maalet —
 Min Musa er mit Hiertes Kierlighed!

Balcour.

Og min den Klang, som toner i mit Indre.

Begge.

O! Phantaste! stiiig til os ned
 Vor indre Jld Du gløde ved!
 I Hiertets Væld blandt dine Drømme!
 Hæv Du vor Aand, fortryl hver Sands,
 Din Guddoms Kraft i Sangen strømme!
 Berør vor Syn med al din Glands!
 Fortryl vor Aand, fortryl hver Sands
 Med dine Drømme!

Balcour.

Ønde Du al din Jld

I mine lette Klange.

Dernance.

Lyne rask Biddets Piiil
 Ved Dig fra mine Gange.

Valcour.

At deres Magt naae til hvert Bryst,
 Dg vække der en salig Lyst!
 I Begjællang de bringe Kummer Trøst.

Dernance.

At Bisald bliver Deres Høst,
 Dg Latter dæmper Hvinds Røst,
 Saa Musens Spøg maae seire i hvert Bryst!

Valcour.

Dpsyld vor Siel! — At! Tiden iler!

Dernance.

Dpsyld min Siel, før jeg fortvivler!

Begge.

O Phantasie! med dine Drømme

Hæv Du vor Land, oplød vor Sands!
 Din Guddoms Kraft i Sagen strømme,
 Berør vor Syn med al din Glands!

II.

De Forrige. Elise Bonneval.

Dernance.

Seer Du, min Ven? See! en bestøret Skionhed!

Balcour.

Hun standser frygtsom, viser sig urolig!

Elise

gaaer hen mod Dernances Børelse.

Her skal det være jo! — Gud! hvor jeg stielver.

Dernance.

Hun vil gaae ind til mig!

nærmer sig.

Lor jeg —

Balcour.

Hvad vil Du?

Elisa.

Tilgiv, min Herre! dette Børelse —

Dernance.

Tilhører mig.

Elise forvirret.

Hvordan? De er — jeg taler

Med Hr. Florville.

Dernance.

Ubekiendt Han synes

At være Dem!

Elise.

Ja, ganske!

Dernance sagte.

Om jeg gav mig

Hans Navn! Nu! hvorfor ei?

heit.

Jeg er Florville,

Balcour

sagte til ham.

Hvad? Er Du fra Forstanden?

Dernance til ham.

Stille! Taabe!

Du seer jo, jeg begynder paa dit Stykke!

Balcour.

Hvordan?

Dernance som før.

Feiltagelser, en dunkel Gaade!

Behøves meer vel til en Opera!

han nærmer sig Elise.

Balcour som før.

Fortreffeligt! Bliv ved, min Ven!

Elisa.

Jeg kommer

Her ganske hemmelig! Tilgiv, min Herre!

En usædvanlig Skæbne maae undskyld

Et vovet Skridt!

Balcour affides.

O! heeligt!

Elisa.

Men alene

Til Dem, tør jeg betroe, hvorfor jeg kommer!

Dernance.

Det er min Ven, en anden Pylades!

Balcour.

Der sandt i dette Bryst Drest den anden,

Dernance

sagte til ham.

Com en Fortroelig her, gaae lidt tilside.

Balcour

sagte, i det han gaaer lidt tilside.

Jeg kiender Reglerne.

Elise.

Tilgiv, min Herre!

Det er da Dem, jeg skal i Aften ægte!

Dernance.

Hvad horer jeg!

affides til Balcour.

Min Ven! Jeg faaer en Kone!

Balcour.

Fortreffeligt for Stykket!

Dernance.

Dem? min Grofen!

Elisa.

De ventede vist ei nær_saa snart min Ankomst?

Dernance.

J Sandhed! Nei!

til Valcour lavt.

See! hvilken huld Forvirring.

Valcour.

Det lader jo, som Hun er bange for Dig!

Dernance.

Hm! Verdens Lob! Til Bryllupet er holdt,

Har hver en Brud en smule Frygt for Manden.

Valcour.

Giv hende Mod!

Dernance.

Hvor jeg er lykkelig

At see —

lavt.

Jeg veed ei meer, hvad jeg skal sige!

hoit.

Min skionne Brud! Men hvorfor skælver Læben

J det den hilser den hentykte Brudgom!

Elise.

O! De fortæner vist al Skierlighed!

Dernance

hurtig til Valcour.

Jeg har gjort Lykke alt!

Elise.

Saa sandt den Omhed

Som lyser ud af Deres Træk, fortjener

Min hele Liid, vil De vist ei forspilde

Et Hjertes Held, som viser sig oprigtigt.

Dernance.

Dets Lykke kun er Maalet for min Stræben.

Elise.

Saa øgte vi hinanden ei,

Dernance

Hvordan?

Elise.

De seer saa god ud! Vel! i Deres Hænder

Betroer jeg tryk, alt hvad som er mig kjær;

Paa Dem ikkun beroer min Fremtids Lykke:

Afflaer jeg ligestrem min Onkels Ønske,

At givte mig, imod mit Hjertes Villie,

Berøver han mig med sit Guld min Velsærd.

Erkjendt svag og gigtfyg er i denne Hensigt,
 Han hidreist fra sit Gods; i dette Huus
 Er' vi i dette Dieblifk afftegne,
 Mens Han udhviler sig nu i sin Etue,
 Med Haab og Tillid søger jeg hos Dem
 Min Lykkes Frelse. O! undskyld et Ekfridt,
 Som Angst og Agtelse kun kan forsvare,
 En ædel Mand vil ei af fremmed Magt
 Modtage hvad et Hjerter kun bør skænke!

Dernance sagte.

Det bli'r alvorligt!

hoit.

De har Ret! jeg føler
 At Kierlighed kun udgjør Livets Lykke!
 Men Deres egne Ord erkjender Dagen
 Bestemt, Contracten sluttet!

Elisa.

Underskrevet

Har De den ei endnu?

Dernance.

Ja! det er rigtigt!

Men da nu Deres Haand er tilstaaet mig,
Kan jeg da? —

Elisa.

Å! De har jo ei begiært den!

Dernance.

Ja! Det er sandt! Det har jeg ei, men Liden!

Alt er jo færdigt, Søsterne indbudne!

Naar Hjertet alt en Evighed har daaret

Sig med saa sødt et Haab!

Elise.

En Evighed?

De har jo før i Dag ei vidst det mindste!

Balcour

narmer sig og bukker.

Et Dieblif i Esfjovs søde Lænker,

Er Ham en Evighed.

Dernance.

Hvi kom De hid,

At see og elske Dem er jo det samme!

Balcour.

Han sænger strax.

Dernance.

Det er nu saa min Skiebne!

Lad først mig fatte mig!

Balcour.

Vær Philosoph.

Dernance.

Å! Er det mueligt i sligt Dieblik!

Det er den første Kurb jeg har modtaget!

At miste Bruden førend Bryllupet!

Balcour.

J Grundten er det bedre før, end efter!

Dernance bestemr.

En halv Fortrolighed har liden Værd!

Jeg beder Dem, meddeel mig Deres Grunde!

Elise rask.

Nu vel!

standser.

Jeg!

Dernance.

Nu!

Elise.

Jeg maae fortie dem.

Dernance.

Og jeg h r, som min Ven her kan bevidne,
En gyldig Grund til ei at gaae tilbage.

Balcour.

Ja! Frøken! det er sandt!

Elisa.

En gyldig Grund,

Foruden Kierlighed?

Balcour.

Forundres ikke!

Hos Ham indfinder Kierlighed sig flux!

I samme Stund Han seer, Han og tilbeder.

Elisa.

Forlanger De endnu at  gte mig!

I 2.

De Forrige. Mad. Jacmin.

Mad. Jacmin.

Den gamle Herre spørger om sin Myndling.

Elisa.

Min Gud! Jeg kommer.

til Dernance.

Lov mig, Hr. Florville!

Dog i det mindste, for De atter seer mig

Ei at beslutte noget, Hører De!

gaaer.

Mad. Jaemin

forundret.

Hvad gav Hun Dem for Navn?

Dernance

betyder hende at gaae.

Det, som jeg bærer

Saa nu af her!

hun gaaer.

Nu dristig Haand paa Værket,

Jo meer Indvikling, destobedre Gemnet!

Kun som Florville kan jeg løse Gaaden.

Velan! Det er jeg nu! Jeg strider dristig

Selv til Contracten, strider selv —

Balcour.

Hvortil!

Dernance.

Ihnu! Hvortil en Opera kan førel

Valeour.

Triff Mod, min Ven! thi den er Hovedsagen!

Dernance.

Mit Emne, nyt, og grebet i Naturen,

Bil gjøre Opsigt! Ingen nye gives

Der raabes vel; med Eet jeg kommer

Hvortil, det vædder jeg, ei findes Mage,

Jeg har ei Svænder! Vel! Dormeuil, hans Datter,

Samt Onkelen, Bruden snart skal blive mine!

Valeour.

For Stykkets Lærv hvert Middel maae benyttes!

Dernance.

Imidlertid — der faaer jeg just en Skruppel!

Valeour.

En Skruppel?

Dernance.

Nu! at vove paa, at tage

En andens Kone!

Valeour.

Hvilken ussel Frygt!

Hvorfot er Han ei her tilstøde selv?

13.

De Forrige. Mad. Jacmin.

Walcour

vedbliver.

Som kaldet kommer De! Bist ingen bedre
Kan sige os, hvem denne Groken er!

Mad. Jacmin.

Smellem os, min Herre! skiont Vertinde
Har jeg dog lært at tie; selv at spørge
Er ei min Sag! Men deres Folk har sagt mig
Imidlertid, at denne gamle Herre
Er kommet for ved Groknens Givtermaal
At ende en Proces.

Dernancee.

Hvad hedder Hun?

Mad. Jacmin.

Det veed jeg endnu ikke!

Walcour.

Kan De sige

Os noget meer om denne Hr. Florville!

Mad. Jacmin.

Alt hoad jeg veed, er, at Han her passeerte
For en Bro'r Liderlig!

Balcour.

Saa falder det,

Ei vanskeligt, at tage Dig for ham!

Mad. Jacmin.

Det var hans Børelse, som De har leiet!

Dernance.

O! Nu begriber jeg Feiltagelsen.

Mad. Jacmin.

Han flytted først i Dag!

Dernance.

O! destobedre!

Saa gjør mig ingen stridig: jeg er Ham!

Mad. Jacmin.

Hvad? Vil De spille her Comedie?

Balcour.

Det tænke vi just paa!

Dernance

tager hendes Haand.

Hør! Spil De med!

Mad. Jacmin.

Hvad! i mit Huus? og Jeg!

Dernance.

Føi vore Bønner.

Balcour.

Lad Dem ei nøde!

Dernance smigrende.

Lad et Kys bevæge —

Mad: Jacmin.

Men! —

Balcour.

Sang, Musik, den hele Dag igiennem —

Dernance.

Ustyldigt Moerskab! Hverken meer ei mindrel,

Balcour.

Men — hvor er deres Folk?

Mad. Jacmin.

Oh, rundt omkring.

Daasnart jeg kalder er' strax alle samlet.

Dog — kan jeg lide paa? —

Dernance.

Vær ubekymret!

Mad. Jacmin.

Nu, som De vil!

Valcour

omfavner hende.

Hurra! vort Spil er bundet

14.

De Forrige. Estrax efter Betientere.

Mad. Jacmin.

Holla! Thomas, Henrik, Johan!

Rom alle hid! Rom flug paa Stand,

Paa hvad jeg siger, agtsom værer,

Huff Herren her: det Navn Florville bærer!

Thomas! Johan! Rom flug paa Stand!

Dernance. Valcour.

Holla! Thomas! Henrik! Johan.

Kom alle hid nu sluf paa Stand.

Kan J forstaae!

Tienere

som strax ere komne ind.

Her ere vi nu sluf paa Stand;

Liid kun derpaa!

Men hvordan gaaer det til, hvordan?

Dernance. Balcour. Mad. Jacmin.

Det er ei Eders Sag hvordan!

Paa vore Bud kun agtsom værer.

Mad. Jacmin.

Dg kun J Ham Florville ærer!

Tienere.

Liid kun derpaa.

Balcour.

J Sandhed det gaaer ypperligt!

Den Scene vort Talent er værdig;

Ekynd Du dig bare med dit Digt!

Musiken har jeg næsten sær dig.

Mad. Jacmin

aabner Døren til Dernance's Berelse.

Behag kun at befale frit.

Dernance.

Nei, bie først lidt!

til Tjenerne.

Hvad tog sig for den Hr. Florville?

Tjenere.

En god Pæl Viin gav han os til.

Dernance.

Drif dobbelt da paa min Credit,

Imens jeg hans Person monn' spille!

Saa hedder jeg da nu Florville,

Det er en Grille!

Tjenere.

At soie denne Grille

Os falder saare let;

For Os er hver Florville,

Com vil betale det.

Bliv De kun Hr. Florville

Til evig Tid, det staaer Dem frit!

Vær hilset Hr. Florville!

Dernance. Balcour. Mad. Jacmin.

Saa hedder $\left\{ \begin{array}{l} \text{Han} \\ \text{Jeg} \end{array} \right\}$! Den Sag er klar.

Enhver, som spørger, giv det Svar.

Nu, paa jert Ord jeg mig forlader!

Tienere.

Saa hedder De, den Sag er klar!

Enhver, som spørger, saaer det Svar!

Vi ei det givne Ord forlader,

Kom selv hans Fader.

Dernance. Balcour.

Enhver med Lyst samtykker denne Grille,

For ingen skal den være usrugtbar!

Jeg skulle tro, man kan hver Rolle spille,

Dg hver en Stand, naar man kun Penge har.

Tienere. Mad. Jacmin.

Enhver med Lyst samtykker denne Grille,

Thi den er ei, som manges, ufrugtbar!
 Behag og vælg, hvad Rolle De vil spille;
 Alt tilladt er, naar man kun Penge har!
 Vær uden Frygt, min Hr. Florville!
 De har en Kraft, som hvert et Bryst ind
 taer!

Man kan jo alle Roller spille
 Saasnart man ikkun Penge har!

Dernance og Valeour gaae ind i Værelset, de
 andre ud af Hoveddøren.

Andet Optog.

Samme Børelse.

I.

Lucile ene.

Hun kommer fra Hovedindgangen og gaaer hen til
sit Børelse, standser et Dieblis, og betænker sig.

Nei! Jeg vil holde Ord; og som min Gader
Befalte mig, indtil han kommer hjem,
Foruden Ophold ile paa vor Stue,
Jeg vil slet ikke see, ei engang møde
Decnance her, og hvis jeg kun stod stille
Her, meente han, var jeg udsat derfor.

Gaaer ganske langsomt.

Afsted! Afsted! Gud!

standser et Dieblis forbauset ved Synet af ham,
men bliver derpaa ved at gaae langsomt.

2.

Dernance. Lucile.

Dernance

iler hen til hende.

Et Dieblig De kun mig høre!

Lucile.

At høre Dem er ikke ret.

Dernance.

Lad Tiden os til Nytte føre!

Lucile.

Min Fader har forbudet det.

Dernance.

Jeg seer det nok — Ak! De mig hader.

Lucile.

Man jo adlyde maae sin Fader.

vil gaae.

Dernance.

Et Ord! et Ord blot, svar De paa,

Vi tale kan, imens vi gaae.

Lucile.

Imens? — Ja saa!

Det an kan gaae,

Men stille her tør jeg ei staae.

Hun gjør Mine til at sige noget, men betænker sig.

Dernance.

O! Tael!

Lucile.

Nu nys, en af min Faders Venner,

En Ven til hvem sin Liid han staaer,

Der ogsaa Hr. Dernance kiender,

Har malt Dem, som De vist fortjener,

Dg som min Faders Hjerke naaer.

Dernance.

J Elskovs Navn jeg tør Dem da anraabe!

Begge.

Naar Venners Ord og Barnets Røst,

Gjør Indtryk paa en Faders Bryst,

Det da tillades vort at haabe!

Lucile.

Farvel! Afsted jeg maae.

Dernance.

Et Ord ikkun, mens De monn' gaae.

Lucile.

Imens? Ja saa.

Det an kan gaae!

Dernance.

Er da hans Hjerte svært at bøie?

Lucile.

Han har for Kunsten vist et Dye,

Dg ynder den trods Spot og Smil.

Naar Bifalds Raab dens Værd forhøie,

Opflammes og hans Hjertes Ild!

En Digter laurbærkrant af alle,

Med Glæde Han sin Søn vil kalde.

Dernance.

Min Kraft ved eet Ord hæves maae!

Lucile.

Dg dette Ord!

Dernance.

Din vil jeg være.

Lucile.

Nei, nei! saavidt vi ikke ere!

Dernance.

Al! min Ultrae

Besvares kan, mens De monn' gaae.

Lucile.

Imens? ja saa!

Det an kan gaae!

Saa stræb og da — jeg Din vil være!

Dernance.

Jeg Haab tør nære!

Lucile.

Lad Himlens Bistand os anraabe.

Begge.

Naar Vennens Ord og Barnets Røst,

Gjør Indtryk paa en Faders Bryst,

Da det tillades vort at haabe!

Eucile iler ind, Dernance følger hende til Døren.

Dernance.

Hvad! De gaaer virkelig?

3.

Dernance ene.

Hoor sød, oprigtig!

Saa kommer da Formynd're! Sødre! Veiler!

Bevæbnet træder jeg i Kamp mod Eder!

Men hvorfor mon den Hr. Florville bliver

Ushynlig vel med eet, som Bruden kommer?

Den Gaade maae vi see at faae udgrundet!

4.

Dernance. Mad. Jacmin.

Mad. Jacmin.

Den smukke Myndling er her staa paa Limen!

Hun har betroet til mig, at Hun vil tale

Med Dem alene. Hendes gamle Onkel

Læser Hende indsluttet i sit Kammer,

Han kan ei flytte selv en God for Gigt,

Derfor — der er Hun!

Dernance.

Godt! lad os da ene!

Mad. Jacmin

i det hun gaaer, affid. s.

Jeg er urolig dog! Det er for meget,

At fordre af et stakkels Qvindehierte:

At hielpe til og være stum tillige!

For en af Delene maae gives efter,

Og skal jeg tie, maae som mindst jeg høre —

Dernance.

Endnu her?

Mad. Jacmin

vifer paa Elise, som træder ind.

Men —

Dernance.

Det er min Brud! jeg beder —

Mad. Jacmin

i det hun gaaer.

Nu vel! jeg gaaer! ei høre og ei tale —

Det er en dobbelt Qual!

5.

Elise Bonneval. Dernance.

Elise.

Lilgib, min Herrel

Har De nu overlagt der hele Sag,

Og skal vi end forenes denne Aften?

Dernance affides.

Nu! for med større Held at kunne digte

Et Lykkespil, vil jeg først opføre det!

heit.

Troe mig, mit Hierte følger al den Lykke,

Som den bereder mig!

Elise.

Hvad! De vedblives

At gjøre Fordring paa min Haand?

Dernance.

Kan jeg vel aflaae den foruden Grunde?

Og, Troken! De har ingen end betroet mig!

Elise.

Jeg kan ei tale —

Dernance.

Vel! saa kan jeg spørge!
En Elsker — ikke sandt! Det —

Elise.

Nei! min Herre!

Dernance.

Thnu, saa er der ingen Ting i Veien!
Saa kan De ægte mig da?

Elise.

Nei! min Herre!

Dernance.

Nei! stedsse Nei? saa tael da.

Elisa.

Nei! min Herre!

Dernance.

Nu vel, saa tie! Men herer jeg ei Grunde,
Saa bliver De min Kone denne Aften!
Min Gud! i Deres Die staae jo Taarer —
O! vær oprigtig!

Elise.

Modtag uden Bredde

Da den Tilstaaelse, som martrer mig!

Dernance.

Hvor kan jeg vrides ved Fortroelighed?

Elise.

Saa v'ld da, at jeg er —

standser.

Dernance.

De er —

Elise.

Alt givt!

Dernance.

Min Brud er givt! O! Himmel!

Elise.

Hemmelig!

Dernance.

Hvad! Hemmelig?

Elise.

Alt, ja, Min Herre!

Dernance affides.

Herligt!

M *

Den Lyffens Søn, hvis Plads jeg her beklæder
 Saa vist ei milde dertil, hvis Han stod her;
 Jeg spiller jo hans Rolle — altsaa:

høit med et Suk.

Givt!

Elise.

Saa er det! Ja, min Herre! og opdaged
 Min Onkel det saa pludselig, Han vilde
 Forbande mig! Maa skee det gav Ham Døden!
 De er vist opbragt?

Dernance.

Nei! Nei! tværtimod,

Det glæder mig!

Elise.

Hvordan?

Dernance.

Uf alle Kræfter

Staaet jeg Dem gjerne bi!

Elise.

Det kan De lets

Afslaae min Haand! Dem kan man ikke tvinge!

Desuden har De vel af Deres Onkel

Glet ingen Ting at frygte!

Dernance

halv affides.

Uf en Onkel?

Hvad Ganden? —

Elise.

Skiondt Han, som min Onkel siger,

Indtræffer inden Aften til vort Bryllup!

Dernance

affides, glad.

Alt meer, og meer indvikket!

Elise.

Næsten Fremmed

Er Han Dem jo; har siden Deres Barndom,

Da De, en sex til syv Aar gammel, reiste

Til Indien, ei seet Dem, hører jeg.

Dernance.

Nu! — Han vil ogsaa finde mig forandret!

Elise.

Jeg vover da at haabe Deres Bistand,

Min Mand veed intet af min Stillings Fare;
 Hans Hæftighed, uoverlagte Jover
 Og varme Blod, før Tiden havde robet,
 Hvad Klogskab byder os endnu at skiule,
 Vor fælles Skæbne jeg betroer til Dem!
 Farvel! Dem skyldte vi vor Fremtids Lykke!
 Jeg iler til min Onkel, men mit Hierte
 Laust takker Gud, som lod mig møde Deres!

Dernance.

Var jeg saa lykkelig at kunne ende
 Ved min Tjelmkomst al Deres Kummer,
 Forsonedes jeg atter med min Skæbne!
 Den stiller mig fra Dem, men den erstatter
 Det Tab paany, hvis Deres Held begrundes!

bun gaar.

6.

Dernance ene.

Jeg gad dog vist, hvem denne Hr. Florville
 Vel egentlig monn' være? For at spille
 Hans Rolle vel er det dog heel nødvendigt!

7.

Mad. Jacmin. Dernance.

Mad. Jacmin.

Ekynd Dem og giv det Navn, De tog, tilbage,

Min Herre! thi —

Dernance.

Hvorfor?

Mad. Jacmin.

Den rette Gier

Bil her indfinde sig paa Dieblirket!

Dernance.

Desbedre!

Mad. Jacmin.

Han er alt paa Trappen!

Dernance.

Herligt,

Saa er vi to Glorviller!

Mad. Jacmin.

Men — hans Onkel?

Dernance.

Han vinder jo! Familien bliver fordoblet!

Mad. Jacmin.

Hvad vil der blive af? Jeg staaer paa Raale,

Dernance.

Jeg er Florville! Lad De mig kun raade!

8.

De Forrige. Florville den yngre.

Florville.

De seer mig atter, Perle blandt Bertinder!

Jeg havde næsten glemt, Een vil besøge

Mig her ved Middagstid.

Mad. Jacmin.

Hvis De behager

Et Børelse?

Florville.

Det gøres ikke nødigt,

For det Qvarteer!

til Dernance.

Hvis jeg kun ei forstyrret?

Dernance.

Langtsra!

affides.

Han sætter sig, jeg gior det samme!

sætter sig.

Mad. Jacmin affides.

Nu begge Herrer slaae sig Kiont til Koel

Dernance.

Det gaaer jo ypperligt!

til Mad. Jacmin.

Lad De os enel

Jeg veed nok hvem jeg'er.

Mad. Jacmin affides.

Nu han har sagt det,

Det er en reen Comedie, i Sandhed!

gaaer.]

9.

Florville. Dernance.

Florville for sig.

Her vil jeg vente Ham, den grove Karl!

Han maa dog ikke troe, at jeg er bange!

Dernance for sig.

Jeg lader muntre end den, jeg spiller —

Florville

tager Uhrret op.

Jeg vil ei synes at undvige Ham;
Til den er halvgaaen vil jeg taalig vente,
Tidsnok at undsne, hvis min Onkel kommer!

Dernance.

Jeg vil dog see, om Han ei taler til mig!

8.

Mad. Jacmin. De Forrige.

Mad. Jacmin

i Døren.

Her udenfor er Een, som spørger efter
En Hr Florville, mine Herrer!

Dernance.

Lystigt!

Det maae jo være mig!

Mad. Jacmin.

Velkommen

Er Manden vist, jeg troer han bringer Penge.

Dernance og Florville.

Vel! Lad Ham komme ind.

Mad. Jacmin gaaer.

Florville.

Hvad vil det sige?

Den Herre svarer for mig, som det lader.

II.

De Gørrige. Lenantbon.

Lenantbon.

Hvem af de Herrer er Florville?

Begge.

Jeg!

Lenantbon.

Hvad? Begge to?

Begge.

Nei! det er mig!

Florville.

J Sandhed!

Jeg maae forbauses.

Lenantbon.

Hvordan? To for Een?

J dette Dieblis er det for meget!

Der nance

strækker Haanden ud.

De kommer her med Penge til Florville!

Florville affides.

Hvad gaar der af Ham?

Le nant bon.

Nei! Forlad mig

Ufald jeg havde sagt, jeg skulde hente

Hos Ham en Pengesum, saa var jeg vis paa

At finde Herren ude; derfor lod jeg

Just som jeg bragte slikt. Nu tværtimod,

Da jeg har truffet Ham, jeg tager atter

Mit sande Hverv, og kommer for at spørge —

De rnançe

staaer how paa Skuldrene.

Det klinger snurrigt nok! Hvem Satan er Han?

Le naut bon.

Jeg har den Høje Rettens Bud at være;

Repræsentant for mange Creditorer,

Og bringer her en Dom, i Folge hvilken —

Siig mig paa Timen, hvo er Hr. Florville?

Florville.

Jeg er det ikke.

Dernance.

Ikke heller jeg!

Tenantbon.

Hvad? Ingen af Dem? Da det gjaalt om Penge,
 At faae dem nemlig, vare De det begge;
 Men nu er ingen af Dem det, saasnart De horer,
 Der skal betales? Hvad for noget? Troer I
 At slippe mig saadan? At narre Loven?
 Svar hoit og tydeligt —

Florville.

Jeg er Florville.

Dernance.

Jeg er det, jeg!

Tenantbon ventlig,

So er' her ufornødne!

Jeg har een Dom Kun, der, som De kan læse,
 Paabyder strax Arrest, hvis —

Begge.

Fanden heller! —

Det er ei mere mig!

Tenantbon.

Ei! hvad for noget?

"Mig er det!" og "Det er ei mere mig!"

Kan være mig det samme, naar kun een

Af Herrerne betaler —

Dernançe.

Vel! hvormeget

Det er, vi først maas vide!

Tenantbon

nærmer sig ham,

De er sikker

Den rette, som det lader —

Dernanre

fyder ham hen til Florville.

Gaa! men Herren

Der, har De hørt, selv siger at han er det!

Tenantbon

til Florville.

Det er da altsaa Dem!

Florville.

Den Herre paastaar

Florville er hans Navn! Jeg vil ei trætte.

Dernancee.

Jeg heller ei. Den Herre har talt Sandhed!

Tenantbon.

Det gaaer for vidt! De ere begge ikke

Florville?

Dernancee.

Hvo kan vide?

Florville affides.

Jeg begriber

Vel ei hans Hensigt! men hvad kan det staae?

Den kommer mig til Nytte:

Tenantbon.

Mine Herrer!

Jeg beder Dem: hold op! Indbild Dem ikke

At gjøre Nar af mig.

Dernancee ærbødig.

Paa ingen Maadel

Tenantbon.

Nu da — sans Spas! betal hvo helst som lystes,

Blot mit Salarium og denne Bepæl!

See til at blive enig, mine Herrer!

Her er den!

Dernance foragtelig.

Bring en Bægel mig, udstædet

Paa Helikon, af Guden underskrevet,

Og endosfert af alle høie Muser,

Jeg med min Ære vil indløse den!

Men denne Lap mit Dje meer ei møde!

En Kettens Tiener fra en jordisk Domstoel

Besudle med sin Haand ei Guders Fordring,

Og kun en Gud har Fordringer paa mig!

Tenantbon.

Hvad har De mod min Haand?

Dernance.

Skal Skrivekunsten,

Skal disse Træk, af Guderne opfundne,

For rask at føre til Parnassets Top

En Digter selv, som seent til Esterfløgten

Hans Laubærkronte Sang, skal den fornødres

Gaa dybt, at tiene en barbarisk Stil

Sil at udtrykke sine ælle Former,

At skaffe Aagreren sin Udaads Seier?
 Skal det Papir, der, hvidt som salden Sne,
 Er os et Billed paa den rene Uskyld
 Selv tiene til en Tolk for Verdens Skam,
 Og bære Stempler, som vanære Kunsten?
 O! blev det Kræmmere og Aagerkarle,
 Og Skrædersingre, Prokuratorfloer,
 Ja! hver, som ene kradses Tal og Domme,
 Forbudt, at kradses dem paa noget andet
 End Trækpapir!

Kaster ham Dommen i Pinene.

Lenantbon.

Nei! seer man vel! For Ganden!
 Vil De en Rettsbetient skal kunne rime?
 Men en af Dem maae være Hr. Florville!
 Dog vil enhver betale mig det halve,
 Vil jeg af Medhynē holde mig til begge!

Dernance,

Til begge Parter? O! siig for af Vane!

Lenantbon.

Svar ordentligt! Hvad? Troer I Retten sover?

Dernance

deklamerer.

“Høet om Du kan, og grib saa om Du vover!”

Tenantbon.

Jeg vover og jeg griber!

Dernance

træder rask hen til ham.

Prøv derpaa!

Tenantbon lavere.

Ihnu! Vi tale sammen med det Gode!

Vil De betale?

Dernance.

Nei!

Tenantbon.

End De?

Florville.

Jeg ikke heller!

Tenantbon.

Saa gaar jeg da at søge Lovens Bistand!

En lille Smule af min Nimekunst,

Skal hæbne ei blot mig, men hele Standen,

Og Komme efter, straffe og paatale
 Hver, som har drillet den i min Person!

vil gaae.

Florville og Dernance.

Det har vi begge!

Tenantbon vender om.

Begge? Det er godt!

Dernance.

Troer Usling! Du, at Politie-Personer
 Formaae paa Grund af Prokurator-Rænker,
 At standse fræk en Digter paa sin Gang
 Op ad Parnas, langt over Rettens Laager?

Tenantbon.

For mig maae gierne Deres Aand der være
 Naar Legemet kun bliver her! Imedens
 Nu soebt i Bers paa Riim hiin opad stiger,
 Min Prosa bringer det saa jevnt i Hullet!
 Servus!

gaaer.

N *

12.

Florville. Dernance.

Dernance.

Servus igjen! — Tilgiv min Herre!
Hvor kommer De vel til det Navn, Florville?

Florville forundret.

J Sandhed! Det er stærkt!

Dernance.

J hvilken Hensigt
Har De antaget det?

Florville.

Det er mit Navn!

Dernance.

Og med hvad Ret?

Florville.

Bed Gudsens, min Herre!

Dernance.

Og mit, min Herre! ved Erobringens!

Florville.

Behag at sige mig —

Dernance.

Kort! Jeg behøved'

Et Navn, som kan indhøste Roes og Laurbær.

Jeg valgte det!

Florville.

O! giv De det tilbage!

Dernance.

Nei! Jeg beholder det.

Florville.

Det Navn er farligt!

Dernance.

Nu bange er jeg ei!

Florville.

Det er istand til

Just her, at spille Dem ret slemme Streger!

Dernance.

Desbedre! Laan mig det en Dag alene!

Det er jo ikke nyt, at plyndre andre

For selv at klavre op til Lykkens Gunst!

Jeg fordrer intet uden Deres Byrder!

Blot Deres Navn, og Gield og andre Plager!

Vær mig nu, hvem min nye Person da er.

Florville.

Som denne nye Person De let kan hæstes

Hvert Dieblif for Gield!

Dernance.

De har da megen?

Florville.

Ja! grumme megen!

Dernance.

Hvor De gjør mig Glæde!

Florville.

Hvad har De under mit Navn for? min Herre!

Dernance.

Jeg kan ei sige det! Men bliv kun ved,

Maaskee det lykkes mig at tiene Dem!

For alting aabenhjertet! Brødre ere

Vi jo fra denne Stund.

Florville.

De maae da vide,

At jeg til dobbelt Marter her kan vente

Hvert Diebliß en Onkel fra Provindsen:

En vranten, gammel Snier!

Dernance.

Fra Provindsen?

Florville.

Hvis største Lyst er den at ærgre Andre!

Dernance.

Begribeligt!

Florville.

Her venter Dem en Scene!

Dernance.

En Scene? bedste Ven! O! desto bedre!

Paa lutter Scener grunder sig min Lykke!

Florville.

Det er ei alt; viid: Deres Bryst har svoret

En elsket Gienstand nys en evig Troeskab,

Og nu, min Herre! Kommer denne Onkel,

For at paatvinge Dem heel andre Lænker!

Dernance.

Stoel De paa mig: Jeg slider rask dem sonder!

Florville.

Forgiæves haaber De, at boie ham!
 Dog ikke nok med det: De er alt bundet
 Med hemmelige Baand for Altrets God!
 Der nance med Id.

Hvorledes?

Florville.

Ja! Og hvad endnu er værre,
 De har misbrugt en elsket Kones Tillid,
 Og usorgtig ægtet hende, under
 Et digtet Navn!

Der nance.

Hvordan? O! hvilken Lykke!
 omfavner ham.

Mit Stykke er alt færdigt, bedste Ven!

Florville.

Men hvad gaar af Dem?

Der nance affides.

Begge lønlig givte!

Guldslændig har jeg min Intrigue nu!

Florville forundret.

Men sig mig: Er De gal?

Dernance.

Nei! Jeg er Digter!

Bliv ved! Bliv ved! Begejstre mig tilfulde.

Florville.

Jeg har ei meer at sige!

Dernance.

Et par Ord blot!

Jeg maae dog vide hvordan jeg blev gift!

Florville.

Velan! Dog Navnene bør jeg fortie!

Jeg blev en Dag tilfældig bragt i Selskab

Paa Landet, ei særdeles langt fra Staden,

Med en agtværdig Mand, men, som man sagde,

Var uforsonligt Fiendskab til min Onkel,

En Mand med frygt Blod, med trodsig Mine

Som rundt omkring indviklet i Processer,

Kun levede i dem. I tyve Aar

Han havde ført een endnu ufuldendte,

Just med min Onkel, der af alle Kræfter,
 Og fra sin Side chikaneerte Ham,

Dernance,

Hm! Ypperligt!

Florville.

Man vilde, for at ikke

Imod mit Navn strax at opirre Ham,
 Jeg skulde kalde mig Derbon? Jeg gjør det;
 Det var min Moders Navn; men see, hvor Skæbs-
 nen,

Allmægtig i sin Malstrom river os!

Just denne Mand besad en yndig Myndling!

Jeg blev forlibt —

Dernance.

Det var jeg ogsaa blevet!

Vi hedde begge To med Ret Florville!

Florville.

Kort sagt! Jeg saae den smukke Myndling daglig!

Og under mit antagne Navn, bevæged

Jeg hende til at krone mine Dasser

Bed hemmelig at skænke mig sin Haand!

Faa Uger efter — tænk Dem i min Stilling —
 Saaer jeg et Brev, hvori min Onkel skriver,
 At Han har alt begivet sig paa Reisen,
 For at bortgive mig med en, hvis Navn
 Han ikke nævner, før Han selv i Aften
 Vil forestille begge for hinanden!

Dernance.

Men hvorfor vil De skjule —

Glorville.

Jeg — jeg skulde

Hoit trodse mod min Onkels Billie? Aldrig!

Dernance.

Vel! Jeg vil gjøre det! Lad De mig raade!
 Han kiender Dem jo ei; jeg eier Snildhed
 Koldt Blod, og Driftighed! I Deres Masse
 Skal jeg modstaae hvert Udbrud af hans Brede,
 Med Styrke snart, og snart med mine Taarer.
 En Indgang maae der findes til hans Hierte,
 Og jeg skal ei forseile noget Middel!
 Trods al hans Modstand jeg erobrer det,
 Og aabner Dem hans Ektrin! — Mit Lovte

Og Hren troe, saavel som Venſkabs Pligter,
 Jeg bringer Dem til hans forſonte Hierte
 Eaasnart Han har tilgivet og betalt.

Florville.

Hvordan ſkal jeg giengielde Deres Venſkab?

Dernance.

Det er langt mere mig, ſom bør giengielde!

Florville.

Hvorledes?

Dernance.

Noſ om det! Skynd Dem nu bort;

Men kom tilbage, for endnu i Aften
 At favne Deres Unkel!

Florville affides.

Skulde Han

Vel kunde hielpe mig i denne Knibe?

Han er en Digter! Vel! Lad ham da raade,

Man ſiger jo, at Lykken er dem gunſtig!

Min Renommist har ei indfundet ſig,

Du vente Ganden længer!

hoit.

Godt! Jeg stoler

Paa Deres Venfkab trygt! Lev vel faalønge,
 gaaer.

Dernance.

Nu er jeg da Florville velbestattet!

13.

Dernance. Balcour.

Dernance.

Ha Balcour!

Balcour.

med et Blad Noder i Haanden.

Lad see nu! Godt!

Hvor smukt er Dvergangen blot!

bliwer Dernance vaer.

Snart færdig er min Duvertüre!

Dernance.

Før Stykket er begyndt?

Balcour.

Ei Drpheus med sin Lyre

Fremlokker større Lyst,

J Dødeliges Bryst

Ved Klangens Guf, dens høie Torden!

Hierterne hæves til Gudernes Hiem

J Tonernes Klang, og mit eget med dem!

Dernance.

Stiig ned og hør: hvordan det gaaer paa
Jorden!

Balcour flygtig.

Jeg hører nok!

sysselsat med Musikken paa nye.

Saa gaaer det an!

Det Virkning ei forseile kan!

Dernance.

Forstaaer Du vel?

Balcour flygtig.

Ja! ja! jeg hører —

Dernance.

Saa giv da Agt!

Balcour

fordybet i Musikken.

Det alle rører!

Dernance.

Et par Minuter skænk mig blot.

Balcour.

Åh! tael kun frit, jeg hører godt!

Dernance.

Gaa viid: jeg nys har seet Florville!

Dog mærk, det rette Exemplar;

For ham ei mindre blot at stille,

Jeg selv mig lønlig giftet har;

Vi begge to os giftet har!

Balcour

fordybet i sin Musik.

Det Virkning gjør, den Sag er klar!

Dernance.

Forstaaer Du vel?

Balcour.

Hvor sødt det rører!

Dernance.

Saa giv da Agt!

Balcour.

Ja! ja! Jeg hører!

Dernance.

Hør agtsom dog, min Ven! engang!

Balcour ymærksom.

Lael kun; paalæg Dig ingen Tvang!

Han faaer pludselig en Musik-Idee.

Gødt tryller denne Himmelsklang

Som tolker Hiertets Trang!

Elskovs Sukke, sømme, milde,

Længselfulde, ak, og vilde!

I et Pigehierde tolker

Denne søde Himmelsklang!

Dernance.

Glem nu lidt de Suk, saa milde,

Elskovs Suk, nu taler jeg!

Balcour vred.

Duvertüren Du ei,

Kun Digtet Du besørger!

Min Musa følger frit sit Lunes Gang;

Hun byder kun, men ingen spørger —

Dernance.

Nu gjør Han snart mig Liden lang!

Balcour

fordybet i Musikken.

Her kommer Horn, Hautboens Klang —

Dernance

begynder at gruble.

Min Plan jeg følger uden Tvang!

Balcour.

Dg saa Orkestret paa eengang:

Dang, dang, dang, dang!

Min kære Ven! vil Du kun høre!

Dernance grundende.

Et Dieblisk lad mig i Ro!

Balcour.

D hør! D hør! Jeg er saa froe!

D

Dernance.

Å! tael kun frit — Jeg hører jo!

Balcour.

Den Melodie maae vist Dig røre,

Blot den forsikrer os vort Held!

Dernance deklamerer.

“Vær ei saa haard! Betal din Broresøns
Gield”!

Balcour.

Min Ven! giv Agt paa disse Toner:

Blot min Sagot mig vinder Laurbærkroner!

Dernance som før.

“Å! den er Medynk værdig vel!”

Balcour forbauset.

Hvad siger Du?

Dernance.

Paa Dig jeg hører!

Balcour.

Saa giv da Agt!

Dernance grundende.

D! hvilket Digt!

Baleour.

Forstaaer Du mig?

Dernance som for

Hvor dybt det rører!

Baleour.

Forstaaer Du mig?

Dernance.

Hvor ypperligt!

Her maae udmales Onklens Harm!

Baleour

syffelsat med Musikken.

Dlum! dlum! dlum! dlum!

Hvad Virkning gjør ei min Fagot!

Dernance.

Guld af Kraft, med Udtryk, Varme!

Baleour.

Her ene svarer Fløiten blot!

Dernance

til Valcour.

Hvad mener Du?

Valcour.

Jeg agtsom hører,

Giv Du nu Agt!

Dernance grundende.

Hvor dybt det rører!

Valcour.

Ja held de lykkelige To,

Som Hymens Lænker skulde drage;

Jeg maner Fryd for dem tilbage,

Ihi Angsts og Farers sundne Dage

Gødt skænke Hjertet dobbelt Noe!

Dernance.

Du har begrebet mig?

Valcour.

Til Punkt og Prikke!

Dog — lad mig høre nok engang!

Dernance.

Belan!

Jeg venter her en Onkel, som vil giøte
 Mig bort, men jeg har faaet mig alt en Kone,
 Og selv min Brud er traadt i Egtstanden!
 De to Ulykkelige maae nu hielpes;
 Hver har en Onkel, som vi maae bevæge!

Balcour.

Net godt! Men siig hvordan?

Dernance.

Først vil jeg nærme
 Mig dristig til min Bruds Formyndet.

Balcour.

Godt!

Dernance.

Jeg træder for Ham, som en ægte Springsyr,
 Der vejer Moder, Klæder, Huus, Manerer
 Og selv sin Brud tre Gange paa en Dag!
 Mens jeg ophidser ham, maae Myndlingen
 Paa sin Viis drille Onkelen Florville!
 Han bliver rasende, begriber Du!

Forbittret hæve begge to Contracten,
 Og reise deres Vei, menø begge Par
 Naae Lykkens Havn, foruden selv at robes.

Valcour.

Ha! Lykken overgaaer jo vor Forventning:
 En ædel Handlig selv frembikker Digtet.

I 4.

De Forrige. Mad. Jacmin.

Mad. Jacmin.

O! iiler, mine Herrer! Kommer hurtig!
 Jeg leer mig fast ihjel. Skynd' Dem! Hiin Onkel,
 Ham fra Provindsen, er der, og Han stiger
 Nu ikke ud, men op af Vognen.

Valcour.

Hvad?

Mad. Jacmin.

Jh! Vognen vælted lige her i Porten!

Dernance.

Han kom dog ei til Skade!

Mad. Jacmin.

Nei!

Dernance!

O! Herligt!

Mad. Jacmin.

Dog bander Han og snyser,

Balcour.

Hvilket Varsel!

Vor Onkel lider Skibbrud midt i Havnen!

Mad. Jacmin.

Saa kom er med, og seer ham klavre op.

gaaer.

Dernance.

Tu, vi skal sørge for Personens Moerskab!

Jeg underretter Bruden om sin Rolle!

Modtag imidlertid den kære Onkel!

Balcour.

Vie dog, min Ven! Jeg kiender Ham jo ikke,

Veed intet Sammenhæng, staaer i en Maade —

Dernance.

Desmeer forviklet bliver Stykket, Kære!

Tænk! componeer! opfind en Scene! tummel

Dig bare rask; jeg har giort Regning paa Dig!

Men af! en Musikus! J due ikke
 Lil andet end at giøre nogle Noder!
 gaar hurtig.

15.

Baleour.

Det skal jeg vise Dig! Jeg skal dog giøre
 Mig al Umage for, at sætte Herren,
 Saa sandt jeg og kaa hitte paa et Puds,
 I en Forlegenhed, Han ikke aner!
 For ret at give hans Genie Anledning
 At vise sig, jeg vender mine Baaben
 Imod Ham selv! Det gielder begges Lykke,
 Bort Stykkes Løv! Staae mig nu bie, mit Hoved!
 Og kan Han redde sig af denne Knibe,
 Trods hver Skab, trods Recensenter, Piber,
 Saa er Ham tredie Aftens Indtægt vis,

Mad. Jacmin.

kommer hurtig.

Et! Onklen kommer —

Onklen Florville

udenfor.

Uf! den Satans Reise

Valcour.

Greiff Mod Valcour! nu hurtig Haand paa Værs
Fet.

16.

De Gorrige. Dukselen Florville.

Tienere, som bare Reisetoi, Vadsæk, Smaapaller.

O. Florville.

Den diævels Postillion! Den Hsel kører
Først i Galop her ind af Dorten.

Valcour.

Gaaret

Er De vel ei min Herre?

O. Florville.

befoler sig.

Gud skee Tak

Jeg troer det ikke. Nei; men desuagtet

Er dog et Dump heel ubehageligt!

Valcour suckende.

Hvem siger De det til? Hvil Dem, min Herre!

Mad Jacmin sætter Stool til ham.

D. Florville,

setter sig.

Hvis jeg seer ret, saa er min Herre Verten
I denne Gaard.

Walcour.

Folk af min Stand, min Herre!
Har ikke slige Gaarde. Vor Værtinde
Staaer her.

D. Florville.

Forlad! Jeg kommer her til Byen
For at faae fat paa en — en Gadestryger
Med Navn Florville. Denne Slynge lader,
Saa har man sagt mig, sig beherske af
En anden Dogenigt, en af hans Venner,
Der kun forleder Ham til dumme Streger,
Og som man har fortalt mig mange af.

Mad. Jaemin

vifer paa Walcour.

Det er just denne Herre!

D. Florville.

Hvad for noget?
Er De den Gavstriik, De min Herre! som —

Balcour.

Ja! Det er mig!

O. Florville.

Som al min Brede falder

Med Rette paa?

Balcour.

Saa sagte maae jeg bede!

O. Florville.

Dem, hvis lastværdige Exempel hindrer

Ham fra at lystre en agtværdig Onkel?

Balcour affides.

Nu Touren er til mig at være Ven!

O. Florville.

Den, som benytter sig af Ungdoms Svaghed,

Til at bestyrke ham i tusind Laster,

J Eviit, i Overdaad, i Pengelaan?

Balcour

heist forundret.

Hvorledes? Jeg! O! tværtimod min Herre!

Jeg præker for ham hver Dag, foreholder

Ham stadig alle Pligter mod hans Onkel,

Og mod de skionne Kunstler, som Han dyrker!

affides.

Nu skal jeg bringe Ham i Knibe!

hoit.

Mistænke mig, Gud! mig som dagligdags

Gientager for Ham: reis, besøg din Onkel!

Vil Du forege, Fusentast! det Antal

Dagdrivere, som øde i en Uge,

Hvoraſ de kunde leve hele Aar?

Som leve hoit paa Fremmedes Bekostning,

Og lade haant om Deres Svænders Eved,

Der suurt maae trælle for, hvad de bortofse!

O. Floroille.

Hvad! De har talt om mig?

Valcour,

Hver Dag, hver Time.

sagte.

Hm! Duer jeg kun til at giøre Noder?

hoit.

Hvor ofte har jeg sagt Ham: hold Dig hjemme,

Forsag alt Spil, arbeid, sſye Fruentimmer!

O. Florville.

See mig den Knægt!

Walcour.

Og jeg maae bære Skylden

For hans Forførelse, jeg som har anvendt,

Min hele Bægt, for at formaae ham til

At giøte sig med den, De har bestemt ham!

O. Florville.

Hvad! Er det mueligt? Vil Han det ei heller?

Walcour.

Vist ei! men jeg har giørt, hvad jeg har kunnet:

Jeg selv har præket værre end en Onkel,

Men alt forgiæves.

O. Florville.

Naa, bie Du! Du Bengel!

Jeg giør Dig arveløs!

Walcour affides.

Det er en Satan!

hoit.

Jeg vilde gierne tie med hans Seil;

Han er mig fiær, det tilstaaer jeg, men Synes

Af Dem, min Herre! pludselig indgiød mig
 Verbødighed! Jeg kunde ikke taale
 En saa agtværdig Dødsfuld blive
 Et Offer for — min Herre! Ja, et Offer —

O. Florville.

Et Offer? Jeg?

Balcour

hemmelighedsfuld.

Smellem os: Alene

Til Dem betroet, Han holder Dem for Nar.

O. Florville,

Hvad! Mig for Nar?

Balcour.

Ja! hvis Han ikke gjør det

Endnu, saa vil Han gjøre det!

O. Florville.

Jeg quæles!

Balcour sagte.

Det gaaer jo herligt.

heit.

Rort: min Herre! viid da,

At, for at hæve det beramte Bryllup,
 Vil Han og Bruden selv, i troe Forening,
 I denne Aften, begge lee Dem ud!

O. Florville.

Hvad? Lee mig ud? Det lader, som De holde
 Mig for en Løffe!

Balcour.

Ja!

O. Florville

Et Saarehoved?

Balcour.

Min Herre! Ja!

O. Florville.

En Næhø?

Balcour.

Ja, min Herre!

O. Florville.

Naa hie I kun! Nu giver jeg ei efter
 Paa nogen Maade. Hm! Jeg vilde ønske
 At Han var her!

Balcour.

Jeg længes selv derefter!

17.

De Forrige. Dernance.

Dernance

iler hen til Onkelen.

O! Fiere Onkel! seer jeg Dem da atter!

O. Glorville.

Hvorfor er Herren ikke smukt tilstøde,

Naar helst jeg kommer? Hvad? Men jeg forbauses,

Han havde sorte Dine for —

Dernance sagte.

Nu Modet leve!

halt.

Sit man forandres i sin Opvæxt!

O. Glorville.

Dine,

Og lyse Haar kan blive brune; men

At brunt kan blive lyst, det er mig nyt!

Dernance.

Det er just ei almindeligt!

vil omfavne ham.

Tillad

Min Glæde atter at omfavne Dem.

O. Florville

holder ham tilbage.

Jo mere jeg betragter ham, jo mere

Forbauses jeg! Han ligner ei det mindste

Sin salig Fader!

Balcour.

O! Det hændes ofte!

O. Florville

tager et Etui frem.

Og det Portrait, som Herren selv har sendt mig —

Iukker op og betragter det.

Nei! sandt for Gud! — Jeg finder ei et Træk!

Dernance.

Er det ei truffet?

O. Florville.

Ah, jeg mærker Knebet!

P

Der har Han Kiøbt sig hos en Marstaudiser-
 Et for en Bagatel, som Han lod mig
 Betale dyrt, som om det var hans eget.
 Godt! godt! Alt sligt vil vi afgjøre siden,
 Nu vilde det kun føre mig for langt!
 Vi vil afhandle det, hvorfor jeg kommer;
 Og det er nemlig: For at lære Herren
 Lidt Stadighed skal flux Han holde Bryllup.

Dernance.

Er det det rette Middel?

O. Florville.

Du gier Dinsvøb,
 Jeg veed det nok!

Dernance.

Forlad mig, men at givtes
 Er ikke min Sag! Jeg Huusholdning, Kone,
 Og Børn? Nei Fiære Onkel, De udsætter
 Os blot for den Skandal, at, for en Maaned
 Gast er forløben, Egteskabet hæves
 Igien for Magistraten. — Konens Luner
 Kan jeg, som elsker Frihed, ikke bære;

Desuden Kiender jeg for godt mit Hierte!
 Omt — Af! Kun alt for omt, men grumme flygtigt
 I Dag forelsket, atter koldt i Morgen
 Det føler sig ei skicket til at giøre
 En Kones Lykke! Skal den Arme blive
 Det visse Offer? Jeg er alt for ung!
 Den floge søger Egteskabs Havn
 Først, naar han træt opgiver Reisens Glæder,

D. Florville

hoit, dog for sig selv.

Med alt det raisonerer Han ret smukt!

Valcour.

Hun har et sølsomt og oprigtig Hierte!

D. Florville.

Om Du end havde tusind bedre Grunde,
 De komme mig ei ved, for givtes skal Du!
 Det er nu engang mine Advokaters Mening;
 Gaa kan jeg ende best en lang Proces
 Der, nu i tyve Aar ført med al Iver,
 Har kostet meer end Kapitalens Renter,
 Og truer med selv at angribe den,

P *

Min Contrapart og jeg er' blevet enig'
 For første Gang. Processen falder bort
 Saa snart Du holder Bryllup med hans Myndling,
 Og Capitalen bliver eders Medgift,
 Her er ei mere Tid til lang Betænkning!
 Vælg hendes Haand, hvis ei fra mine Dine
 Foruden Arv.

Dernance.

Men!

O. Florville.

Ingen Omsvøb mere.

Ja — eller Nei!

Dernance.

Og hvis nu Nei jeg siger!

O. Florville.

Saa arveløs.

Dernance.

Og Ja?

O. Florville.

Saa holdes Bryllup!

Dernance.

Jeg tier, fiære Onkel!

O. Florville.

Hvo, som tier,

Den — det er godt!

Dernance.

Men jeg har ei sagt: Ja!

O. Florville.

Det er at sige: Nei! Men siig mig plages

Den Onde Dig! Hun skal jo være smuk!

Dernance.

Det maae De domme om; der er Hun just.

O. Florville.

Tag hende! Hører Du?

Dernance

til Valcour.

Har Du begrebet

Det Moerskab denne Scene fører med sig!

Valcour.

O! bedre vist end Du!

O. Florville.

Nu skal jeg vise
Dem, at jeg ei er fastet bag af Vognen.

18.

De Forrige. Elise Bonneval.

Elise

i det hun træder ind.

Jeg skælver for en, mig saa fremmed, Kulle!
høit, med paataget Munterhed.

Nu! finder jeg da her den kære Onkel!
hilser.

Min Fader, bundet af sin Gigt, har sendt mig
I sit Sted hid, at høre om den Bæltning
Ei har —

seer sig om.

Forlad!

seer paa Onkelen og bryder ud i Latter.

Hvor den Figur er herlig!

til de andre.

Det er dog ikke Ham?

Dernance.

Just Ham!

Elise

med en let Spot.

J Sandhed

Hvor mildt, godmodig smiler dette Ansyn!

Er Onklerne fra Landet allesammen

Saa hoist elskværdige?

O. Florville arrig.

Ja! alle!

Elise.

Herligt!

O. Florville indædt.

De er for god!

Vale ous til ham.

Nu! Seer De!

Elise

hoit, men affides.

Mere Komist

Kan man dog ikke være!

O. Florville.

Saa! De finder

Mig altsaa —

Elise sin, med Latter.
 Endog over min Forventning!

Dernance til Dukken.
 Skarpt Blik og Dømmekraft udmærker Hende!

D. Florville.
 Hm! virkelig?

Elise.
 I dette Ansigt vilde
 Et Smil, lidt mere ondskabsfuldt, fuldende
 Den aabne Karakter!

D. Florville.

Tu, jeg skal stræbe —

Elise beseer ham.
 En mere Modens Dragt!

D. Florville.

Kan ogsaa komme.

Elise.

Kort sagt —

D. Florville

udbrøder med Arrighed.

Hun reent henrykker mig!

Elise.

Parvillen

Maae midste Pidsken! Haaret rundt affiøres.

D. Florville

til Dernance.

En bedre Kone! Kan Du aldrig finde.

Dernance affides.

Han er en Satan!

D. Florville.

Kære Svigerdatter!

Jeg giennemstuer alle Deres Anslag.

Mig fattes ei Forstand, end mindre Ondskab!

Nu, hvorfor leer De ikke! Jeg, jeg leer!

J see jo klart, at Onklen fra Provindsen

Er jer til Trods Godmodigheden selv;

Skal han endnu forandre Smil og Klødning?

Dernance til Valcour.

Han leer os ud! Den Sag er afgjort, Ven!

Walcour.

Ja, biel

O. Florville.

Troer J, at skabe om mit Hoved,

Inden til Barn, udbendig a la Titus!

Troer J jeg er et Gaarehoved? Hvad?

Com vilde giøre mig, som Jer, til Latter!

Elise staaer forbauset.

Dernance.

Min Kiære Onkel!

O. Florville.

Lie! Jeg kiender hele

Det smukke Anslag!

Dernance

til Walcour.

Uf hvem da? For Fanden!

Walcour.

Uf mig?

Elise

bedrøvet, affides.

Uf! selv det sidste Haab er strandet!

D. Florville.

Tu! for en Onkel fra Provindsen —

Valcour.

Epilée

De ypperligt!

19.

De Forrige. Dormeuil.

Dormeuil hurtig.

Et Ord, min Hr. Dernance!

Dernance affides.

Saa! nye Forlegenhed!

Valcour

ei! Dormeuil affides.

Tys tys! min Herre!

Nævn ei det Navn!

Dormeuil.

Hvorledes?

Valcour som før.

Nævn ham ei!

Dernance.

Har han ei nyelig kaldet sig Dernance?

Balcour
sagte til Dormeuil.

Det er et Navn Omstændigheder nødte
Ham til at give sig! Kald Ham Glorville
Det er hans rette —

Dormeuil til Dernance.

Hvad er det? min Herre!
Med et opdigtet Navn De vover, at
Lilliste Dem min Godhed og min Gunst?

Dernance.

Hvem? Jeg?

Dormeuil.

Med et opdigtet Navn forlanger
Min Datter De til ægte, tør De vove
Fræk at indsnige Dem i en Familie?

O. Glorville.

Jo! Jeg har Ære af den Brodersøn.

Dormeuil.

Hvordan? De er hans Onkel! De? Han sagde
At hans Paarørende var' alle døde!

O. Glorville.

Nu! Jeg skal tugte Dig!

Dernance til Valcour,

Men hvordan Ganden
Har Han faaet alting —

20.

De Førrige. Lucile.

Dormeuil

henter Lucile i Døren.

Kom herhid, min Pige!
Kom og erkiend selv den trofaste Elsker,
Som under et opdigtet Navn har bovet
At heile til din Haand!

O. Florville.

Hvad! medens jeg
Gjør Bryllup for Ham her med denne Dame!

Dormeuil.

Nu, det er smukt! To paa eengang!

Dernance.

Lucile!

Stoel paa mit Hierte! Stoel paa —

Lucile.

Vort, Trolose!

21.

De Forrige. Tenantbon. Mad.

Jacmin.

Tenantbon uden for.

Madam! reent ud med Eproget; Sandhed vil jeg!

Jeg ellers gier en Varm!

Dernance til Balcour.

Das paa, nu kommer

Selv Ketten for at bringe mig i Fængsel!

Tenantbon

i det han kommer ind.

Jeg finder nok den sande Hr. Florville!

Balcour

uden at sees af Dernance, peger paa ham.

Der er Han!

Tenantbon.

Godt! Han skal ei meere slippe!

til Dernance, bukker for ham.

Nu kiender jeg den Herre!

Dernance til Balcour.

Saa! fra hvem?

Balcour.

Fra mig.

Tenantbon.

I Lovens Navn, jeg altsaa fører

Dem flux nu i Arrest!

Alle.

Arrest?

Tenantbon.

Hvad! Tænker

Man Rettens Midler spøge —

Balcour.

I Arrest?

En herlig Knude!

Dernance.

Hvad! Jeg arresteres?

Ha! Bøddel! Kieltring, vover —

Tenantbon.

Jeg er vant til

At indlogere tit Apollos Søner!

Og Herren der jeg meget er forbunden,

Som viste mig — men maae jeg faae at vide

Hvem jeg ved denne Leilighed bør takke?

Walcour vigtig.

Jeg kalder mig Walcour!

Tenantbon

huster sig om.

Walcour! tillad mig —

Da jeg nu eengang har Dem fat — mig synes

Jeg har det Navn paa Listen af —

roder i sine Papirer.

Dernance.

For Ganden!

Gior Du mig Selskab!

Tenantbon.

Nei, det er Walcour!

Tilgiv mig, jeg tog Feil!

Walcour.

Det lader til

Som Rettens Folk er Kunstnerne fatale!

Tenantbon.

Ja, det er sandt! de skionne Kunstler give

J denne Bye mig begge Hænder fuld!

O. Florville.

Men hvorfor hæstes Han?

Tenantbon.

For Gield! min Herre!

Her har jeg alle Regningerne samlet

Med Renter, Renters Rente, Retsgebyrer

For Stævning, Dom; og uden for Betiente

Lil sikker Baretægt —

gaar til Døren og kalder.

Nu! Kommer ind!

Retsbetientere komme ind.

Dernance

med comisk Skræk.

O! store Gud!

Tenantbon.

See kun! Ei sandt! De røres?

Saa kiont et Menneske! Det gaar til Hjertet!

O. Florville.

Vi vil kun see, hvor høit hans Gield er løben!

Dernance.

Og jeg gad vist, hvorledes jeg har gjort den!

Q

Tenantbon

læser i Regningerne.

Til Hylkeduften, for et Gierding-Nar:

Seer Baller, tyve Tourer uden Porten —

Engang til Fadder —

O. Florville.

Hvad! Du kører? Elyngel!

Dernancee.

Man maae dog vise sig!

Dormeuil.

Desmere hurtig

Paa fire Hiul Han naaer Parnassets Top!

O. Florville.

Hvad! Han gjør Vers? gjør Vers! Du gode Gud!

Dormeuil.

O! meget værre end!

O. Florville.

Hvad da?

Dormeuil.

Han digter

Selv Skuespil!

O. Florville.

Nu! derfor skal jeg sætte
Ret snart en Pind!

Dernance.

Nei! ombendt kjære Onkel!

Det er Dem selv, som her i denne Stue,
Forslyner mig med Indhold og Personer!

O. Florville.

Hvad! Vil Du SlyngeL føre os paa Scenen?

Dernance.

Jeg skildrer fluy en Retsbetient med store
Men dumme Dine, glubsk, sær efter Penge;
Som denne her, med samme Sprog og Tone,
Og døber Ham, som Herren, Tenantbon!

Tenantbon.

Det maae til Protokols!

Dernance.

Tilstaae mig, Onkel!

At sliet et Dieblisk frembyder mange
Eynspunkter for det skabende Genie,
veger paa sig og Valcour.

I os, de skionne Kunstens Troldoms Magt.

Q *

peger paa Detsbetienterne.

Hist Præg af Glubfthed.

paa Lucile.

Her Ufflydighed.

paa Elise.

Der Aand og Skienhed.

paa Tenantbon.

Her Karikatur!

paa Dormeuil.

J Dem, en Fader endnu ubis om

Til hvilket Maal os vor Begeistring fører!

til Florville.

J Dem, min Onkel!

O. Florville.

Hvad! Jeg med, din Gabsstri?

Tenantbon.

Affled med Herren! Her er vaaset nok!

Dernance

til Onklen smigrende.

Hvordan! Kan De see paa, jeg arresteres?

O. Florville tor.

J Aften Bryllup eller gaae i Fængsel!

Dernance hæftig.

Hr. Retsbetient!

Tenantbon.

Betal, hvis ei, som Dommen

Paabyder det.

Dernance.

Lucile!

Lucile

græder, og vender sig bort.

Ha! Erolofe!

Dernance.

Men fiere Onkel!

O. Florville

vender ham ryggen.

Jeg har sagt min Mening!

Dernance.

Valcour! min Ven!

Valcour

gnidende sine Hænder.

Nu har Du, hvad Du ønsker —

Complet Forvirring!

Dernance

til Dormeuil.

To Ord Kun, min Herre!

Dormeuil

tager sin Datter ved Haanden og forer hende hen
mod Bærelset.

Min Datter! Kom; jeg lover Dig Erstatning.

Dernance.

Viig bort, viig bort, jeg er ei meer Flor-
ville,

Jeg er Dernance! Jo! J staae en kion!

Min Onkel! jeg er ei Florville,

Var aldrig Deres Brodersøn.

Det hele var et aftalt Spil.

Alle.

Hvordan! hvordan! Et aftalt Spil?

Valcour.

Hvordan? Madam! om De saa vil

Maae Deres Følk sig her indstille,

For og at sige ja dertil?

Mad. Jacmin har imidlertid kaldet. Tjenerne
komme ind.

Alle.

Hvordan? siig er Han ei Florville?

Valcour.

Forsigtig! Han mon' alle drille!

D. Florville. Tenantbon. Dormeuil.

Er Herren der Florville?

Tael! D, tael!

Tjenerne.

Ja vist er Herren der Florville!

Dernance.

D! Hvilken Dval!

Hvad? Slynkler! Er jeg vel Florville?

Lucile. Elisa.

Men hvordan gaaer det til, hvordan?

Mad. Jacmin.

Han selv derfor sig talke kan.

Tenantbon.

Ja, ja, ja, ja! Han er min Mand!

Nu selv De seer
 At Ham det er!

Dernance.

Jeg har betalt, for at De godt skal spille!
 Belan jeg Skiebne's Spil,
 Mig underkaste vil!
 Florville.

Wgt hende og forjag hver Grille,
 Det blir ved det, jeg sagde før!

Dernance.

Jeg har befalt Dem godt at spille,
 Det Træk i Stykket Lykke gjør!

Walcour.

Han har befalt Dem saa at spille
 D! dette Træk vist Lykke gjør!

Tenantbon.

Jeg vidste nok, Han var Florville,
 Min Giffighed høit roses bør!

Elise. Lucile.

Jeg veed ei om jeg haabe tør!

Mad. Jacmin.

Var Han kun fri for Rettens Klør!

Tenantbon.

J Retten ventes jeg, thi slug affted.

Vil ingen Christen-Siel den lumpne Siel
betale?

Saa betal! affted Han ellers maae!

D. Florville.

Lad Herren i Arrest kun gaae,

J Gabestok Han burde staae!

Slig Slynge jeg ei kiendes ved!

Dernance.

Hans Harme maae jeg male!

Hvor syndig' hans Udtrykke,

Den Scene vist vil gjøre Lykke!

Jeg vil den hurtig skrive ned!

D. Florville.

Min Harm jeg kun forgiæves stræber,
 At tvinge — Ak! den Knægt mig dræber!

Dernance.

D! skønt! Han selv paa Niim har skiændt,
 Lidt meer, saa er mit Vers fuldendt!

Balcour.

Han Nimets Vægt har selv erkjændt!

Mad. Jacmin. Dernance. Tenantbon.

Det kan vi kalde dygtig skiændt!

Balcour.

Hans Synd jeg maae at træffe stræbe,
 Den Tertz i Hoiden herligt gaaer!

D! min Final vist alle maa behage!

Maae Digteren gaae i Arrest,

Skal Toner Ham dog sødt ledsage.

D. Florville

i yderste Harm.

Shiel, Du Knægt! jeg slug Dig slaaer!

Hvis ei Du tier, Prygl Du saer!
 Jeg skal Ham vel sin Trods betage;
 Ja Ensomhed Ham sommer best!
 Han kan jo sin Besslutning tage
 Da med al Frihed i Arrest.

Lucile. Elise. Mad. Jacmin.

O! Han kan slet ikke klage,
 At Han jo sin Tægt saaer læst!

Tenantbon.

Ja, ja! Vi Ham med os vil drage.
 Flug trækker Ham kun i Arrest!
 Vi skal det nok saaledes mage,
 At den som leer tilsidst, leer bedst!

Dormeuil.

De kækt af Skæbnen Nytte drage;
 Eligt Deres Kunst jo tiener bedst!
 Som Digter kan De ei beklage
 Gavn paa Dium i Arrest!

Retsbetientere.

Fluy vi Ham med os vil tage,
 Vi skal sørge for vor Gæst!
 Trækker Ham da i Arrest!

Walcour.

Ret lavt, Eun lavt, meer høit nu her,
 Meer stærk maae Toner være der;
 Maae Digteren gaae i Arrest,
 Skal søde Toner Ham ledsage.

Elise. Lucile. Mad. Jacmin.

Jeg sfiælver, men Han staaer urokket!
 Hvor tungt i Ungdoms sfiionne Dage
 At maatte vandre i Arrest.

Dormeuil. Tenantbon.

Han er forstokket! ja forstokket,
 Min Herre! det Dem tiener best,
 De Dium har i Arrest!

Dernance.

Affled, affled!

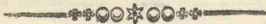
Jeg følger med;
 Jeg følger villig i Arrest,
 Min Onkel holder det for bedst!

Tienere.

Han selv maae holde det for bedst,
 At gaae for Alvor i Arrest!
 Vi ei har hørt, ei heller læst
 At nogen ser i sine Dage,
 Har kjøbt sig selv ind i Arrest!

Retsbetienterne.

Afsted! afsted!
 Følg med! Følg med!
 De veed jo det Dem tiener bedst,
 Kom derfor flug nu i Arrest.

Tredie Optog.

Samme Børelse.

I.

Lucile alene

Kommer ud fra hendes Fader.

Hvo Skulde troe, det Die Kunde lyve?

Men jeg vil glemme den Troløse — ja!

Hans Kiærlighed var evig! Evig? Himmel!

Er Kiærlighedens Evighed saa kort?

hun staaer bedrovet.

2.

Lucile. Dormeuil.

Dormeuil.

Hvordan? min Glut! for Alvor er Du sorgfuld?

Lucile.

Nei! men Han blev dog ved, Han elskte mig!

Dormeuil.

Gorglem Du Ham!

Lucile,

Jeg har det og i Ende!

Jeg vil slet ikke tænke paa Ham meer —

Jeg vil selv hade Ham! De, fiære Gader!

Skal see at jeg er fast, har Karakter.

Imidlertid om vi — det var dog mueligt!

Tog Feil af Ham!

Dormeuil.

Frygt ei, jeg saae paa Timen,

Han vilde giække os, at Han formoded

I mig en Gader, som de fleste findes,

Paa Skuepladsen, meer og mindre Offer

Snart for en Elfers List, en Dieners Puds!

Snart skal Han indsee: Han er den bedragne!

Og sæt endog jeg havde sættet Lillid

Til hans forstillede Elskov, troer Du, Pige!

Jeg gav Dig til en sad Comedieskriver?

Lucile.

Det er hans mindste Feil dog, fiere Fader!

Dormeuil.

Mig synes den stor nok! Lad Du Ham fare,

Jeg finder Dig ret snart en bedre Mand,

Vær munter da som før!

Lucile tungen.

Det er jeg alt!

Dormeuil.

Maaskee Du skylder Ham din Fremtids Lykke

Dernance lever virkelig, og er

En Mand, just som en Ewigersøn bør være!

Nu, takket være det paatagne Navn

Som Hr. Florville bar, jeg løb omkring,

Gra Ven til Ven, og spurgte om de kiendte

Den, som tilhørte det! En gammel Ven

Paa hvem jeg stoler fast, som paa mig selv,

Gav mig Oplysning om dets sande Eier.

Han er hans Elægtning, og det Vidnesbyrd

Han gav Ham, maae indtage hver en Fader!

Han vil endog af Godhed for os begge,

Hvis virkelig Du bliver hans, min Datter?
 Lil Medgiot skænke Jer en dygtig Gum!
 Hvo veed? Maaskee behage I hverandre!
 I al Fald vil jeg giøre hans Bekjendtskab!
 vil gaae.

Lucile

holder ham tilbage.

Ret godt! men — skynd dig kun lidt langsomt, Fader!

Dormeuil.

Hvorfor?

Lucile.

Hvis Han nu ei er meer bestandig

End som den anden?

Dormeuil.

Han er vist ei mindre!

Jeg kommer snart igien. — Farvel!

affides.

Saalænge

Storville sidder fast, Kan i det mindste

Jeg uden Frygt gaae ud, O! maatte altid,

λ

En Gieldes Arrest befrie hver stakkels Fader
I rette Tid fra en ubuden Gæster.

gaaer.

3.

Lucile.

Min Fader har stor Ret! Fast vil jeg være,
Og glemme Ham — ifald jeg bare kunde!
Åh! En Ulykkelig kan jeg ei hade!

Der kommer nogen — jeg vil da gaae ind —
Og tænke, ønske Ham alt godt i Stilhed!

Det er dog christeligt og ret; om Kierlighed
Det kaldes eller Medynk — ligemeget!

Han er jo i Arrest, Du gode Gud!

Og hade Ham endda, det er umueligt!

gaaer ud.

4.

Walcour. Mad. Jaemin følger langsom.

Walcour hurtig ind.

Hvor smuk er min Sinal! Jeg er tilfreds!

Min Musa har ei stuffet min Begeistring.

Hvo vil med Øret, slaaet af Lyrens Klang,

Herefter vel afviste den sin Rang?

Een efter een maae Kunstnerne jo tale,

Men Gnefe Stemmer min Begeistring male;

Det er en Forskiel! Himmelske Vertinde!

I Fængsel er Han da!

Mad. Jacmin.

Som til en Dands

Begav Han sig derhen!

Valeour.

For Ham, hvor heldigt!

Mad. Jacmin.

Han gik derind, som andre gaae derfra!

Valeour.

O! hvilket Mesterværk vil der Han skrive!

For Digteren er Roligheden frugtbar;

Der Han forstyrres ei. Jeg vilde ønske

At Han et halvt Aars Tid blev der i Ro!

Mad. Jacmin.

Men Riedsomhed gaaer giennem lukte Døre,

Valeour.

Den støkker ikke Aandens lette Vinger,

R.

Men sidder kun i Nag i Todsers Kreds!
 Hos Digteren boer Frihed dybt i Fængsel;
 Caa skabte Tasso selv bag dunkle Mure
 Jerusalems Befrielse og Seier!
 Som Ham, jeg haaber —

Mad. Jacmin.

Det er stærkt, at sætte
 En Ben i Fængsel, for Han der kan skrive
 En Opera!

Balcour.

For Ham er det nødvendigt!
 Hans egen Kierlighed, hans Attraae efter
 At kunne gavne Bruden og Storville,
 Vil give der hans Aand et kraftigt Sving,
 Og nye Kunstgreb vil den der udgrunde!
 En dristig Scene, og en kraftfuld Bending,
 En List, hvis Nyhed vækker Husets Bisald,
 En meer forviklet Plan, en raff Oplosning.
 Opfindelse er meget tit en Datter
 Blot af Nødvendighed! Ei selv Castales
 Berømte Væld vil saa begejstre Ham,

Som Trangen til at undsøge Fængslets Mure
 Endnu i Dag! Hans Bænk vil giøre Lykke!
 Og denne skylder Du, min Ven! kun mig!
 O! Kunde jeg kun giøre mere for Dig!
 Nu vi vil see!

Mad. Jacmin.

Kan De ei komme til Ham?

Et lille Trostens Ord!

Walcour.

Den Satans Sluttes

Var ubebægelig; snart skal jeg finde Midler
 Dog til at røre ham! Hør kun: til Aften
 Maae De besørge Os et lækkert Maaltid,
 Udvalgte Netter, delicate Vine
 Især, af første Slags! Giint Dækketoi,
 Og to Couvert. Jeg vil, at denne Aften
 Champagne, Skum hans Lænker skal forsøve,
 Forvandle Fængslets Ro til Himlens Jubel!
 Gaae De! Jeg skal nok faae mig Døren aabnet!
 hun gaar.

5.

Walcour ene.

Mon vel en Sluttes ikke skulde røres
 Gaavel som Pluto? Min Romances Toner
 Skal smelte let hans Haardhed, alle Sangens
 Foreente Harmonier tæmme Ham!
 Jeg vil endog, for hver en Laas at sprænge,
 Fra først til sidst Ham synge min Final!

Som alt med Charon over Bølgen rullet
 Jeg, Orfeus liig, lydt giennem Nøglehullet,
 Med Laarer i Blik og med Lyren i Haand,
 Blandt Toners Klang, skal hvidske: Dnde Aand!
 Du Skyggers Vægter! D! Tyran!
 Husk blot paa Helved = Hunden!
 Vær Du, ved Fængslet bunden,
 Ei mere grim end Han!
 D! vist Du røres kan!
 Har et elskende Hjerte
 Mægtet fra Dødens Baand

I sin modige Smerte,
 At befrie en Aand;
 Skal da en Slutters Hierte
 Ei røres ved min Dval?
 Luk op den kiække Skiald!
 Mon Elskov meer end Venskab virke skal?
 Hør, Skyggers Vægter! Hør, Du Grumme!
 For Sangens Magt din Harm forstumme!
 Luk op den kiække Skiald!

6.

Baleour. Mad. Jacmin.

Mad. Jacmin.

Alting er færdigt!

Baleour.

Gaa afsted til Fængslet!

Med Stemmesætningen af min Final,
 Og med et udsøgt Maaltid jeg i Aften
 Opvartter Ham, eens er vor Smag for Kunsten!
 Deri er jeg Ham troe, hans Pylades!
 Hvad seer jeg?

Mad. Jacmin. Valcour. Dernance.

Dernance

som er kommet ubemærkt ind.

Din Drest, min Ven! som iles
Paa nye til Venstabs Gavn!

Valcour.

Giig mig, for Satan!
Hvor kom Du ud?

Dernance.

Min Yndest hos Thalia

Var jeg uværdig, stod ei tusind Kunstgreb
Mig bi, til snart at bryde slige Bønker!
Dog har jeg kiækt forkastet de forslidte,
Bekjendte Midler, brugte paa Theatret,
Til dette Maal!

Valcour

til Mad. Jacmin.

Mit Ord maa De nu sande,
Hver Componist bør see til at hans Digter,
Kan faa i en Urest sit Arbeid færdigt!

Stoel trygt paa mig, sig hurtig ved hvad Midlet
Du —

Dernance.

Jeg vil gjøre meer! Jeg vil selv læse
Det høit for Dig; en heel Aft har jeg skrevet!

Balcour.

En heel Aft skrevet?

Dernance.

Skrevet! Spørg ei mere!

See: i Concept er her mit Manuskript —

Balcour.

Og her er min Final!

Dernance.

Saa hør nu Digtet.

Sæt Dig og tie, saa læser jeg dig for!

Balcour sætter sig.

Nu er jeg da Theater. Commiteen!

Dernance.

Sov kun ei ind! Saasnart jeg kom til Fængslet,
Uviste man mig strax et Kammer. Dagen
Faldt sparsomt kun igiennen Bitterjernet

Jeg gjorde mig beqvem, og med et Kul
 Skrev jeg paa Væggen Vers til min Lucile,
 Som aanded lutter Kierlighed og Haab,
 En trostrig Afgjort, søde Elskovsminder,
 Som en forelsket Gange efterlader
 I Arv til en bedrovet Efterslægt.

Balçour.

O! denne Monolog maae klinge herligt
 I et Recitativ!

Dernance.

Nu anden Scene!

I den er Dialogen selv alt færdig.
 Vor Onkel træder ind, ret som en Onkel!
 Guur, mørk, med Skjænd og Smeld, seer sig om:
 Fring,

Lilbyder mig paa Stedet, at betale
 Hvis jeg vil ægte Bruden. Jeg vedbliver
 Min Paastand, at jeg ikke er Florvill!
 Her kommer et Tableau, vor Onkel der,
 Jeg her — paa denne Side staaer Betienten.
 Og De er Slutteren!

eil Mad. Jacmin.

Walcour.

I Operaen

Er et Tableau ret godt!

Dernancee.

Med Ustylds Tillid

Beviser jeg med Breve og Papirer,

Dernancee er mit Navn, En Netsbetient,

Hos hvem engang jeg løste ud en Ven,

Han havde sat for Gield, til Lykke Kiendte

Mig fuldelig, og tiente mig til Bidne,

For Tenantbon, der, som Han var besat,

Skreeg paa Han vilde have en Glorville!

Jeg tilbød Ham vor Onkel. Denne snyste

Og slog omkring sig, bandede, forsikred

At Han med Extrapost var nys ankommen,

Og viser frem sit Pas, hvor der staaer skrevet

Hans fulde Navn, Charles Firmin Glorville.

Hvad skeer? Hr. Tenantbon, der som vi vide

Er Giffigheden selv, gjør den Bemærkning:

At der staaer netop samme Navn i Dommen,

Det troer jeg nok, udbryder vred vor Onkel,

Han er jo ogsaa opkaldt efter mig!
 Men Hr. Betjenten er engang i Jver,
 Kan gierne være, raaber Han pathetisk,
 Det kommer mig ei ved, jeg har Personen!
 Paa Navnet lyder Dommen, der staaer ikke
 Om Ung og Gammel, Onkel eller Brodersøn
 Det mindste Ord. Jeg har min Mand! Personen
 Og Navnet har De tilstaaet! Jeg beholder
 Dem her og holder fast! Lænk Dig den Lummel!
 O! Hvilken Scene der for din Musik!
 Kort! silde, som det er, opsætter myndig
 Betjent og Sluttes til i Morgen tidlig
 Al videre Ophysning. Laas og Bolte
 Forvare nu Hr. Onklen! Lad ham støje,
 Betale maae Han eller blive der!
 Hvad mener Du?

Balepur.

O! denne Scene

Vil giøre Virkning!

Dernance.

Modtag da saalænge

Mit Manuskript! I dine Hænder lægger
 Jeg trygt min Hære og vort Held! Betænk,
 At, paa vor sælles Gang til Mindets Lempel,
 Maae begge glide, hvis den ene snubler!
 Vær mig til Nytte men — riv mig ei om!

Balcour.

Hvert farligt Sted skal min Musik beskytte!

Dernance.

Gid den min Ven allene sølge Bærket!

Mad. Jacmin.

Men hvad gior jeg nu med mit Aftensmaaltid?

Dernance.

Ei! send det hurtig til den fiære Onkel!

Lad Maden være god, men bedre Vinen.

Mad. Jacmin gaaer.

Balcour.

Paa ham gior Gultekuren meere Virkning,

8.

Balcour. Dernance. Florville den yngre.

Florville i Døren.

Øst! Hø. Florville!

Balcour.

Hør! Du nævnes, troer jeg!

Dernance vender sig.

Jeg havde glemt mit Navn! Hvem er det?

Florville.

Mig!

Dernance til Balcour.

Det er Florville!

til ham.

Nærmere jeg beder!

Florville.

Jeg kommer for at sige Dem, jeg glemte

Da sidst jeg var her, troer jeg nok, at give

Dem Underretning om, jeg har et Stævne,

Paa dette Sted, til en Duel!

Dernance.

Det bliver

Naturligviis min Sag! Lad Ham kun komme!

Har jeg betvunget Deres Onkels Brede —

Florville.

Hvad hører jeg! Min Onkel er alt kommet?

Dernance.

Ja!

Florville.

Han er her?

Dernance.

Nei! Seer De, jeg har fundet
At dette Huus er Ham for stort, for muntert,
For suldt af Larm, og derfor har jeg saet Ham
Til videre —

Florville.

Hvorhen?

Dernance.

I Slutteriet!

Florville.

De spøger vel?

Dernance,

Hvor kan han være bedre,

Beslufte Døre! en aarvaagen Portner!

Han keeder sig vel lidt, nu destobedre

Desfor forsøger Han at komme ud!

Florville.

Men hvordan er det mueligt, at min Onkel?

Dernance.

Troe mine Lovter, lod jeg, i den Tanke
 Nok at bevæge ham, mig sætte fast
 I Deres Sted; men Han var haard, som Klippen;
 Hvorfor jeg og behændig transporteerde
 Hen paa hans Navn og Ordre, Deres Gield!
 La' mig, at Han er inden lukte Dørre
 Trods al hans Enghed var dog jeg meer snue!

Florville.

Jeg iler at befrie Ham uden Ophold!

Dernance.

Hvad vil De giøre?

Florville.

Skulde jeg tillade

At Han mishantes? Er Han ei min Onkel?

Dernance.

For Tiden er Han min! — De overslod Ham
 Gevillig jo til mig! Forlang ei meere!

Florville.

Jeg skulde see min Onkel at bestkømmes?

Balcour.

Vor Opera tillader ei hans Frihed,

Med mindre Han betaler! Glem ei det!

J saa Gald jevnes alting; vi kan haabe

Alt af en Onkel, naar Han aabner Pungen!

O, Florville uden for.

Hvor finder jeg den Strik?

Dernance.

Hør hvilken Lummel!

Der har vi Ham!

Florville.

Jeg tager Flugten!

Dernance.

Vie dog!

ader ham gaae ind i No. 10.

Skul De Dem her, og tab blot ikke Modet!

De træder ud igien i Lyffens Soelstin,

Stoel kun paa mig!

6

Florville springer ind.

Jeg har ei anden Frelse!

9.

Dernance. D. Florville. Balcour.

D. Florville.

Et Helvedes Episkop! Saa vidt Han driver
Sin Nederdrægtighed, at Han endog fornægter
Sin egen Onkel!

bliwer Dernance vaer.

Hvad! Du vover, Elyngel!

At komme mig for Dine!

Dernance.

Kære Onkel!

Mit Puds var lystigt, det tilstaaer jeg!

D. Florville.

Lystigt!

Jo, at levere mig i Nattens Hænder!

Dernance.

Red Du Dig, som Du kan, De jo behaged

Selv at befale mig; det gjorde jeg!

Hver bruger sine Evner! Vi har vore

J vor Forstand; og De i Pungen Deres!
 Hos os, Apols og Kunstens muntre Søner,
 Maas Vid erstatte Mangelen paa Guld.

O. Florville.

Du Strik! Hvem skulde tænkt, at første Dag
 J Byen koster mig to tusind Daler —
 Du leer! —

Dernance.

De har som klog Mand da betalt?

O. Florville.

Var jeg ei nødt dertil, hvis ei jeg vilde
 Jordreive Natten i Arrest! Et herligt Vertshuus!
 Det skulde man kun vide i min By!

Balcour

aabner Døren og siger ind til Florville.

Den gode Onkel har betalt!

O. Florville.

Lil Siengield

For mine Penge, vægre Dig ei længer!
 Lad alle Nykker fare! Hvad, for Satan!
 En Officier og gjøre Vers?

Dernanee.

Hvisaa?

Den store Frederik efter Elagets Hede

Besang det ret i Mag!

Balcour.

Og spilled' Fleite!

O. Florville.

Gior Vers da længe nok! Jeg haaber, bliver

Din Oper færdig, Lysten nok forgaaer Dig

Bed Publikums Musik! Men i det mindste

Modtag den Piges Haand, jeg har bestemt Dig!

Jeg kun tilgiver Dig paa dette Vilkaar;

Det gielder en Proces, fast Broderparten

Af hvad jeg eier; mellem os at sige,

Min Sag ei duer stort.

Balcour

træder hen til ham.

Vel! mellem os!

Isald Han søier Dem, som Han med Glæde

Bist ellers gjorde, blev den stakkels Brud

Ulykkelig! Af Edelmød allene

Han foretrækker heller Deres Brede!

O. Florville.

Somæn!

Balcour.

Geld Deres Had!

O. Florville.

Nei, vil man hore!

Balcour.

Dg al dets Hæstighed, end tilstaae Dem

Den Grund, som — Fort jeg vil betroe Dem alting:

Hans Brud er —

O. Florville.

Hvad?

Balcour.

Er hemmelig alt givet!

O. Florville.

Hvad? Hemmelig?

Balcour.

Gaa er det! Tie for alting

At Hendes Onkel ei erfarer det!

O. Florville.

Nei, tværtimod! Ham skal det just berettes!

Bild, vi har begge indgaaet en Contract;
 Hvo som først bryder den, maae smukt betale,
 Jeg iler strax til Ham; Papiret ligger
 Trygt hos Notarius.

Dernance.

Hvor stor er Summen?

O. Florville.

Sem tusind Daler!

Dernance.

Vie! De faaer Dem ikke!

O. Florville.

Vil Du forhindre det?

Dernance.

Just jeg, min Onkel!

O. Florville.

Hvordan?

Dernance.

Let vil det falde Dem, at give

Hr. Onkelen Beretning om hans Myndlings

Velskiukte Giftermaal! Men, ah! jeg frygter

Han vil i samme Stund berette Dem,
At ei Florville har gjort det stort bedre!

D. Florville.

Hvad Satan! Du? — Du ogsaa lønlig gift?

Dernance.

Er det ei høist poetisk, at vi begge
Befinde, særskildt, os i samme Fald?

D. Florville.

Først lader Han mig sætte i Arrest,
Og siden er Han gift!

Valcour.

Det er nu skeet!

Lucile

titter ud af sin Dor, affides.

Lidt kan jeg dog erfare!

Florville

ligeledes i Døren.

Jeg vil htte!

D. Florville forbittret.

Min Broersøn gift?

Dernance.

Ja! men er Han end skyldig —
 Har Himlen i en Kraftfuld Ynglings Barm,
 End gydt en Lidenſkab, ſom Ham betvinger,
 Saa har den atter for at raade Bod
 Paa den, og paa dens alſor rafte Frugtér,
 Lagt Overbærelſe i Eldres Hjerter;
 Hvor blid Tilgivelse tilbagekalder
 Let Flygtningen med Anger til hans Pligter!

O. Florville.

Nei! Jeg tilgiver ei; men jeg erklærer
 Ugyldig dette Egteſkab! Jeg fører
 Proces med Præſten, ſom har viet Dig;
 Og Dig, Dig gjør jeg arveløs, Du Slyngel!

Florville i Døren.

O! Gud!

Valcour.

Det gjør De ikke! Deres Hierte
 Er alt for godt dertil!

O. Florville.

For godt! Nei, langtfra!

Paa Dieblikke: skrider jeg til Værket,
vil gaae.

Dernance

holder ham tilbage.

Hør mig! De snart vil føle Hævnen Kiolnes,
Naar Usskyld folder sine spæde Hænder!

Lucile i Døren.

Min Gud!

O. Florville.

Hvad! Alt et Barn?

Dernance.

Hvad vil De sige

Naar to sig klynge op til Deres Knæ!

Lucile slaaer Døren i.

Jeg vil ei høre meer!

O. Florville.

To allerede?

Dernance.

Hvis mere Fuld og Flog jeg havde tøvet
Emukt med at give mig, til De befalte,
Eaa havde De saameget længer maattet

Undvære disse omme Porders Kiærtegn!
 Laſt være min Bedaarelſe, nu ſavner
 Ei Deres Alderdom dens fiære Støtter!

Balcour

fagte til Dernance.

Du veed jo ikke om Florville eier
 Et Barn engang?

Dernance

affides til Balcour.

Poetiſt Frihed!

til D. Florville.

Biſtkof,

Vil denne Skildring røre Deres Hierte —
 Lo fiælne Smaa af Deres eget Blod!

Florville i Døren.

Geſt Uger giot, gior han mig alt til Gader!

D. Florville.

Hvad alt to Smaa? hvordan?

Du næppe været har,

Et Aar i dette Land!

Dernance affides.

Ja saa!

heit.

Et Tvilling Par!

D. Florville.

Velan! saa siig: hvem er Din Kone?

Dernance.

Min Kone?

til Valcour.

Hielp med Daad og Ewig!

Thi jeg kiender ei min Kone!

Valcour

hemmelig til Florville i Bærelset.

Siig os, hvem er Deres Kone?

Florville i Bærelset.

Ik! Hun er paa Ynde riig!

Valcour til Dernance.

Konen er paa Ynde riig!

Dernance

til D. Florville.

Hun, som gav mig Livets Krone

Er paa tusind Under riig!

D. Florville.

Under rage ikke mig!

Hvad meer?

Valcour til Florville.

Hvad meer?

Florville, derefter Valcour, derefter Dernance.

Alle hendes Aand indtager.

D. Florville

Aand og Smil mig ikke rager!

Florville, derefter Valcour, derefter Dernance.

Guld Hun har i Dverflod!

D. Florville.

Dette dog sig høre lod!

Dernance.

Nu det anden Vending tager!

Florville!

Timen staaer; Han alt opdager!

D. Florville.

Hendes Navn da, vær saa god!

Balcour til Florville.

Hendes Navn da, vær saa god!

Florville.

Ah! Elise Bonneval!

Balcour forbauset.

Hvad! Elise Bonneval!

Dernance hoist forbauset.

Gud! Elise Bonneval!

Florville.

Knuden nu opløses skal!

Balcour. Dernance

hals affides, med Glæde.

Her selv Glæbneen monne spille:

Givt er Bruden med Florville!

Geier kroner Lykkens Mod!

D. Florville

seer forundret paa Dem.

Hvad vil denne Laushed sige?

Florville

i Cabinets Døren.

Himmel D! vi lykkelige,
Jeg faaer atter Haab og Mod!

D. Florville.

Nævner mig da hvilken Pige!
Nu Du gjør for sildig Bod!

Dernance.

Males ud maae disse Scener;
Alt er godt er Enden god!

Balcour.

Til vort Held sig alt forener!

Dernance.

Raff til Bruden Du Dig snige,
Bring herud den bange Pige!
Hun maae knæle for hans God!

Balcour.

Jeg til Bruden vil mig snige,

Altting vil jeg hende sige,

Hun maae knæle for hans Gud.

gaaer.

D. Florville.

Men saa nævn mig dog din Kone!

Dernance munter.

Hun som gav mig Livets Krone,

Er just den De valgte mig,

Blot er Bruden alt min Kone.

Florville.

affides i Døren.

Jungens Lykke liig er min!

Hende som er alt min Kone,

Er den Brud, han valgte mig!

D. Florville.

Er det Sandhed eller Ewig?

Den bestemte Brud din Kone!

Driver J ei Spot med mig?

breder Armene ud.

Kom da, lad mig Dig omarme!

Dernance

trækker sig tilbage.

Dæmp kun noget Deres Varme,

Snart den skal sin Gienstand faae!

gaaer ind til Florville.

D. Florville.

Jeg mig ei forstaaer herpaa!

IO.

D. Florville. Dernance med Florville.

Dernance

fører den yngre Florville hen til Dnksen.

Deres Dnkel ei Dem hader,

Til hans Bryst De flyve maae!

Florville.

Vær igien min anden Fader!

D. Florville.

Jeg ei herpaa

Kan mig forstaae!

Dernance.

Jeg min Plads Ham overlader!

Dernance. Florville.

Mod { mit } Bryst lad Deres staae!
 { hans }

D. Florville.

Hvad Florville her monn' staae?

Florville.

Vil De Tilgivelse Ham stæenke?

D. Florville.

Min Broersøn — Han? Hvad skal jeg tænke?

Giig er —

Dernance.

De har hans Billed jo!

Florville.

Mit Navn jeg atter tager fro.

D. Florville

som imedens har taget Portraitet op og sammenligner begge.

Ja, det er Ham! Hvert Træk er troe!

Dernance.

Ja ja! Hvert Træk Ham ligner troe!

D. Florville!

Forklar!

Florville.

Et Ord kan alt forklare,

Vi faaes, vi elskte, vi hinandens vare!

Stand, Navn og Guld ei ændsed vor Land!

Rast, som Derbon, jeg knytted vort Baand!

Men—Ak! dets Held først De maae krone.

II.

De Forrige. Elise. Valcour som gaaer ind
til Dormeuil.

Dernance

gaaer hende i møde, og fører hen til Florville.

Af Venstabs Haand tag Deres Kone,

Dg synk til Eders Faders Barm!

Elise.

D! Florville!

til Onklen.

Lad Dem forløse,

Forglem en alt for billig Harm.

D. Florville.

Ja! kom! ved mit Bryst

Hver en Frygt I forjage,

Kan reenere Lyst

Noget Hierte vel smage?

Florville. Elise. Dernance.

Kan reenere Lyst

Nogen Barm vel indtage?

Deres Drd fra hvert Bryst

Hver en Frygt monn' forjage!

Dernance.

Vel! har jeg frembragt Eders Held

Saa bøier nu og til mit Vel,

En Fader, som — Gud! jeg dem hører.

12.

De Forrige. Valcour. Dormeuil.

Lucile. Mad. Jaemin.

Valcour

med Dormeuil ved Haanden peger paa Dernance.

Ja ja! Dernance der De seer!

I *

Mad. Jacmin.

Kom, kom dog Gluf!

Lucile.

Min Gud! Han der!

Dormeuil.

De virkelig det Navn da fører?

Florville forundret.

Hvad skal al det betyde?

Dog forfont er mit Bryst,

Ingen Magt skal nedbryde

Dets igiensødte Lyst!

Denne Stund monn' indgyde

Alt sit Held i mit Bryst.

Dernance.

Hvad det monne betyde?

D! hvor skælver mit Bryst!

Lor det haabe at nyde

Alt sin Kiærligheds Lyst!

Florville. Elise.

Hvad det monne betyde?

Der er Fred i vort Bryst!

Jugen Storm, nu skal bryde,

Meer vor Rærligheds Lyst!

Walcour.

Hvad det monne betyde?

Han har skabt Deres Lyst:

Thi tilstød ham at nyde

Det, som ønsker hans Bryst.

Dormeuil.

Hvad det monne betyde?

Har Han skabt Deres Lyst,

Mig og Hiertet, monn' byde,

At belønne hans Bryst!

Mad. Jacmin.

Det kan Godt kun betyde!

Hvor jeg seer smitter Lyst,

Jeg med hver vil mig fryde
 Det forlanger mit Bryst!

Lucile.

Hvad mon dette betyde?
 D! hvor skælver mit Bryst!
 Jeg tør med ei mig fryde;
 Ei for mig er der Trøst!

Glerville.

Altsaa, mens jeg fortviiste, raste, vilde
 Min Onkel skænke mig min Kones Haand!

Elise.

Og jeg, som stræbte at forhindre det!

Dormeuil

peger paa Dernance.

Og det er Ham, som har bragt alt i Orden!
 Kom kun, mit Barn! den sande Hr Dernance,
 Maae Du ret gierne gjøre Kiendskab med!

Lucile glad.

Com De befalet — jeg skal hævne mig!

Dernance smilende.

Dog ved at ægte Ham!

Lucile.

Just det, min Herre!

Dernance.

Saa modtag da hans Haand, hans Eed, hans
Hierte?

Lucile.

Men lad os høre først —

Dernance.

For min Forklaring

Forspinder hver Bildfarelse! Glorville

Og jeg blot havde byttet Navn! Jeg iilte

til Dormeuil.

Med Glæde i Arrest, for der at søge

Stof til en Oper, værdig Deres Bisald

Og Deres Agtelse, min Herre! og fortiene

Den Lykke, som mit Hierte stræber efter!

Dormeuil.

Naar Iver gaaer saavidt for Scenens Tarv,

Bor Publikum paaskionne denne Stræben!

Elise

til Florville, pegende paa Dernanse.

Men hvem er denne Herre, ved hvis Omhu —

Florville.

En Ven, som jeg forresten ikke kiender!

O. Florville.

En foregiben Eløgtning, som af Omhed

Har ladet mig, med tvende tusind Daler

Betale, tvungen, Planen til hans Stykke!

Dernanse til Florville.

Jeg har mens det var farligt Deres Navn,

Jeg giver Dem, min Herre! det tilbage

Nu Lykken kroner det! Mit Løfte har jeg

Indløst! Er De tilfreds med min Forvaltning?

Florville.

Kiænt Deres Venstab mig!

Lucile

til Dormeuil, halv sagte, tager ham til Siden.

Min Gader! talte

Du ei for om, at giøre nyt Bekiendtskab

Med —

Dormeuil

fører hende hen til Dernance.

Jeg staaer ved mit Ord!

Balcour,

Net godt, min Ven!

Du med en Kone faaer dit Værk betalt,
Men jeg fortjener ogsaa Siengield, skulde
Jeg mene, og jeg regner paa dit Stykke!

Dernance.

Ei meer end billigt.

bukker for dem alle.

Han skal snart modtage,

Tak være alle som har spillet med,

Hans —

Alle.

Hvad?

Dernance.

Hans Opera!

O. Florville.

End jeg? Hvor ere

De fiære Smace?

Florville.

Taalmodighed! De komme.

Dernance.

Ja, i mit Bryst

Er Knuden løst

Jeg har det Bifald jeg forlanger:

De nye Benners glade Bryst,

Er Løn jo nok for Glædens Sanger.

De Dvrige.

Den glade Røst,

Dybt fra vort Bryst,

Er al den Løn, som Hans forlanger.

S p e c i e n,

I dyl i eet Dptog.

Frederick.
Engelbrecht's De Jense.
Ditance.

Ja, i mit Best
 Jeg har det Bistade jeg forlanger:
 De nye Brænder glæde Digt.
 Et Ros se nok for Digtene Digt.
 Gode i det Digt.
 Det gode Digt,
 Digt for mit Best,
 Et d for det, som Digt, forlanger.

M a r t i a

Lilskriod til Dronningen.

Frederiks Gifode

1 8 0 3.

Christians Datter,

de Siende Koubens fædige Skolefoged

1803.

Billiter III. Commingem

1308

M a r i a

Danmarks tilkommende ømme Moder,

Frederiks Elskede

og

Christians Datter,

de skionne Konstens synlige Skytsengel

Hos os.

1792

Danmarks tilkommende konge Frederik

Frederik 6te

29

Christians Balle

Helliges

de Høiſte Raths i Kongens Råd

Med den varmeste Fædrelands Følelse

diffe Blade.

Strevet i Antledning af Hans Højhed Kong

Christian den Sjunde den 17de Junij 1672.

Om her, i svage Træk, Du sødt erkiender
Et Billede paa Danmarks Kierlighed;
Et Gienstik af den stille Jld, som brænder
I hvert et Bryst, hvis første Glød sig tænder
Imellem Nordkaps Fjeld og Elbens Bred;
En sagte Gienlyd af de fromme Bønner,
Som Landets Gamle sende op til Gud,
Og af den Fryd, hvori dets yngre Sønner,
Med varme Jubelsange, bryde ud.

O! saa betragt med Belyst Kronens Smykke,
Og vei med roelig Stolthed Septeret;
Thi der, hvor Fyrstens Smil er Folkets Lykke,
Der Folkets Smil gior Fyrstens Byrde let!
Ja! staer i Glands og Bælde Danmark's Rige,
Iblandt Europas Magter, ikke forst,
Dog i Dit Bryst enhver for det maaes vige:
Med Stolthed soer Du den Krone storst,
Som værner om de fleste Lykkelige.

Skrevet i Anledning af Hans Majestæt, Kong

Christian den Syvendes Fødselsdag 1803.

Personerne:

Christen Jensen, en riig Nøkker.

Hanne, hans Datter.

Rnud, en Fisker, hendes Mand.

Skoleholderen i Byen.

En Bonde pige.

Bønderkarle og Piger.

Scenen er i en dansk Bondeby.

Theatret forestiller en simpel lændlig Stue, dog saa at man kan see, der ikke boer Bønder; blandt andet Huusgeraad, er der et Bord eller en Dragkiste ved den ene Væg, hvorpaa staaer et Spejckrin. Paa Væggen hænger Frederik den femtes og Dronning Lovises Portraiter. Foran paa Scenen staaer et Bord, hvorpaa ligge nogle Papirer og en Tegning.

I.

Christen Jensen ene.

stader Vinduet op.

En herlig Dag! Hvor mild og klar er Luften!

O! dobbelt venlig er dog Vinter, Soelstin!

Det hæver Brystet, om det end er nedtrykt.

gaaer til Bordet.

Dog er mit Aandedrag ei saa aldeles,

Saa ganske let, som denne Dag udfordrer,

Hvorfor? —

han tager Papirerne og seer i dem.

Er ei mit Forsæt bravt og velmeent?
 sætter sig, atter et Dphold.

Det er bestemt! Bort hver qvindaglig Svaghed!
 En Sværm af Faderløse vil jeg samle
 Omkring min Grav, thi Fader vil jeg være!
 3 Dag skal det kundgjøres for dem Alle,
 Paa Kongens Fødselsdag. — Han skal stadfæste
 Ved Haand og Segl min sidste, faste Villie.
 Ved min Død være Han vil deres Fader,
 Som Han var min, som Han er hele Landets!

Dphold.

Hvor glæder jeg mig til min lille Høitid!

tager et af Papirerne.

See, her er Sangen af vor Skoleholder;
 Lad see endnu engang.

læser i det, og holder op.

Hvad vil det sige?

Hvi maa jeg altid nævne Ordet: Fader
 Med bittert Suk? Hvi gaaer det mig til Hjertet?
 Hvi lykkes det mig ikke at forjage

Hvert Spor af Blødhed, som er der tilbage!
han holder Hovedet paa Haanden i dyb Grublen.

2.

Skoleholderen. Christen Jensen.

Skoleholderen

nærmer sig og lægger Haanden paa hans Skulder.

Min Ven!

Christen reiser sig.

Velkommen! Hiertelig velkommen!

Og Tak for Sangen! Troe mig, den har rørt mig!

Skoleholderen

med Betydning.

Jeg ønskede at røre alle Fædre.

Christen

studer, men falder hastig ind.

Og hver, som føler dette Navns Betydning!

See! jeg vil stræbe at fortiene det.

Læs her min Ven!

tager Papirerne,

Det er ei blot et Indsald,

At jeg har samlet hele Byens Ungdom

Til Leeg og Dands, samt alle Faderløse
 Fra dette Sogn, og Klædet disse Arme!
 At ære Kongens Fødselsdag ved Gilder,
 O! Det er lidt! Fortiener ei hans Fødsel
 At blive hædret ved en bedre Daad?
 Jeg kan kun lidet; jeg har eene Villien;
 Væs her, min Ven!

Hør ham Papirerne.

Skoleholderen

affides, i det han tager dem.

Min Anelse.

læser bestyrret.

Hvad seer jeg?

Jer Gaard, jer hele Eiendom, jer Mølle,
 Alt vil I skænke til en Skoles Anlæg?
 Og strax, imens I lever?

Christen.

Kan jeg mindre?

Hør mig, min Ven! min Fader var kun Bonde,
 Som trælled bort, i Hoveri sin styrke,
 Jeg fik hans Gaard, blev frie. — Den mavre
 Jordbund

Med Et blev frugtbar under mine Hænder.
 Min Konges Gave takker jeg min Riigdom,
 Min blide Alderdom, min gode Mølle.
 Børn har jeg ikke —

Skolehold. hastig.

Oh! —

Christen streng.

Afbryd mig ikke!

Børn har jeg ikke, men hver Danser er Kongens,
 Dog meest den Arme, som langt fra hans Die
 Maae smægte hen i Nød; nu! jeg vil være
 Min Konges troe Formynder for de Arme,
 Han gav mig Evne til det; og jeg veed jo,
 At Landets Opkomst, Velstand, Liv og Fromhed
 Er det, hvorpaa vor troe Regiering grunder,
 viser ham blandede Papirerne.

See denne Tegning, det er Skolehuset.

See her, her staar dets videre Indretning;

Jeg har alt overtænkt og ordnet Alt;

Det har fordrevet mangan ledig Time —

inderlig.

Det skal fordrive alle mørke Tanker.

Jeg sender det nu ind at konfirmeres.

O! troe mig, man vil sionne paa min Gave.

Skoleholderen.

Vi alle vil det! — O! jeg vilde falde

Jer glad om Halsen, hvis —

Christen urolig.

Hvad vil han sige?

Skoleholderen.

Hvis denne Gave ei var uretsfærdig. —

Christen.

Hvordan?

Skolehold.

J har en Datter!

Christen.

Lie!

Skoleholderen.

J frygter,

At høre —

Christen

med Haanden paa Brystet.

Nei! her er hun død og borte;

Hun lever ei for mig i denne Verden!

Skolehold, varmt.

Saa lever hun for mig! — O! J vil være

En vaffet Undersaat, Forladtes Fader,

Og solet ei: Den er den mest Forladte,

Som er forstødt langt fra et Faderhierte,

O! haarde Mand!

Christen.

Taknemmelige Taarer

Omkring min Grav skal engang vidne mod Jer.

Skoleholderen.

Saaledes altsaa søger J at stufte

Jer selv! Nu vel! Opret en Pleie-Anstalt!

Jer Datter har et Barn. Skal det da have

Glet ingen Deel i den? —

Christen.

Det har Forældre!

Skoleholderen

Ja! arme, dybt nedboiede Forældre,

Christen.

Som straffes ei for haardt!

Skoleholderen.

Maaskee! men grusom

Naar man betænker, hvo det er, som straffer,

Den Mand, der valgte til sit skionne Mønster

En Konge, som har viist, han kan benaa de.

Christen bitter.

O! hor, og dom, om jeg bør vel tilgive.

Min Datter var min Alders hele Glæde,

Hun var om Morgenens min første Tanke,

Min sidste, naar jeg lagde mig til Hvile!

For hendes Skuld kun priste jeg min Riigdom!

O! lad mig holde op! mit Hjerte brister!

Skolehold. affides.

Jeg fatter Haab!

Christen.

Hun veeg ei fra min Eide!

O! hvi veeg jeg et Dieblif fra hendes!

Jeg overtalte hende selv at reise

Hen til sin Modster; thi den gamle Kone

Var syg og trængte til en Datters Pleie,

Tre Mile fra vor Bye, til Fiskerleiet.

Det lærte hun alt for snart at kende
 Den unge Knud! hvad skal jeg sige meer?
 Hun troede, at jeg var som andre Fædre,
 Og saae kun paa Stand og Vilkaar; Knud var
 fattig.

Det slemme Barn fordulgte mig sin Uffov,
 Hun fik sin Løn! Hun glemte, at hun skyldte
 Mig sin Fortrolighed, og glemte mere!
 Jeg veed, jeg aner Intet, for jeg hører
 Med Æt, at hun er svanger! Gud i Himlen!

Skoleholderen.

Ja det er haardt!

Christen.

Haardt? — Intet Ord paa Jorden
 Kan male det, som dette Hjerter solte.
 Jeg gav mit Minde til de fik hinanden,
 Men paa de Vilkaar, at de aldrig viiste
 Dem for mit Døe meer, og at min Datter
 Selv egenhændig skulde giøre Afkald
 Paa Fædrearv; det fik jeg; altsaa handler
 Jeg ikke, som han siger, uretsfærdigt.

Skoleholderen.

Dog haardt!

Christen.

Jeg svor, og jeg har ei fortrudt det!

Jeg haardt? O! dette knuste Hjerte trænger

Til Kierlighed.

tager Papirerne, hæftig.

Og det skal endnu elskes!

Kom lad os tale lidt om mine Planer.

Skoleholderen.

O! lad mig tale først om Jeres Datter!

Christen.

Nei, Nei! hvert Brev, som jeg modtog fra hende,

Har jeg sendt hende strax, ubrudt tilbage.

Hvad jeg har nægtet hende selv, tilstæder

Jeg ingen Anden; og desuden Kiender

Han hende ei! — Han skulde kiendt den Pige,

Som hun var dengang. O! —

Skoleholderen,

Jeg Kiender hende.

Christen

hurtig, forundret.

Hvordan han kiender —

Skoleholderen.

Ja! en deilig Skabning!

Christen suckende.

O! hun er smuk!

Skoleholderen.

Har været, vil I sige,

Nu paa de blege og indfaldne Kinder —

Christen.

Hvad? bleg, indfalden?

Skoleholderen bliver ved.

Er kun Spor af Skønhed!

Det store Die altid fuldt af Laarer. —

Christen.

Uf Laarer! hvad? O Gud! man har fortalt mig,

De leved' lykkelige med hinanden,

Og slog dem glad og taaleligt igiennem.

Skoleholderen.

Glad uden Jec Belsignelse — Nei aldrig!

Christen henreven.

Som jeg foruden hen . . .

fatter sig.

Bort, bort hver Svaghed!

De vænnes til at være den foruden.

Skoleholderen.

O! hvis I saae kun deres lave Stue;

Ja! sandt nok, alting vidner der om Lykke,

Og Reenlighed og Held og nøisom Velstand.

Dog sidder Knud, og bøder taus paa Garnet,

Skiondt med Bevidsthed om behiertet Daad!

Christen hurtig.

Hvordan?

Skoleholderen med Ild.

Saa hør! —

Christen har fattet sig.

Nei; tie! jeg hører Intet.

Skoleholderen

trækker paa Skulderen og bliver ved.

Hans Hustru sidder grædende ved Buggen,

Og kysser ømt sit spæde Barn, og nævner

Løvt Eders Navn!

Christen.

Mit Navn?

Skoleholderen.

Hvis ellers? Eders Datter

Og hendes Mand har opkaldt Bestefader! —

Christen

med undertrykt Tøselse.

Det har hun vovet? Mig tør hun erindre,

Som om hun elskte mig. Saa hun ei glemmer

Sin Fader reent, i hendes Fiskers Arme?

Skoleholderen.

Hvor gierne vilde hun ei, hvis hun torde,

Med Anger kaste sig for Eders Fødder.

Christen.

Hun er ei kommen!

Skoleholderen.

J har strengt forbudt det!

Christen.

O! det er sandt! Hun holder tro sit Løfte!

Skoleholderen

griber haab Hender.

Hvorledes, vilde J modtage hende?

Christen.
seer ham kior i Dine.

Hun er her vist!

Skoleholderen.

Det vil jeg ikke sige!

Christen heardt.

Hun er her, svar!

Skoleholderen.

Hvi bliver I saa hæftig?

Christen.

O! nu forstaaer jeg al hans skionne Tale!

Saa var han altsaa sendt, for at bestikke
Med glatte Ord, og snilde Talemaader
Mit svage Bryst! — I naaer ei Eders Hensigt.

Jeg er bestemt. Enart samles heele Byen,
Selv for min Datters Dine vil jeg handle.

Skoleholderen.

Tiltrods Jer ei et Mod, I ikke eier,
Tilgiv mig; men jeg kiender Eder bedre,
I vil fortryde det.

Christen.

Giig til min Datter:

Saa sandt hun havde Mod nok til at knuse
 Mit gamle Bryst, saa mangler mig ei heller
 Mod til at nægte, at tilgive hende!

Skoleholderen.

Ulsaa en Hævn? —

Christen

med Selvfølelse.

Sy! hvilken nedrig Tanke!

Nei! men min Velstand er min Konges Gave,
 Fra Bondens Frihed skriver sig min Riigdom,
 Den er mig nu til Byrde, og jeg giver
 Glad til hans Børn, hvad jeg ei selv kan bruge,
 vil gaae.

Skoleholderen

holder ham tilbage.

Nu vel! skænk Alting bort! men tilgiv eene!
 Betænk, om I nu stod for Kongens Ansigt,
 Og mildt han spurgte: har Du ingen Børn?
 Slet ingen, som —

Christen.

Nu vel! jeg vilde svare:

X *

Jeg havde eet, — var en lykkelig Fader,
 Saa lykkelig, at selv med Dig, min Konge!

Jeg vilde ikke bytte —
 brister pludseligen i Graad.

O! forlad mig.

han iler ud.

3.

Skoleholderen ene.

seer efter ham.

Han esser hende. Hun er i hans Hierte,

Saa fuldt som før! — Hvor kan man dog bedrage

Sit eget stolte Bryst med stolte Planer!

O! saae han hende kun, han tilgav hende,

Men hendes bløde Hierte taaler ikke

Det mindste haarde Ord. — Jeg saaet et Indfald!

Om snilddt man greb ham fra den svage Side,

Dg — det er herligt! Ja, ja, det maa lykkes!

tager Papirerne i Haanden.

Der staaer den heele Plan, smukt, sieligst skrevet

Dg vel beregnet, Skolen selv staaer færdig —

Heel for hans Sind, som her alt paa Papiret,

Et Diekast blot — og det vrede Hjertes
 Fremtrodsede Begeistring svinder flug
 For dets giensødte Lykke; den staaer grundet
 Dybt i hans Bryst; og paa dens egen Grundbold
 Vil jeg opføre den nedfaldne Bygning.
 Den arme Mand! han higer, brænder efter
 At være Fader, og vil dog fornægts
 Det Eneste, som sødt kan tilfredsstill
 Hans Hjertes Drixt, de Ord: jeg glemmer Alt!ing!
 Men han skal sige dem. Lad Planen svinde!
 De Faderløse har en Kierlig Fader
 I Himmelen, hans Datters er paa Jorden.
 Nu hen med Trost til den forladte Kone.
 Afsted!

vil gaae; men da han aabner Døren, bliver han
 Hanne vaer uden for den; han tager hende ved
 Haanden, og fører hende ind.

4.

Skoleholderen. Hanne.

Skoleholderen forundret.

Min Gud! Bedrager jeg mig ikke?

De kommer her?

Hanne

med fiendelig Angst.

Et Ord kun, tør jeg haabe?

Skoleholderen.

Alt! Alt! men gaae! Endnu maae han ei see Dem.

Hanne

træder nærmere.

Et Dieblik!

seer sig om.

O Gud! ja Alting staaer her

Endnu som før! det er kun mig, som fattes;

Alene mig. O! naar jeg seer omkring mig,

Saa synes mig, som laa jeg alt i Graven,

Som jeg var baaret ud herfra for stedse.

bliver Synskrinet vaer, og griber hans Haand.

O! seer De der!

Skoleholderen.

Hvad er det?

Hanne med Ild.

O! mit Synskrin!

iker hen til det.

Ja! jeg maa see det; Lidt er dog tilbage

Fra mig endnu.

hun lukker det op, tager en Bog ud, og iser seem
til Skoleholderen.

Min Psalmebog! — O see kun,
Hvor har jeg kunnet lade den tilbage,
Som jeg har arvet fra min salig Moder;
Selv har min Fader skrevet under hendes
Mit Navn deri;

lukker den op, smertelig.

O! Gud, det er ustrøget.

Skoleholderen vil tage den, men uagtet han søs
ger at hindre det, saaer hun dog kastet sit Pje
i den.

O! lad mig see! hvad staaer der!

læser.

„Begge døde!“

klipper Bogen i smertelig Bedrøvelse.

Det er forbi!

Skoleholderen

synker sig at lægge den paa rette Sted, og lukker i.

Kom! vi tør ei tøbe,

Hanne.

Hvad har De gjort? Mit Haab var alt udsløttet
Mit Liv gif hen i stum, veemodig Længsel.

O! da kom deres Brev, som sendt fra Himlen.

De skrev, min Fader havde ikke glemt mig;

De bad os komme, lovede os Alting

Af denne Dag! og nu — hvad kan De sige?

Skoleholderen.

Mistvivl kun ikke; hør mig Kiære Kone!

Følg hjem til Mit, vi vende snart tilbage;

Han maa tilgive Dem; O, troe mig, troe mig!

Hanne.

Og Knud? Mit Barn? O! vil han see os Alle?

Skoleholderen.

Jeg haaber det!

Hanne.

Har De fortalt ham Alting?

Hvor nær hans Datter nys var bleven Enke,

Knuds raske Gierning og vor Konges Naade?

Skoleholderen.

Jeg har fortalt ham om hans Datters Kummer;

Den rørte ham. Kom, naar vi først er hjemme,
Gaa skal De høre Alt.

Hanne.

Skal jeg forlade
Da, uden Trøst, det Sted, hvorpaa jeg sødtes?
Lung var min Gang til denne fiære Bolig,
Alt! meere tung endnu min Vortgang fra den.

Skoleholderen.

Snart skal De træde ind i den med Glæde!
Kom, Tiden gaaer; jeg synes alt at høre
Den Gamles Røst!

Hanne med Isb.

Hans Røst, O lad mig lytte,
Kun engang lytte til den fiære Stemme!

Skoleholderen

fører hende med sig.

Glem Dem ei selv! men Kom!

de gaae.

5.

Christen Jensen.

træder ind et Dieblis, efterat Scenen er bleven ledig, gaaer langsomt hen til Bordet, sukker og seer paa Papirerne.

O! Gud! behøver

Jeg da at hente Mod fra skrevne Blade?

O gamle Mand! jeg frygter, du har lovet
At giøre Meer, end du formaaer at holde.

Ophold.

Det er bestemt! bort hver qvindagtig Skabning;
Jeg vil udlette hende af mit Hierte,

Thi hun har glemt, at hun var Alting for det.

Jeg skylder hende Intet, Kongen Alting,

Alt hvad jeg eier! Vel! det være Landets!

Hvad har jeg meer at haabe og at vente,

Undtagen Graven! Nu! Saa lad mit Hierte

Dog slaae taknemmeligt, indtil det brister!

Musik.

Lys! Hvad er det? De komme allerede!

udenfor, i en Fraastand, horer man adskillige
Stemmer synge, svagt men tydeligt.

Ei blændet ved
 Demantens Glæds i Kronen;
 I landlig Fred,
 Langt fiernede fra Thronen,
 Veed vi vel neppe, hvad det er
 Alt være Konge og Tyrste.
 Men hvo blandt dem os meest har kier,
 Kalder vort Hjerter den Største!

Chor.

Vi veed vel neppe hvad det er! &c.

Christen

som underSangen har, med Følelse betragtet Fred.
 den sees Portrait.

Hvad var da Du! Vor iegode Konge,
 Og den Gudsengel, som staaer ved din Side,
 Hvorofte huffer jeg min salig Fader
 Fortalte mig, naar tit Du, træt af Jagten,
 Tog paa din Dei ind i hans lille Hytte,
 Hvor han, en fattig trængende Hovbonde,
 Fremfattede et Kar Mælk, som glad Du modtog,

Dg talte skjærtsende om bedre Tider;
 Dg ahnende min Fader saa tog Ordet;
 Dg ømt velsignede din spæde Søn.

hoitideligt.

Saa jeg i Dag vil følge hans Exempel:
 Den milde Himmel være med vor Konge,
 Dg med hans gode Søn, vor elskte Frederik,
 mod Portraitet.

Din Navne, og — Ha! Tys! De synge attet.

Sang, som før.

Ei trælle vi,

Vort Arbeid os tilhøre.

Vi ere frie,

Vor egen Plov vi føre.

Større ei nogen Gave var,

End den Han Bonden beskierte.

Frieded os Christian skienket har!

Evig han vandt sig vort Hierte.

Chor:

Større ei nogen Gave var ic.

Christen.

Det var det just, det var min Faders Spaadom!

munter.

Den Sang er lykkedes vor Skoleholder.

Kun ligefrem, men varmt, saa bad jeg Manden,

Og han har holdt mig Ord. — Det er dog herligt,

At kunne saa affides helligholde

Sin Konges Fødsel, som man selv var Konge.

Den Tanke kan forjage alle Griller,

Selv — O Gud! Nei!

Sang som før.

Paa Byens Viis,

Med Prunk og Pragt tillige,

Vi til hans Priis

Veed ingen Ting at sige;

Men hvis vi ham at skue fik

Her blandt de kornfyldte Lader,

Stirred' vi glade i hans Blik,

Og jubled høit: O! vor Fader!

Chor.

Men hvis vi ham at skue fik re.

Christen.

Ja! var Han kun iblandt os,
 Det vilde vældigt høve dette Hjerte,
 Som nu — o Gud! giv du mit Fersæt Styrke,
 Men lad det knuses, er det ei retsærdigt!
 Jeg skylder en vanartet Datter Intet! —
 De kommel Vel! Jeg har jo Altng særdigt!
 Det er bestemt! Bort hver qvindagtig Svaghed!

5.

Christen Jensen. Skoleholderen.
 Nogle unge Mennesker af begge
 Kiøn træder ind i en Hob.

Skoleholderen

nærme sig til ham.

Min Ven! den hele Bye er alt forsamlet,
 Enhver Stol er stemt og Bordet dækket;
 De Gamle stirre smilende og glade
 Hen paa det Bæger, hvoraf De skal drikke
 Der' Konges Skaal. I feilte kun. Jeg vilde
 Just til at hente Jer; men see: saa komme

Mig disse unge Folk med eet i Møde,
 Og bede mig, at være deres Talsmand,
 I hvad de ei forstaae selv at udtrykke.
 De veed, saa sig de, hvor hoit I elsker
 Enhver af dem og alle Faderløse;
 Og har de hørt, en liden Tugt at synge
 Om, at I vilde giøre dem en Glæde
 Paa denne Dag, der er saa kjær og hellig
 For Jer og hele Landet; derfor søge
 De nu at forekomme Jer, og bringe
 Erkiendtlig, glad, Jer her en lille Gave!

Christen
 med glad Foruudring.

En Gave! hvad?

Skoleholderen.

De kiende Eders Hierte!

De veed Jer Lyst er kun at være Fader,
 Al Eders Tid at handle godt og ædelt,
 Forsmaa da ei den hulde Skænk, de bringe.

En Pige

med et Barn paa Armen, træder pludselig frem af Hoben.

Et lille Barn!

Christen forbanset.

Hvordan?

Pigen.

Forstød det ikke,
Ulykkelige ere dets Forældre!

Og værd din Medynk, Faderen en Søster.

Christen med Ahuelse.

En Søster?

Pigen.

Han fortjener Agt og Hæder!

O! hør, med saa Ord kun, hans raske Daad!

Forgangen Nat, I mindes vel det Uveir,

Da sat, et Gartsøi til en Mill fra Leiet,

Man hørte Folkets Skrig, men Ingen voved

At hjælpe. Da sprang han i Baaden, ene,

Forvovent, kæk, som om han kunde være

En Færgemand fra Helsingøer! Det lyktes.

Han redded dem, og Kongen selv har sendt ham —

Hvad kaldes nu den Penge dog —

Skoleholderen.

Medaillen

Pro Meritis!

Christen

som er bleven adspredet ved Fortællingen, tager
Drengen med Varme.

Dets Fader! O! hvor venligt

Og sødt det smiler. Nu saa kom, ved Himlen!
Naar Kongen lønner, bør jeg ikke drage
I Tvivl at —

bliver en Penge vaer, som hænger indføbet i
et Papir paa Barnets Bryst.

Hvad er det?

Skoleholderen

eræder til, tager Barnet og løser Papiret.

En simpel Specie,

Ei stor af Værd, men Alt hvad Drengen eier.

Christen.

En Specie! nu?

Skoleholderen

som har seet i Papiret, smilende, i det han hols
der Drengen hen til ham.

Den bærer Kongens Billed,

2

Det er det, Drengen vælger til sin Talsmand!

flyer ham Papiret.

Christen.

Behøver han vel nogen?

læser:

"Forstød mig ei af dine Faderhænder!

"Jeg veed, Du elsker hver Ulykkelig!

"O! saa maae Du vist ogsaa ynke mig;

"Thi alt i Buggen Suk og Graad jeg kiender!

han afbryder sig.

Alt Suk og Graad, Du arme Barn! saa tidligt!

Nu, lad os see!

flyer Papiret til Skoleholderen.

Nei; læs, jeg hører heller!

Skoleholderen læser, i det han stiller sig saaledes med Barnet, at Christen ideligen har det for Die.

"Naar jeg min Moder kierligt seer i Diet,

"Det Sidste quæler hendes omme Nøst!

"Naar, over mig, min Fader ømt staaer

bøiet,

"Det Første stiger langsomt fra hans Bryst."

Christen.

De stakkels Folk! Ja! Armod er en Byrde;

Nu, bliv kun ved!

Skoleholderen

læser.

"Ekiøndt med sin Konges Naade høit paaskjøn-

net,

"Han næbner tungt og skiølvende mit Navn;

"Ekiøndt sødt med Trofasthed og Omhed lønnet,

"Min Moder sukker ved — sin Faders Gavn!

Christen

forbauset, stirrer snart paa Drengen, snart paa

Skoleholderen.

Ein Fader! — hvad er dette?

Skoleholderen

bliver ved, meer og meer betydningsfuldt.

"Skal Cuf og Graad til Deel dem stedse

blive?

"O! Christian! Jeg er og din Underdan,

"Nøt, ved et Smil, den alt for strøenge Mand!

"Vær ham, hvor sødt det lønner, at tilgive!"

Christen

Kielvende, med stigende Urolighed.

Hvad! dette Barn?

Skoleholderen

uden at lade sig forstyrre.

"Jeg samlet har min lille Skat tilhobe,

Min Konges Billed jeg tilbejled mig,

Det hviler paa mit Bryst, derfra det raabe,

Med taus Betydning! —

Christen

henrevet.

O! Gud!

Skoleholderen

uden at standse.

Hvis det rorer Dig,

"Da skal det synke i mit unge Hjerte,

Min spæde Haand skal folde sig til Bøn:

Tak, gode Konge! som min Fader lærte,

"At elske ømt og sødt sin Datters Søn!"

Christen

stirrer i den yderste Bevægelse paa BARNET, endes
ligen strækker han Armene imod det.

Kom til mit Hierte,

Du Kiære, elskte Barn, som turde spille

Saa grumt med mig!

Han vil tage BARNET af Skoleholderens Arme.

Skoleholderen.

Et Dieblik!

Christen

hæstig.

Hvad vil han?

Det er mit Barn! giv mig det; lad mig læse

I hvert dets Træk! lad mig gienkiende mine —

Jeg elsker det! Jeg slipper det ei mere

Af mine Arme. O! vor gode Konge!

Og meer endnu, mit Hierte taler for det.

Fra nu af være det min hele Glæde,

Min Alders Trost! mit elskte Barn, min Arving!

Skoleholderen

holder ham tilbage.

Vie dog, den søde Dreng har meer at sige,

Men læs kun i hans Blik og hør hans Stemme!

Chriſten

læner ſig paa hans Skulder, og betragter BARNET
med Henrykkelse.

Skoleholderen

læser.

„Naar han da ømt mig med ſin Arm omfatter,

„Da vil jeg ſødt hans Kys modsætte mig.

„Nei! Bedſtefader! jeg ei ſavner Dig,

„Tør Du omſavner ſignende din Datter.

Chriſten

rørt og forbauset.

Du ſlemme Barn! Og dog — Hun er hans Mo-
der!

Hvi rokker Du mit faſte, faſte Forſæt?

O! ſtolte Daare, ſom vil overvinde

Sit Hjertes Dribt!

i det han omſavner Drengen.

Vel! jeg vil glemme alting!

Nu tør jeg dog vel ſavne dig, du Lille!

Skoleholderen slipper Drengen i hans Arme, og
 iler hen til Døren.

7.

De Forrige. Knud, Hanne

træde frygtfomme ind og blande sig imellem Hoben.

Christen

efter at han adskillige Gange har favnet Barnet,
 og været fordybet i dets Beskuelse, kaster Piet
 længselsfuldt omkring sig, i hæftig Bevægelse.

Hvi kommer hun da ikke til mit Hjerter?

Skoleholderen

fører hende frem.

Hun er her!

Hanne

synker i hans Arme.

Fader!

Christen.

O, min arme Datter,

Hvor Du har lidt! og hvor Du er forandret!

Ja! hvil Dig ved mit Bryst! O! alt for længe
Har jeg undværet denne søde Glæde.

Hanne.

Og Du tilgiver —

Christen.

Alt! Nævn det ei mere,

Men — hvad er det? Hvi kommer Du alene?

Hanne.

Ler da min Knud?

Christen.

Alt har jeg jo tilgivet.

Knud

springer frem, griber hans Haand, trykker den
til sine Læber, gier Bevægelse som om han vilde
kæle.

Jeg burde synke —

Christen

som har sluppet BARNET i sin Datters Arme.

Til din Faders Hierte!

Kom, tag min Haand, din Svigerfaders Haand
 slag!

Knud.

Hvad kan jeg sige, denne Gudhed —

Christen.

Rolig!

Jeg gjør ei Noget halvt, jeg har tilgivet!

Vor Konges Fødselsdag, o! og mit Hjertes

Er denne Dag; det vandt sin Ret tilbage.

Saa reent, som jeg, glem alt det Forbigangne.

Knud.

Og denne Mand har vi saa grumt fornærmet.

Christen.

Hvad jeg har glemmt, bør I jo ogsaa glemme!

Og kunde vel min Datter fare bedre!

Den Agt, Du har fortient af dine Landsmænd,

Din egen vakre Daad, din Konges Naade —

Jeg kalder Dig min Svigersøn med Stolthed.

Hanne.

Hvor er jeg lykkelig!

Rn u d.

O! gode Fader!

Ch r i s t e n.

Og nu afsted. Den hele Bye er samlet,

Kom følg mig hen til vor glade Høitid!

godmodig til Skoleholderen.

Lroe mig, den Spøg skal blive ham giengieldet.

S k o l e h o l d e r e n.

Etraf mig, men siig: kan J vel helligholde

Meer skiont, end nys, vor gode Konges Fødsel?

Hvad hædrer den vel meer end at tilgive?

Læs gode Fader! her i Alles Dine,

Og føel: at meer, end glimrende Legater,

Er disse glade Laarer, som betegne

Den Kierlighed, som er vor Konges Valsprog.

Ch r i s t e n.

Saa troer J da, at jeg vil lade Skolen

Og Stiftelsen, og Alting gaae i Lobet?

Nei! jeg er riig; lidt bør jeg vel indskrænke

Min, sandt nok, før maaskee for runde Haand.

Der, Faders Kierlighed og noisom Velstand
 Er sikkert Alt, hvad mine Børn forlange;
 Og jeg skal vide, at faae nok til Alle.

tager sine Børns Hænder.

Kom, mine Børn! Kom, giv mig Eders Hænder;
 Nu kan jeg rolig føle Høitidsfangen.

Skoleholderen giver et Bink; der synges.

O! Christian see! nu er jeg ogsaa Fader!

S a n g.

Ei blændet ved

Demanters Glans i Kronen,

I landlig Fred

Langt fiernede fra Thronen,

Veed vi vel neppe, hvad det er,

At være Konge og Første.

Men hvo blandt dem os meest har tier,

Kalder vort Hjerte den største.

C h o r.

Vi veed vel neppe hvad der er ic.

Ei trælle vi,

Vort Arbeid os tilhøre;

Vi ere frie,

Vor egen Plov vi fiøre;

Større ei nogen Gave var,

End den, Han Bonden besfiærte,

Frihed os Christian skienket har!

Evig han vandt sig vort Hierte.

C h o r.

Større ei nogen Gave ic.

Paa Byens Wiis,

Med Prunk og Pragt tillige,

Vi, til hans Priis,

Weed ingen Ting at siige.

Men hvis vi ham at skue fik
Her, blandt de fornsyldte Fader,

Stirred' vi glade i hans Blik,

Dg jubled høit: D! vor Fader!

C h o r.

Men hvis vi ham at skue fik 2c.

Bliv Christian, bliv

For os, hvad Du har været!

Dit fromme Liv

Velsignet er og æret;

Kongen er altid elsket der,

Hvor der er Lykkelige,

Derfor hans Navn velsignet er

Heelt over Dannemarks Rige.

C h o r.

Kongen er altid elsket der 2c.

Du, med din Søn,
 Fast styre Landets Lykke;
 Imens vor Bøn
 Vor Tak til Gud udtrykke!

Klart i vort Die læse han,
 Om vore Læber end tie:
 Leve vor Fader Christian!
 Frederik og hans Marie!

Christen.

Holdt Børn! endnu et Ord! ja! han er Fader!
 Som jeg staaer her, staaer Christian paa Tronen,
 I fuld Forening med vor elskte Frederik!
 Som Faderømhed tindrer i mit Die,
 Saa tindrer den i Deres for os Alle!
 Som jeg omslynger sødt min elskte Datter
 Og hendes Mand, min Søn og denne Engel,
 Omfatte De vort hele trygge Danmark
 Med Kiærlighed. Ja! kom du søde Lille,

Du vandt mit Hierte med din Konges Billed!
 Kom! hold det høit! det vinde alle Hierte!
 Saa, i din spæde Haand, det sødt udtrykke
 Den Kiærlighed, De vinde og fortiene
 Af Landets yngste Søn, som af dets ældste,
 De fromme Bønner, som opgaae til Herren!

Christen er i sine Børns Arme; han holder
 Drengen høit i Veiret, giver ham Specien i
 Haanden, og holder denne i Veiret med sin; de
 Øvrige omringe ham, og danne en Gruppe.

Chor.

Alart i vort Die læse Han,
 Om vore Læber end tie;
 Leve vor Fader Christian!
 Frederik og hans Marie!

Dækket falder.

En vandt mit Hjerte med den første Blik!

Kom! hold det højt! det vinder alle Hjerte!

Ud, i din første Barm, det løst udbrød

Den Rigtighed, de vinder og forlænge

Et Fødsel og den Gæst, som ofrede sig alle!

De samme Barmen som opgav til Gæst!

Gæst og i det første Barm; den holder

Støtten, som i Hjertet, der den Gæst i

Støtten, og holder den i Hjertet med sin; de

Støtten som den som og den en Gæst.

Øst.

Stort i det Die lise Barm,

Den store Løst end de!

Løst det Gæst Gæst!

Gæst og den Barm!

Gæst og den

